Arătarea semnului Sfintei Cruci la Ierusalim şi Sfântul mucenic Acachie

(7 mai)



Materiale despre Arătarea semnului Sfintei Cruci la Ierusalim şi Sfântul mucenic Acachie:
https://archive.org/details/@steaemy?query=Acachie+7+mai

***

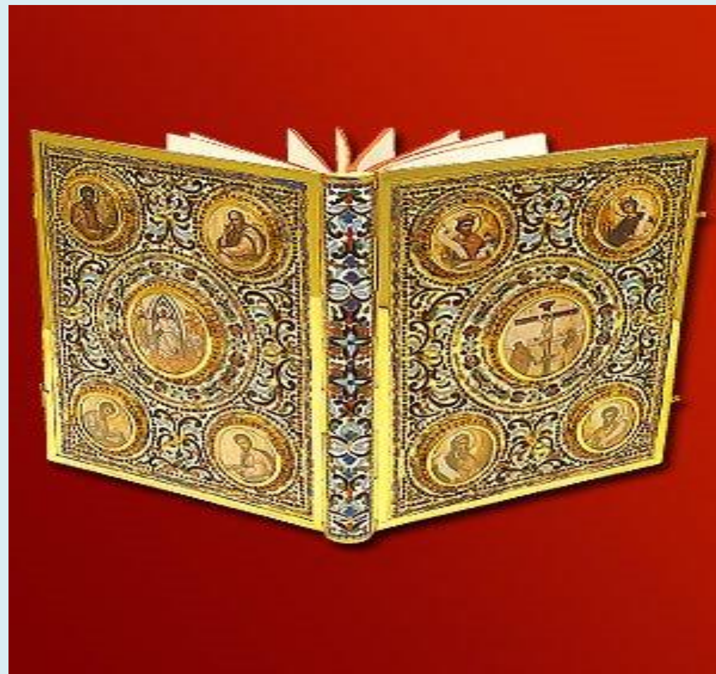
Şi s-a întâmplat atunci de era duminica aceea în şapte zile ale lunii mai şi în ceasul al treilea s-a arătat pe cer închipuirea cinstitei Cruci a Domnului, care strălucea cu o lumină negrăită, mai mult decât razele soarelui, la care privind tot poporul, se minuna cu spaimă mare. Acel semn al Sfintei Cruci a stat deasupra sfântului munte al Golgotei - pe care Domnul nostru Iisus Hristos S-a răstignit.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei



Evanghelia



Ioan 19, 6-11, 13-20, 25-30, 31-35

6. Când L-au văzut deci arhiereii şi slujitorii au strigat, zicând: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! Zis-a lor Pilat: Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină.
7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege şi după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu.
8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.
9. Şi a intrat iarăşi în pretoriu şi I-a zis lui Iisus: De unde eşti Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.
10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te eliberez şi putere am să Te răstignesc?
11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dat ţie de sus. De aceea cel ce M-a predat ţie mai mare păcat are.

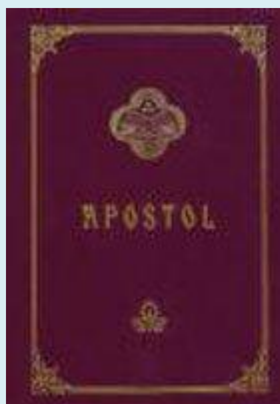
13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus şi a şezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreieşte Gabbata.
14. Şi era Vinerea Paştilor, cam la al şaselea ceas şi a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.
15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstigneşte-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.
16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Şi ei au luat pe Iisus şi L-au dus ca să fie răstignit.
17. Şi ducându-Şi crucea, a ieşit la locul ce se cheamă al Căpăţânii, care evreieşte se zice Golgota,
18. Unde L-au răstignit şi împreună cu El pe alţi doi, de o parte şi de alta, iar în mijloc pe Iisus.
19. Iar Pilat a scris şi titlu şi l-a pus deasupra Crucii. Şi era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!
20. Deci mulţi dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Şi era scris: evreieşte, latineşte şi greceşte.

25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.
28. După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.
29. Şi era acolo un vas plin cu oţet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oţet, l-au dus la gura Lui.

30. Deci după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul.

31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierele picioarelor şi să-i ridice.
32. Deci au venit ostaşii şi au zdrobit fluierele celui dintâi şi ale celuilalt, care era răstignit împreună cu el.
33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu I-au zdrobit fluierele.
34. Ci unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă.
35. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi.

Apostol



Faptele Apostolilor

Ap. Fapte 26, 1, 12-20

1. Agripa a zis către Pavel: Îţi este îngăduit să vorbeşti pentru tine. Atunci Pavel, întinzând mâna, se apăra:

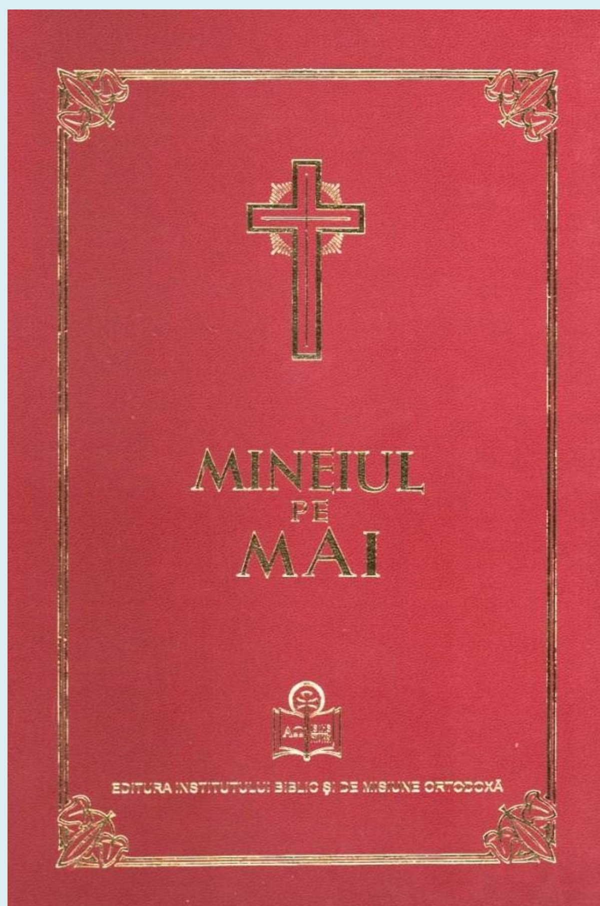
12. Şi în felul acesta, mergând şi la Damasc, cu putere şi cu însărcinare de la arhierei,
13. Am văzut, o, rege, la amiază, în calea mea, o lumină din cer, mai puternică decât strălucirea soarelui, strălucind împrejurul meu şi a celor ce mergeau împreună cu mine.
14. Şi noi toţi căzând la pământ, eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: Saule, Saule, de ce Mă prigoneşti? Greu îţi este să loveşti în ţepuşă cu piciorul.

15. Iar eu am zis: Cine eşti Doamne? Iar Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe care tu Îl prigoneşti.
16. Dar, scoală-te şi stai pe picioarele tale. Căci spre aceasta M-am arătat ţie: ca să te rânduiesc slujitor şi martor, şi al celor ce ai văzut, şi al celor întru care Mă voi arăta ţie.
17. Alegându-te pe tine din popor şi din neamurile la care te trimit,
18. Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor şi parte cu cei ce s-au sfinţit, prin credinţa în Mine.
19. Drept aceea, rege Agripa, n-am fost neascultător cereştii arătări;
20. Ci mai întâi celor din Damasc şi din Ierusalim, şi din toată ţara Iudeii, şi neamurilor le-am vestit să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăinţă.

Ap. Evrei 12, 1-10

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii aţintiţi asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinţei, care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ţinut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luaţi aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsaţi osteniţi, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-aţi împotrivit încă până la sânge.
5. Şi aţi uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu dispreţui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdaţi spre înţelepţire, Dumnezeu se poartă cu voi ca faţă de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteţi fără de certare, de care toţi au parte, atunci sunteţi fii nelegitimi şi nu fii adevăraţi.
9. Apoi dacă am avut pe părinţii noştri după trup, care să ne certe, şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viaţă?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

În această lună, ziua a șaptea - Pomenirea semnului cinstitei Cruci ce s-a arătat pe Cer în cetatea Ierusalimului, în ceasul al treilea din zi, întinsă cu stele de la locul Căpăţânii, până la Sfântul munte al Eleonului în zilele lui Constanţie împărat, fiul marelui Constantin și pomenirea Sfântului mucenic Acachie (Minei)



La Vecernie

La Doamne strigat-am..., punem Stihirile pe 6. Ale cinstitei Cruci.

Stihirile Crucii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cela ce de sus eşti chemat...

Astăzi se bucură dumnezeiască mulţimea credincioşilor, căci se arată Cruce cerească pe la marginile pământului. Crucea luminează Cerul cu lumină neapropiată, văzduhul străluceşte şi fața pământului se înfrumuseţează. Biserica lui Hristos cântă cântări dumnezeieşti şi crede, cinstind Crucea cea dumnezeiască şi minunată,

care o păzeşte pe ea de sus; de a căreia putere întărindu-ne, să ne apropiem către Stăpânul strigând, ca să împace lumea, şi să lumineze sufletele noastre.

Ca o scară prea cinstită s-a văzut astăzi Crucea cea prea cinstită şi mărită, care mută de la pământ către cele cereşti, pe cei ce o cinstesc pe dânsa cu credinţă neîndoită. Se bucură toate limbile şi alergând cu îndrăzneală la Botez se veselesc, şi chipul Bisericii cel dumnezeiesc se împodobeşte ca o Mireasă. Căci Crucea pe care se nevoiau iudeii să o ascundă, străluceşte de la înălţime deasupra, şi mântuieşte pe cei ce cu credinţă aleargă către dânsa.

Să se veselească zidirea şi să salte, căci astăzi a strălucit Crucea la marginile pământului, luminând din Cer pe cele de pe pământ, şi arătând împreunate cele neîmpreunate. Astăzi se bucură oamenii cu cetele îngereşti, căci zidul cel din mijloc care despărţea, ridicându-se prin Cruce, arătat a adunat toate întru una. Pentru aceea mai mult decât soarele, luminează toată zidirea cu darul, şi înfrumuseţează şi mântuieşte pe cei ce cu credinţă o cinstesc pe dânsa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Vestit-au cerurile slava Ta, Doamne, şi tot pământul cu frică s-a închinat la înfricoşat semnul Crucii Tale, iar noi slavoslovind; şi lăudându-te strigăm: Fiind Dumnezeu nepătimitor, de bunăvoie ai primit a pătimi pentru noi cu trupul, pentru aceea mântuieşte poporul Tău cel ce l-ai câştigat cu scump sângele Tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Stihoavna praznicului.

Troparul Crucii, glasul al 8-lea: Chipul Crucii Tale acum mai mult decât soarele a strălucit care de la Sfântul munte până la locul Căpățânii o ai întins, şi într-însa a ta putere Mântuitorule ai luminat, printr-însa întărind şi pe binecredincioşii împăraţi, pe care îi şi mântuieşte totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-ne şi pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Vezi: Iar slujba Sfântului mucenic Acachie s-a aşezat să se cânte întru această seară la Pavecerniţă.

Canonul Sfântului mucenic Acachie

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Împodobindu-te cu frumuseţea nerăutăţii, cu îndrăzneală ai stătut înaintea Izvorului bunătăților, pe care acum prin rugăciunile tale fă-L nouă binevoitor.

Acachie, rugătorul cel adevărat cu înaltă propovăduire strigând, ne cheamă pe noi astăzi la ospăț; să alergăm dar cu osârdie şi cu veselie iubitorilor de mucenici.

Împărtășindu-te prin Botez apelor iertării, punerea de fii ai primit prin darul cel dumnezeiesc, şi botezului al doilea al muceniciei te-ai învrednicit prin sânge, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nesuferind a vedea fărădelegea înălțată, arătat ai propovăduit Dumnezeirea lui Hristos înaintea divanului, mărite Acachie, ca unul ce eşti numit cu numele nerăutății.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru tine cea cu bucurie dăruită, prea curată, s-au văzut căile lui Dumnezeu mainainte arătat, care te-a păzit Fecioară, şi după naştere nestricată te-a ferit pe tine care L-ai născut.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Fiind împodobit cu dumnezeiască înțelegere şi cu înţelepciune şi cu cuvânt, împleticirile înţelepţilor cele neînţelese le-ai risipit; pentru aceasta cinstim sfântă pomenirea ta.

Strălucind tu cu cuget bărbătesc şi întărit, răzvrătirea păgânilor şi oştirea o ai biruit, şi zidurile înşelăciunii le-ai risipit.

Fiind întărit cu puterea lui Dumnezeu Atotțiitorului, putrejunea şi neputinţa nedumnezeirii o ai înfruntat; pentru aceasta te vestim pe tine mucenice, purtătorule de biruinţă Acachie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din băutura cea noroioasă şi amăgitoare şi din tină, ai scăpat, strălucindu-ți mintea cu luminarea bunei credinţe, şi cu strălucirile cele cu raze luminoase, mucenice Acachie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stăpânirea morţii o ai încetat, şi osândirea blestemului celui de demult, zămislind viața, Născătoare de Dumnezeu, pentru aceea cinstim naşterea ta prea curată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit, Iisus cel mai presus de toate şi a mântuit cu palmă curată pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Ca un turn neclintit ai petrecut cu credinţă, şi nici de norii chinurilor, nici de înmulţirea rănilor, nici de vânturile bătăilor, nu te-ai strămutat, ci cu mare glas strigai: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cu vetreala şi cu suflarea Preasfântului Duh fiind ocârmuit, prea fericite, întru limanul cel lin te-ai odihnit, şi de repezirile valurilor, şi ale vânturilor, nu te-ai înfricoşat, mucenice al lui Hristos, prea cinstite.

Nebiruitei stăpâniri celei dumnezeieşti rugându-te, toată puterea cea potrivnică o ai biruit şi toată arma lor o ai luat bucurându-te, ca un biruitor, vrednicule de mărire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfârşitul călătoriei fiindu-ți povățuit de arătarea cea dumnezeiască, cetatea Împăratului o ai aflat, căreia te-ai făcut cetățean, prea fericite, toată năvălirea barbarilor abătându-o.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe mine care sunt omorât, şi ţinut de nescăpatele legături ale păcatului, singură Maică lui Dumnezeu Fecioară, ridică-mă ceea ce ai zămislit Viața cea veşnică, care dă mântuire tuturor credincioşilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea Slava Ta, Hristoase, dar noi pe Tine Unul-Născut, strălucirea Slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând Te lăudăm pe Tine, Iubitorule de oameni.

Purtând Crucea pe umeri, neabătut ai urmat lui Hristos, cel ce întru viața cea nestricăcioasă, te-a adus pe tine, şi la lumina cea neapusă te-a băgat, prea bogate.

Rănile cele amare ale trupului şi tăierea membrelor ţi-a pricinuit ție hrana cea fără sfârşit, prea fericite şi cunună mucenicească şi bucuria îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tânăr fără de răutate şi întreg la minte şi blând, şi tare asupra patimilor celor trupeşti, şi asupra demonilor aspru, şi necredincioşilor neapropiat te-ai arătat, întru tot pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Dumnezeul cel adevărat născându-L nouă cu trupul, pe Unul-Născut al Tatălui, Născătoare de Dumnezeu prea curată te numim pe tine, naşterii tale glasul împreună alcătuindu-L.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Întru flămânzire te-au osândit pe tine mucenice, cei ce flămânzeau de darul cel dumnezeiesc, care pururea te hrăneşti cu darurile cele cereşti, şi ai hrana cea fără sfârşit.

Întărâtarea nedumnezeirii tiranilor ruşinându-o, şi pe şarpele începătorul răutăţii înecându-l întru luciul sângiuirilor tale, ai zburat la ceruri purtătorule de biruinţă Acachie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Asemănându-te cu moartea morţii Stăpânului, prea fericite, împărățești în veci împreună cu Dânsul, îndestulându-te de vederea şi de bucuria Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Stricat-ai osânda morţii, şi blestemul legii, Preacurată, născând pe Hristos risipitorul morții, şi care a izvorât tuturor binecuvântare.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

În pâraiele sângiurilor tale, mucenice Acachie, ai înecat pe vrăjmaşul ruşinând toate oştirile tiranilor; şi ajungând la Cetele cele fără trupuri ale îngerilor, ai primit cununa cea neveştejită a neputrejunii. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, mântuieşte-ne pe noi din primejdii.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Tăindu-ţi-se capul ai zburat către Capul cel înţelegător al Bisericii, fiind înfrumuseţat cu cununa biruinţei, prea bogate, strigând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Număratu-te-ai prin răbdare împreună cu mucenicii lui Hristos, ca un prea adevărat mucenic, pe tiranii cei fără Dumnezeu, biruindu-i Acachie şi strigând: Prea cântate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Într-aripându-ţi cugetul către nădejdea cea fericită, care se păstrează credincioşilor, intrând la divanul cel mucenicesc, prin duhul cântând: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Graiurile proorocilor şi însemnările cele de demult, arătat mai-nainte au închipuit, cinstită naşterea ta Fecioară, Maica lui Dumnezeu, pe care cântându-te strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Cu adevărat înţelepte te-ai sălăşluit în mitropolia cea de sus, care împărăţeşte, pe care o a zidit Domnul şi mai-nainte o a gătit sfinţilor celor ce nădăjduiesc într-însul şi cu credinţă strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cu dragoste ai suferit truda chinurilor şi topindu-te de foame prea alesule, ţi-ai adus aminte de desfătarea cea pururea fiitoare şi de hrana şi bucuria cea netrecătoare a celor ce strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Lesne şi foarte degrabă te-ai luptat asupra luptătorilor celor împotriva ta luptător nebiruit, ajutor şi apărător şi împreună pătimitor pe Hristos având, prea bogate, căruia Îi şi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind mai-nainte numit Acachie fericite, viaţă neînrăutăţită şi fără prihană ai avut, împodobită cu sângele pătimirii prea lăudate şi cu muceniceştile fapte cele bune fiind înfrumusețat, strigi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Taină străină cu adevărat singură ai arătat sub soare, căci pe Dumnezeu ai născut Preacurată, pe Cel nevăzut şi fără de început şi neîncăput de toate, şi neajuns. căruia îi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântăndu-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de bună credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva cu adevărat...

Împotrivirea cea mucenicească avându-o strălucită din biruinţă fericită, ai stătut înaintea scaunului Stăpânului, împreună cu Oştile îngereşti dănţuind şi tuturor cerşind mântuire, celor ce fericesc pomenirea ta.

Luminoasă este, biruitoare vitejia ta cea asupra vrăjmaşilor, prea fericite şi mult mai multă cinste ți-a dat ție puitorul tău de nevoințe şi umplerea de dumnezeiască revărsarea de lumină; pentru aceasta toți te fericim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aproape ai fost de Hristos prea viteazule, căci ai suferit patimă şi scârbe, pentru aceea te-a învrednicit pe tine vederii şi vedeniei celei dumnezeieşti, a căror pricinuire ți-ai agonisit pe pământ, de departe pe acestea sărutându-le.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai frumos cu podoaba s-a arătat Rodul tău, Preacurată, mai mult decât toți căci cu razele a înfrumuseţat făptura cu podoaba faptelor celor bune. pe care cu dinadinsul roagă-L, ca să mântuiască pe cei ce neîncetat te slăvesc pe tine.

Irmosul: Eva adică prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântarea ai înflorit; pentru aceasta toți te slăvim.

Stihirile Sfântului cele de la Vecernie glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Numai împotriva şarpelui slujindu-te cu mânie şi încingându-te cu puterea lui Hristos cea neînfrântă şi nebiruită, de Dumnezeu cugetătorule Acachie, ai surpat la pământ pe izvoditorul răutăţilor, surpându-i puternicia cea trufaşă şi pe slugile cele de ajutorul lui, foarte tare le-ai ruşinat.

Cugetând dintru început depărtarea de cele rele şi unire cu cele bune, cu fapta te-ai făcut ceea ce te-ai numit mai-nainte, Acachie prea înţelepte şi mai ales te-ai numit mai-nainte ceea ce te-ai arătat pe urmă; pentru că pronia, pune mai-nainte de departe negrăit şi întru adânc săvârşirile lucrurilor celor mari.

Altă **Stihiră**, a Sfântului Codrat, glasul al 5-lea:

Podobie: Prea cuvioase părinte...

Mucenice Codrate purtătorule de chinuri, pururea pomenite, având tu suflet plin de ape pururea vii şi fiind cuprins de setea muceniciei, de sineți chemat ai venit către războiul vrăjmaşilor, cu adevărat înecând mările lor cele sărate ale necredinţei cu izvorul cuvintelor tale celor curgătoare de miere, şi cu vărsarea sângelui de Dumnezeu fericite, cu care se adapă Biserica lui Hristos. Pe Dânsul roagă-L, Lui te cucereşte sfinte, să dăruiască lumii: unire, pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fericimu-te pe tine de Dumnezeu Născătoare Fecioară şi te slăvim credincioşii după datorie, ceea ce eşti cetate neclintită, zid nebiruit, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Potoleşte durerea sufletului meu celui mult necăjit, a strigat către Hristos, Ceea fără de prihană tânguindu-se. Că deşii mântuieşti pe oameni cu patima ta, dar răneşti sufletul meu, Cuvinte, Tu eşti lumina mea cea prea dulce, Tu Fiul şi Făcătorul meu, laud îndelungă răbdarea Ta.

Şi cealaltă slujbă a Pavecerniţei după rânduială și Otpustul.

La Utrenie

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6 și al Crucii pe 6.

Canonul cinstitei Cruci

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Armele lui Faraon şi puterea lui le-a aruncat în mare Cel Tare întru războaie; să-I cântăm cântare nouă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Arătat-ai pe pământ razele Crucii, cu care surpând pe diavolul, ai mântuit neamul omenesc, Doamne; pentru aceea lăudăm slava Ta.

Viclenia cugetului celui neplecat o a risipit cu Crucea Mântuitorul, prin bunăvoirea Tatălui; să-i cântăm Lui cântare nouă, că cu slavă S-a proslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sceptru făcător de biruinţă ai sădit, Hristoase, ca şi în Eden lemn de viață, prea curată Crucea Ta, care a strălucit în chip de lumină pe muntele cel sfânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născătoare de Dumnezeu prea curată Maică Fecioară, pe tine care mai-nainte te-a văzut ceata proorocilor, ca pe o ușă cerească şi rug nears, te cunoaştem.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Ca cu o pavăză ne îngrădim cu semnul nebiruitei Crucii Tale, Stăpâne, care nesuferindu-o mulţimea cea urâcioasă a dracilor fuge.

Crucea Ta a veselit pe toți cei ce Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu răstignit, care luminând a strălucit cu frumuseţe neapropiată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucură-te, o Cruce prea sfântă, că chipul tău mai presus decât soarele a strălucit şi gonind toată înşelăciunea ne-a luminat pe noi credincioşii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Bucură-te, Maică neispitită de nuntă, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu Cuvântul în pântecele tău şi L-ai născut întrupat, ca pe un Dumnezeu şi Om.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna Crucii, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Crucea cea prea curată care a deschis cerurile fiind închise, arătându-se acum în ceruri şi-a răsărit razele pe pământ; pentru aceea cei ce am primit strălucirea lucrării ei, ne povăţuim către lumina neapusă şi în războaie o avem pe dânsa armă de pace, semn de biruinţă nebiruit. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, glasul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale şi m-am înspăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

În taină mai-nainte, iar astăzi de față, ai luminat, Hristoase, semnul Crucii Tale.

Îndrăzneala cea fărădelege a ucigaşilor de Dumnezeu, o ai înfruntat, Îndurate, cu lumină, în chip de Crucea Ta Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărit-ai credinţa creştinilor, cu lumina Ta cea fără materie, însemnându-ne nouă Crucea, Hristoase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Maică prea curată, binecuvântată Stăpână, prin rugăciunile tale îmblânzește-ne nouă pe Dumnezeu pe care L-ai născut.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai osebit lumina...

Lemnul cel din Rai s-a arătat prin făcătorul de rele, aducător de moarte celor izgoniţi din Eden; iar Crucea Ta, Hristoase, s-a arătat aducătoare de viață, făcând pe Adam iar locuitor într-însul.

Tatăl cel ce a zidit cu cuvântul Lui lumina cea întâi zidită, însemnează acum Crucea cea luminoasă, Celui răstignit ca unui Fiu mărturisindu-i Dumnezeirea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În lumina cea neapusă, pe Lumina cea mai presus, întru Tatăl o vom vedea prin credinţă, Hristoase, pe tine Fiul şi pe Duhul tău strălucind sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Când ai născut Fecioară, nu ai ştiut de durerile maicilor, căci mai presus de fire ai născut pe Dumnezeu cu trup. Pentru aceea toți cu bună credinţă te slăvim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Când m-am necăjit...

Crucea Ta o străluceşti la toate marginile, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa ai luminat pe cei ce Te laudă.

Cei fărădelege să-şi acopere acum ochii, căci nu vor suferi frumuseţea ce străluceşte de la Cruce.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei ce cunosc pe Dumnezeu pe Cel ce S-a pironit cu trupul pe lemn, să se îndestuleze acum de strălucirea prea curatei Cruci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară neispitită de nuntă, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, să nu încetezi a te ruga Fiului tău pentru noi.

Irmosul: Când m-am necăjit, am strigat către Domnul şi m-a auzit Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

O, de trei ori fericită şi prea cinstită Cruce, pe tine lăudându-te şi închinându-mă ție, acum mă sfinţesc; pe care Hristos înălțându-Se, a mântuit lumea. Deci întâmpină şi mă mântuieşte cu puterea ta şi din toate nevoile mă slobozeşte, ca să strig ţie: Bucură-te, lemn fericit.

Icos: Deschide-mi gura, Împărate al veacurilor, luminează-mi mintea şi cugetul, şi-mi sfinţeşte sufletul, ca să laud Cuvinte cinstitul Tău lemn. Trimite-mi Duhul Tău şi mă învaţă, ca cu dragoste să strig:
Bucură-te, Cruce slava lumii;
Bucură-te, Cruce puterea Bisericii;
Bucură-te, turnul preoţilor cel neclintit;
Bucură-te, coroana cea scumpă a împăraţilor;
Bucură-te, sceptrul Împăratului tuturor şi Ziditorului a toate,
Bucură-te, că ai primit a se pironi pe tine, Hristos;
Bucură-te, mângâierea cea mare a celor necăjiţi;
Bucură-te, arma cea nebiruită în războaie;
Bucură-te, Cruce buna podoabă a îngerilor;
Bucură-te, Cruce ajutătoarea credincioşilor;
Bucură-te, prin care s-a sorbit iadul;
Bucură-te, prin care am înviat toţi;
Bucură-te, lemn fericit.

Sinaxar

Întru această lună, în 7 zile, prăznuim pomenirea semnului cinstitei Cruci, ce s-a arătat pe Cer în zilele împăratului Constanție fiul marelui Constantin şi Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului.

Stih: Crucea înfingându-se de demult, pământul s-a sfinţit,
Şi acum arătându-se, și Cerul l-a sfinţit.
În luna lui mai în a şaptea zi,
Chipul Crucii pe Cer se prea lăţii.

În zilele Sfintei Cincizecimi, adică Rusalii, în şapte zile ale lunii lui mai, la ora trei din zi s-a arătat cinstita şi de viaţă făcătoarea Cruce, luminoasă, văzându-o tot poporul, deasupra sfântului loc Golgota, întinsă până la sfântul munte al Eleonului, care cu strălucirea ei a acoperit razele soarelui. Pentru care a alergat la Biserică toată vârsta de bătrâni şi de tineri, cu copiii şi cu sugătorii prunci, şi au dat slavă şi mulțumire lui Dumnezeu, cu nespusă bucurie şi cu fierbinte umilinţă pentru acea prea mărită vedere.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Acachie.

Stih: Mai mult decât oricare altul în ceata mucenicilor s-a numărat,
Prea bunul Acachie capul fiindu-i tăiat.

Acesta a fost în zilele lui Maximian împăratul, capadocian de neam, din numărul Martisionilor. Deci aducându-l înaintea stăpânitorului Firmu, mărturisind numele lui Hristos, şi muncindu-l foarte, îl trimise la alt judecător Vilian, care îl duse şi cu alţi legaţi la Vizantia. Şi chinuindu-l cu cumplite bătăi şi munci l-a băgat în temniţă, unde arătându-i-se îngerii îl făcură sănătos. După aceea fiind trimis la alt judecător Falchian, porunci de-i tăiară capul. Şi se face soborul lui într-a sa sfântă mucenicie ce este în Eptascalon.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Codrat, și a celor împreună cu dânsul.

Stih: Pentru dragostea lui Dumnezeu Codrat către sabie alerga,
Şi pe Codratul cel mai de pe urmă voind a-l da.

Acesta a fost în cetatea Nicomidiei în zilele lui Deciu şi Valerian. Şi pentru credinţa în Hristos fiind prins cu alţi mulţi elini, i-au dat pe seama antipatului cetăţii, şi mărturisind cu îndrăzneală pe Hristos, îl puseră jos de-l bătură cu vine de bou uscate. Şi umplând pământul de sânge, l-a dat la legătură în temniţă.

Deci aducându-l Antipatul la Niceea, fu muncit iarăşi, şi văzând pe oarecari ce erau cu dânsul, că vrea să jertfească de frica muncilor, le-a adus aminte de frica lui Dumnezeu şi i-a întărit, pe care i-a ars antipatul. Iar Sfântul Codrat intrând în capiştea idolilor, a sfărâmat pe toţi idolii ce erau într-însa. Drept aceea îl spanzurară şi-l strujiră, şi băgându-l într-un sac fu bătut cu vine de bou.

Atuncea Satornin şi Rufin, crezând în Hristos, au fost spânzuraţi, strujiţi, şi cu capetele tăiate.

Deci mergând antipatul la Apolonida, traseră şi pe Sfântul, şi amestecând sare cu oţet, îi turnau peste răni, şi-l frecau cu târsâni de păr, arzându-l pe coaste şi cu fiare arse. Deci trecând locul ce se numeşte Rundacul, şi sosind la Ermupoli, purtă şi pe Sfântul într-un car, neputând să umble. Unde întinzându-l peste un grătar ars, îi turnă deasupra untdelemn şi smoală, de aceea i-au tăiat capul, şi aşa i s-a săvârşit mucenicia.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici cei mai sus zişi: Rufin și Satornin de sabie s-au săvârşit.

Stih: Doi împreună pătimitori, tăiere de sabie au îndrăznit,
Căci credința Domnului întărindu-se o au mărturisit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru şi mărturisitorul Ioan Psihaitul.

Stih: Având tu numai îngrijirea sufletului părinte,
Psihait te-ai numit, cu drept cuvânt fericite.

Acest fericit din tinereţe urmând obiceiurilor lui Ioan şi Ilie, şi îndreptându-şi viaţa spre aspră petrecere, a biruit războaiele dracilor prea bărbăteşte, curăţindu-şi mai-nainte sufletul, cu curgerile lacrimilor, şi îmblânzind pe Dumnezeu cu privegherile cele de toată noaptea, şi vărsând curgeri de lacrimi, a uscat râurile eresurilor, închinându-se asemănării lui Hristos ca celei cinstite. Iar sfaturile păgânilor surpându-le a ridicat biruinţă, suferind cu tărie amare izgoniri şi închisori, şi apărând legile şi predaniile părinteşti, a scuipat legile împărăteşti. Pentru care şi nevoindu-se cu tărie, aceeaşi luptă cu sfinţii, asemenea şi cunună a luat, vindecând trupurile şi sufletele celor bolnavi, ca cel ce a luat de la Dumnezeu darul minunilor.

Tot în această zi, pătimirea Sfântului mucenic Maxim.

Stih: Călcând pe pietre Maxim cel cu mintea mare.
Spre lăţimea Cerului bucurându-se a făcut alergare.

Acest fericit propovăduind pe Hristos în priveliște, şi pe mulţi povățuind spre dreapta credinţă şi feluri de chinuri suferind, în sfârşit fiind împroşcat cu pietre, şi ca încununându-se de acelea, s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit prin înger pe tineri din foc şi cuptorul cel ce ca tunetul suna l-ai prefăcut în rouă: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Soare cel ce Te-ai înălţat pe Cruce; pe care văzându-Te soarele cel simţitor pe amiazăzi, şi-a ascuns razele. Prea lăudate Doamne Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Cela ce ai vorbit odinioară cu văzătorul de Dumnezeu prin foc şi prin nor, şi astăzi te slăveşti ca un Dumnezeu prin strălucire în chip de Cruce, prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinților noştri bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu, Lumina, ceea ce străluceşti din lumină şi din veac eşti împreună întru lumină, şi ai slăvit cu lumina Ta cea curată semnul Crucii Tale, prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinților noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe ceea ce fără sământă a primit în pântece şi mai presus de fire pe Dumnezeu cel neschimbat, care din milostivire S-a numărat cu oamenii, cu bună credință să o lăudăm în veci, ca pe o Maică a Celui Preaînalt.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce S-a văzut în chip...

Pe Cel ce S-a văzut pe scaunul slavei şi S-a pironit pe lemnul Crucii după ființa trupului, tineri lăudaţi-L, preoţi bine-L cuvântaţi, noroade prea înălţaţi-L întru toți vecii.

Pe Crucea ceea ce s-a închipuit întru lumină prea curată în locul Căpățânii până la muntele cel sfânt, şi străluceşte lumină împreună în veac, tineri binecuvântați-o, preoţi lăudați-o, noroade prea înălțați-o întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Slavoslovind pe Unul din Treime, care a luminat lumea cu strălucirea Crucii, tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, noroade prea înălțați-L întru toți vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Ceea ce negrăit şi fără sămânţă a zămislit, şi a născut lumii pe Hristos Dumnezeu, tineri binecuvântați-o, preoţi lăudați-o, popoare prea înălțați-o întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a văzut în chip de înger, în cuptorul cel cu foc, la cuvântătorii de cântare; pe Hristos Dumnezeu lăudaţi-L tineri, preoţi bine-L cuvântaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Cela ce odinioară ai pus lege prin foc şi prin nori poporului celui neplecat, acum ai însemnat poporului celui prea credincios chipul Crucii Tale, care străluceşte mai mult decât luminătorii, pe care după vrednicie o mărim.

Jelit-a zidirea cu întunecare îndrăzneala celor ce Te-au răstignit, iar acum strălucind cu lumină prea frumoasă Crucea Ta, Hristoase, cea purtătoare de lumină, a arătat frumuseţea Bisericii cea ascunsă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

La Tine punându-şi nădejdile poporul Tău cel ales, către Tine spre rugăciune pune înainte Crucea, şi înfricoşatul Tău sânge; ci cu blândeţe Te uită spre noi Împărate al tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Luminează-ne pe noi Fecioară, ceea ce ai născut Lumina cea neapropiată; umple-ne de veselie şi de bucurie şi de dumnezeiască cunoştinţă, pe noi care cu inimă curată întru bună credinţă te fericim.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, unind firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Luminânda Crucii: Crucea este păzitoare a toată lumea, Crucea podoaba Bisericii, Crucea stăpânia împăraţilor, Crucea întărirea credincioşilor, Crucea mărirea îngerilor şi dracilor rană. *(de două ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Prochimen glasul al 7-lea: Domnul a împărățit... Apostolul către Corinteni: Fraţilor cuvântul Crucii.,. Aliluia, glasul 1. Adu-ţi aminte de adunarea ta... Stih: Iar Dumnezeu Împăratul nostru... Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea, sfat au făcut Arhiereii şi bătrânii asupra lui Iisus... Chinonicul: Însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale...

Canon de rugăciune către Sfânta Cruce, în cinstea arătării ei la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul Sfântului împărat Contantin cel mare



Canon de rugăciune către Sfânta Cruce, în cinstea arătării ei la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul Sfântului împărat Contantin cel mare (7 mai):

https://www.academia.edu/101479971/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2nta_Cruce_%C3%AEn_cinstea_ar%C4%83t%C4%83rii_ei_la_Ierusalim_%C3%AEn_zilele_%C3%AEmp%C4%83ratului_Constan%C5%A3iu_fiul_Sf%C3%A2ntului_%C3%AEmp%C4%83rat_Contantin_cel_mare_7_mai_

https://archive.org/details/canon-sf.-cruce

***

Canon de rugăciune la Sfânta Cruce, în cinstea arătarii ei la Ierusalim - 7 mai - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=yMlzj4YVVKU

***

Troparul Sfintei Cruci, glasul al 8-lea: Chipul Crucii Tale acum mai mult decât soarele a strălucit, care de la Sfântul Munte până la locul Căpăţânii o ai întins, şi într-însa a Ta putere, Mântuitorule ai luminat, printr-însa întărind şi pe bine credincioşii împăraţi, pe care îi şi mântuieşte totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-ne şi pe noi.

Cântarea 1

Irmos: Armele lui Faraon şi puterea lui le-a aruncat în mare Cel Tare întru războaie; să-I cântăm cântare nouă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Arătat-ai pe pământ razele Crucii, cu care surpând pe diavolul, ai mântuit neamul omenesc, Doamne; pentru aceea lăudăm slava Ta.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Viclenia cugetului celui neplecat o a risipit cu Crucea Mântuitorul, prin bunăvoirea Tatălui; să-I cântăm Lui cântare nouă, căci singur cu slavă S-a prea slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sceptru făcător de biruinţă ai sădit Hristoase, ca şi în Eden lemn de viaţă, prea curată Crucea Ta, care a strălucit în chip de lumină pe muntele cel sfânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născătoare de Dumnezeu, prea curată Maică Fecioară, pe tine care mai înainte te-a văzut ceata proorocilor, ca pe o uşă cerească şi rug nears, te cunoaştem.

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici...

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Ca şi cu o pavăză ne îngrădim, cu semnul nebiruitei Crucii Tale, Stăpâne, pe care nesuferind-o mulţimea cea urâcioasă a demonilor fuge.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Crucea Ta a veselit pe toţi cei ce Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu răstignit, care luminând a strălucit cu frumuseţe neapropiată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Bucură-te, o, Cruce prea sfântă, că chipul tău mai presus decât soarele a strălucit şi gonind toată înşelăciunea ne-a luminat pe noi credincioşii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Bucură-te, Maică neispitită de nuntă, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu-Cuvântul în pântecele tău şi L-ai născut întrupat, ca pe un Dumnezeu şi om.

Irmosul: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioţi s-au încins cu putere; pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, glasul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale şi m-am înspăimântat, Doamne, că de lauda Ta este plin pământul.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

În taină mai înainte, iar astăzi de faţă, ai luminat, Hristoase, semnul Crucii Tale.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Îndrăzneala cea fără de lege a ucigaşilor de Dumnezeu, o ai înfruntat, îndurate, cu lumină, în chip de Crucea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întărit-ai credinţa creştinilor, cu lumina Ta cea fără materie, însemnându-ne nouă Crucea, Hristoase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Maică prea curată, binecuvântată Stăpână, prin rugăciunile tale înduplecă-ne nouă pe Dumnezeu, pe care L-ai născut.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai osebit lumina...

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***
Lemnul cel din Rai s-a arătat prin făcătorul de rele, aducător de moarte celor izgoniţi din Eden; iar Crucea Ta, Hristoase, S-a arătat aducătoare de viaţă, făcând pe Adam iar locuitor într-însul.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Tatăl, Cel ce a zidit cu cuvântul Lui lumina cea întâi zidită, însemnează acum Crucea cea luminoasă, Celui răstignit ca unui Fiu mărturisindu-I Dumnezeirea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În lumina cea neapusă, pe lumina cea mai presus, întru Tatăl vom vedea prin credinţă, Hristoase, pe Tine Fiul şi pe Duhul Tău strălucind sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Când ai născut, Fecioară, nu ai ştiut de durerile maicilor, căci mai presus de fire ai născut pe Dumnezeu cu trup. Pentru aceea toţi cu dreaptă credinţă te slăvim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Când m-am necăjit...

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Crucea Ta o străluceşti la toate marginile, Hristoase Dumnezeule, şi printr-însa ai luminat pe cei ce Te laudă.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Cei fără de lege să-şi acopere acum ochii, căci nu vor suferi frumuseţea ce străluceşte de la Cruce.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei ce cunosc pe Dumnezeu, pe Cel ce a fost pironit cu trupul pe lemn, să se îndestuleze acum de lucirea curatei Cruci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară neispitită de nuntă, ceea ce ai născut pe Dumnezeu, să nu încetezi a te ruga Fiului tău pentru noi.

Irmosul: Când m-am necăjit, am strigat către Domnul, şi m-a auzit Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

O, de trei ori fericită şi prea cinstită Cruce, pe tine lăudându-te şi închinându-mă ţie, acum mă sfinţesc; pe care Hristos înălţându-Se, a mântuit lumea. Deci întâmpină şi mă mântuieşte cu puterea ta şi din toate nevoile mă slobozeşte, ca să strig ţie: Bucură-te, lemn fericit.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit prin înger pe tineri din foc şi cuptorul cel ce ca tunetul suna l-ai prefăcut în rouă; Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Soare, Cel ce te-ai înălţat pe Cruce, văzându-Te soarele cel simţitor la amiazăzi, şi-a ascuns razele. Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Cel ce ai vorbit odinioară cu văzătorul de Dumnezeu, prin foc şi prin nor, şi astăzi Te slăveşti ca un Dumnezeu prin strălucire în chip de Cruce, prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tu lumină, ceea ce străluceşti din lumină, şi din veac eşti împreună întru lumină, şi ai slăvit cu lumina Ta cea curată semnul Crucii Tale, prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe ceea ce fără sământă a primit în pântece şi mai presus de fire pe Dumnezeu cel neschimbat, care din milostivire S-a numărat cu oamenii, cu bună credinţă să o lăudăm în veci, ca pe o Maică a Celui Preaînalt.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce S-a văzut în chip...

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Pe Cel ce S-a văzut pe scaunul slavei, şi a fost pironit pe lemnul Crucii după fiinţa trupului, tineri lăudaţi-L, preoţi binecuvântaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Pe Crucea ce s-a închipuit întru lumină, prea curată în locul Căpăţânii până la muntele cel sfânt, şi străluceşte lumină împreună în veac, tineri binecuvântaţi-o, preoţi lăudaţi-o, popoare prea înălţaţi-o întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Slavoslovind pe unul din Treime, care a luminat lumea cu strălucirea Crucii, tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe ceea ce în chip de negrăit şi fără sământă a zămislit, şi a născut lumii pe Hristos Dumnezeu, tineri binecuvântaţi-o, preoţi lăudaţi-o, popoare prea înălţaţi-o întru toţi vecii.

Irmosul:
Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a văzut în chip de înger, în cuptorul cel cu foc, la cuvântătorii de cântare; pe Hristos Dumnezeu lăudaţi-L tineri, preoţi bine-L cuvântaţi, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Cel ce odinioară ai pus lege prin foc şi prin nori, poporului celui neplecat, acum ai însemnat poporului celui prea credincios chipul Crucii Tale, care străluceşte mai mult decât luminătorii, pe care după vrednicie o mărim.

Stih: ***Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.***

Jelit-a zidirea cu întunecare îndrăzneala celor ce Te-au răstignit. Iar acum strălucind cu lumină prea frumoasă Crucea Ta, Hristoase, cea purtătoare de lumină, a arătat Bisericii frumuseţea cea ascunsă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

La Tine punându-şi nădejdile poporul Tău cel ales, către Tine spre rugăciune pune înainte Crucea şi înfricoşătorul Tău sânge; ci cu blândeţe Te uită spre noi, Împărate al tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-ne pe noi Fecioară, ceea ce ai născut lumina cea neapropiată; umple-ne de veselie şi de bucurie şi de dumnezeiască cunoştinţă, pe noi care cu inimă curată întru bună credinţă te fericim.

Irmosul: Hristos, piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, s-a tăiat, unind firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Crucea cea prea curată, care a deschis cerurile fiind închise, arătându-se acum în ceruri şi-a răsărit razele pe pământ; pentru aceea cei ce am primit strălucirea lucrării ei, ne povăţuim către lumină neapusă şi în războaie o avem pe dânsa armă de pace, semn de biruinţă nebiruit.

Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Acachie



Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Acachie (7 mai):

https://www.academia.edu/43019882/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_mucenic_Acachie_7_mai_

https://archive.org/details/sf.-acachie-canon

***

Canon de rugăciune la Sfântul mucenic Acachie - 7 mai - slujitor Dani: **https://www.youtube.com/watch?v=vgL5xesbscc**

***

Troparul Sfântului mucenic Acachie, glasul al 4-lea: Mucenicul Tău, Doamne, Acachie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

Cântarea 1-a

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-I Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobindu-te cu frumuseţea nerăutăţii, cu îndrăzneală ai stat înaintea Izvorului virtuţilor, pe care acum prin rugăciunile tale fă-L nouă binevoitor.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acachie rugătorul cei adevărat, cu înaltă propovăduire strigând, ne cheamă pe noi astăzi la ospăţ; să alergăm dar cu osârdie şi cu veselie, iubitorilor de mucenici.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărtăşindu-te prin botez apelor iertării, punerea de fii ai primit prin darul cel dumnezeiesc, şi de botezul al doilea al muceniciei te-ai învrednicit prin sânge, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nesuferind a vedea fărădelegea înălţată, lămurit ai propovăduit Dumnezeirea lui Hristos înaintea divanului, mărite Acachie, ca unul ce eşti numit cu numele nerău-tăţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru tine cea cu bucurie dăruită Preacurată, s-au văzut căile lui Dumnezeu mai înainte arătat, care te-a păzit fecioară, şi după naştere nestricată te-a ferit pe tine care L-ai născut.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu întru înţelepciune şi în putere şi în bogăţie ne lăudăm, ci întru Tine, Înţelepciunea Tatălui cea Ipostatică, Hristoase. Că nu este sfânt afară de Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împodobit cu dumnezeiască înţelegere, şi cu înţelepciune şi cu cuvânt, împleticirile înţelepţilor cele neînţelese le-ai risipit; pentru aceasta cinstim sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucind tu cu cuget bărbătesc şi întărit, răzvrătirea păgânilor şi oştirea o ai biruit, şi zidurile înşelăciunii le-ai risipit.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind întărit cu puterea lui Dumnezeu Atotţiitorului, putrejunea şi neputinţa necredinţei o ai înfruntat; pentru aceasta te vestim pe tine mucenice, purtătorule de biruinţă Acachie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din băutura cea noroioasă şi amăgitoare şi din tină ai scăpat, strălucindu-ţi mintea cu luminarea dreptei credinţe, şi cu strălucirile cele cu raze luminoase, mucenice Acachie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stăpânirea morţii o ai încetat, osândirea blestemului celui de demult, zămislind Viaţa, Născătoare de Dumnezeu; pentru aceea cinstim naşterea ta, prea curată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade în Slavă pe Scaunul Dumnezeirii, pe nor uşor a venit, Iisus cel mai presus de toate şi a mântuit cu palmă curată pe cei ce strigă: Slavă, Hristoase, puterii Tale.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un turn neclintit ai petrecut cu credinţa, şi nici de înmulţirea rănilor, nici de norii chinurilor, nici de vânturile bătăilor, nu te-ai strămutat; ci cu mare glas strigai: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vetreala şi cu suflarea Preasfântului Duh fiind ocârmuit, preafericite, întru limanul cel lin te-ai odihnit, şi de repezirile valurilor şi ale vânturilor nu te-ai înfricoşat, mucenice al lui Hristos prea cinstite.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nebiruitei stăpâniri celei dumnezeieşti rugându-te, toată puterea cea potrivnică o ai biruit, şi toată arma lor o ai luat bucurându-te, ca un biruitor, vrednicule de mărire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfârşitul călătoriei fiindu-ţi povăţuit de arătarea cea dumnezeiască, cetatea împăratului o ai aflat, căreia te-ai făcut cetăţean, prea fericite, toată năvălirea barbarilor abătând-o.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe mine care sunt omorât, şi ţinut de nescăpatele legături ale păcatului, singură Maica lui Dumnezeu Fecioară, ridică-mă, ceea ce ai zămislit Viaţa cea veşnică, care dă mântuire tuturor credincioşilor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea Slava Ta, Hristoase, dar noi pe Tine Unul-Născut, strălucirea Slavei Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând Te lăudăm pe Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând Crucea pe umeri, neabătut ai urmat lui Hristos, Cel ce întru viaţa cea nestricăcioasă te-a adus pe tine, şi la lumina cea neapusă te-a băgat, prea bogate.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rănile cele amare ale trupului şi tăierea membrelor ţi-a pricinuit ţie hrana cea fără sfârşit, prea fericite, şi cunună mucenicească şi bucuria îngerilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Tânăr fără de răutate, şi întreg la minte şi blând, şi tare asupra patimilor celor trupeşti, şi asupra demonilor aspru, şi necredincioşilor neapropiat te-ai arătat, întru tot pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dumnezeul cel adevărat născându-L nouă cu trupul, pe Unul-Născut al Tatălui, Născătoare de Dumnezeu prea curată te numim pe tine, naşterii tale glasul împreună alcătuindu-l.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru flămânzire te-au osândit pe tine mucenice, cei ce flămânzeau de harul cel dumnezeiesc, care pururea te hrăneşti cu darurile cele cereşti, şi ai hrana cea fără sfârşit.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărâtarea necredinţei tiranilor ruşinând-o, şi pe şarpele începătorul răutăţii înecându-l întru luciul sângiurilor tale, ai zburat la ceruri, purtătorule de biruinţă Acachie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Asemănându-te cu moartea morţii Stăpânului, prea fericite; împărăţeşti în veci împreună cu Dânsul, îndestulându-te de vederea şi de bucuria Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Stricat-ai osânda morţii şi blestemul legii, Preacurată, născând pe Hristos risipitorul morţii, care a izvorât tuturor binecuvântare.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

În pâraiele sângiurilor tale, mucenice Acachie, ai înecat pe vrăjmaşul, ruşinând toate oştirile tiranilor. Şi ajungând la cetele cele fără trupuri ale îngerilor, ai primit cununa cea neveştejită a neputrejunii. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, izbăveşte-ne pe noi din primejdii.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldeii care fără dreptate vânau pe cei drepţi, Prea lăudate Doamne, binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăindu-ţi-se capul, ai zburat către Capul cel înţelegător al Bisericii, fiind înfrumuseţat cu cununa biruinţei prea bogate strigând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Număratu-te-ai prin răbdare împreună cu mucenicii lui Hristos, ca un prea adevărat mucenic, pe tiranii cei fără Dumnezeu biruindu-i Acachie şi strigând: Prea lăudate Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Într-aripându-ţi cugetul către nădejdea cea fericită, care se păstrează credincioşilor, intrând la Divanul cel mucenicesc, prin duhul cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Graiurile proorocilor şi însemnările cele de demult, arătat mai înainte au închipuit cinstită naşterea ta Fecioară, Maica lui Dumnezeu, pe care lăudân du-te strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu adevărat înţelepte, te-ai sălăşluit în mitropolia cea de sus, care împărăteşte, pe care o a zidit Domnul, şi mai înainte o a gătit sfinţilor celor ce nădăjduiesc întru însul, şi cu credinţă strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dragoste ai suferit truda chinurilor şi, topindu-te de foame prea alesule, ţi-ai adus aminte de desfătarea cea pururea fiitoare, şi de hrana şi bucuria cea netrecătoare a celor ce strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lesne şi foarte degrabă te-ai luptat asupra luptătorilor celor împotriva ta, luptător nebiruit, ajutor şi apărător şi împreună pătimitor pe Hristos având, prea bogate, Căruia îi şi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind mai înainte numit Acachie fericite, viaţă neînrăutăţită şi fără prihană ai avut, împodobită cu sângele pătimirii prea lăudate şi cu muceniceştile fapte cele bune fiind înfrumuseţat strigi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Taină străină cu adevărat singură ai arătat sub soare, căci pe Dumnezeu ai născut preacurată, pe Cel nevăzut şi fără de început şi neîncăput de toate, şi neajuns. căruia îi strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de bună credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, prin boala

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împotrivirea cea mucenicească având-o strălucită din biruinţă fericită, ai stat înaintea scaunului Stăpânului, împreună cu ostile îngereşti dănţuind, şi tuturor cerând mântuire, celor ce fericesc pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminoasă este biruitoare vitejia ta, cea asupra vrăjmaşilor, prea fericite, şi mult mai multă cinste ţi-a dat ţie puitorul tău de nevoinţe, şi umplerea de dumnezeiască revărsarea de lumină; pentru aceasta toţi te fericim pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

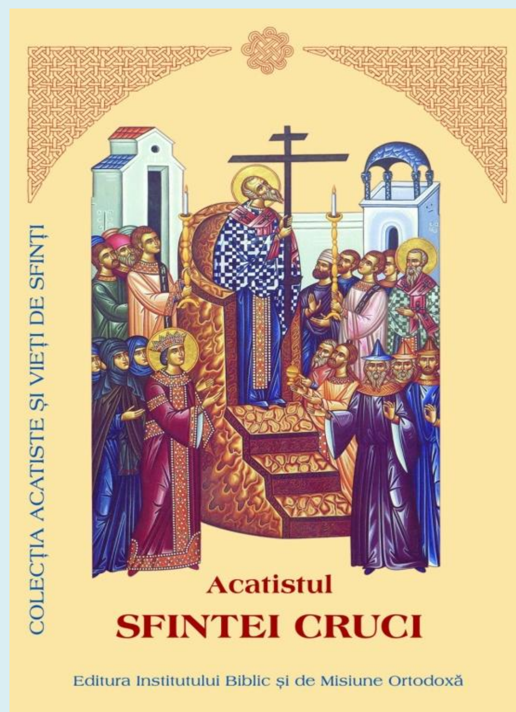
Aproape ai fost de Hristos prea viteazule, căci ai suferit patimă şi scârbe; pentru aceea te-a învrednicit pe tine de vederea şi de vedenia cea dumnezeiască, a căror pricinuire ţi-ai agonisit pe pământ, de departe pe acestea sărutându-le.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mai frumos cu podoaba s-a arătat rodul tău, Preacurată, mai mult decât toţi. Căci cu razele a înfrumuseţat făptura, cu podoaba faptelor celor bune, pe care cu de-adinsul roagă-L, ca să mântuiască pe cei ce neîncetat te slăvesc pe tine.

Irmosul: Eva adică prin boala neascultării, blestem înlăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântarea ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Acatistul Sfintei Cruci



Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
O, de trei ori fericită şi prea cinstită Cruce, ţie ne închinăm credincioşii şi te mărim, veselindu-ne de dumnezeiasca ta înălţare. Ca o pavază şi armă nebiruită, ocroteşte şi acoperă cu darul tău pe cei ce cântă: ***Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!***

Icosul 1
Îngerii din cer în chip nevăzut înconjoară cu frică Crucea cea de viaţă purtătoare şi văzând-o cum împarte acum cu strălucire credincioşilor har de lumină dătător, se înspăimântează şi-i stau înainte zicând către dânsa unele ca acestea:
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a lumii;
Bucură-te, slava Bisericii;
Bucură-te, căci izvorăşti tămăduiri cu îndestulare;
Bucură-te, căci luminezi marginile lumii;
Bucură-te, Lemn de viaţă mirositor şi vistieria minunilor;
Bucură-te, prea fericită şi de daruri dătătoare;
Bucură-te, căci eşti dumnezeiesc aşternut picioarelor;
Bucură-te, căci te-ai aşezat spre închinarea tuturor;
Bucură-te, pahar plin de curată băutură;
Bucură-te, luminător al strălucirii celei de sus;
Bucură-te, cea prin care se binecuvântează zidirea;
Bucură-te, cea prin care este închinat Ziditorul;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 2-lea

Văzându-se Elena pe sineşi întru dorire, a zis împăratului cu îndrăznire: lucrul cel prea dorit sufletului tău se arată prea de bucurie osârdiei mele; căutând însă arma cea biruitoare pentru tine, precum zici, cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Cunoştinţa cea necunoscută mai înainte, împărăteasa, cunoscând-o, a strigat către cei ce slujeau: "Din sânurile pământului siliţi-vă în grabă a afla şi Crucea a mi-o da!", către care privind cu frică a zis, cântând aşa:
Bucură-te, semnul adevăratei bucurii;
Bucură-te, izbăvirea vechiului blestem;
Bucură-te, comoară, pentru zavistie în pământ ascunsă;
Bucură-te, ceea ce te-ai arătat cu stele închipuită;
Bucură-te, cinstită Cruce cu împătrite raze în chipul focului;
Bucură-te, scară pe înălţime rezemată, mai înainte oarecând arătată;
Bucură-te, lumina îngerilor cea cu alinare închipuită;
Bucură-te, rana demonilor cea mult suspinată;
Bucură-te, odor veselitor al Cuvântului;
Bucură-te, stingătoarea focului rătăcirii;
Bucură-te, cinstită Cruce, apărătoare a deznădăjduiţilor;
Bucură-te, tare apărătoare a celor ce bine călătoresc;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 3-lea

Puterea Lemnului s-a arătat atunci, spre adevărata încredinţare a tuturor şi pe cea fără de glas şi moartă, spre viaţă a sculat-o şi iată înfricoşătoarea privire a celor ce vor a culege mântuire, când cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având Elena arma cea nebiruită, a alergat către fiul său, iar el, tare săltând îndată, Crucea cea prea mare cunoscând-o, se bucura şi cu săltările ca şi cu nişte cântări, zicea către dânsa unele ca acestea:
Bucură-te, cinstită Cruce, vasul Luminii;
Bucură-te, cinstită Cruce, vistieria Vieţii;
Bucură-te, dătătoarea darurilor Duhului;
Bucură-te, limanul cel neînviforat al celor ce călătoresc pe mare;
Bucură-te, masă care ţii ca pe o Jertfă pe Hristos;
Bucură-te, viţă care porţi Strugurele cel copt care dă vinul cel tainic:
Bucură-te, căci păzeşti sceptrurile împăraţilor;
Bucură-te, căci zdrobeşti capetele balaurilor;
Bucură-te, strălucită cunoştinţă a credinţei;

Bucură-te, păzitoarea a toată lumea.
Bucură-te, binecuvântarea lui Dumnezeu către muritori;
Bucură-te, mijlocirea către Dumnezeu a celor muritori;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 4-lea

Dumnezeiasca râvnă întru sineşi luând Elena, cu osârdie a căutat şi a aflat Crucea care în pământ era ascunsă şi pe cer împăratului se arătase, pe care lăudând-o a zis: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

În chipul soarelui s-a arătat Crucea în lume şi toţi de luminare umplându-se şi ca şi către o stea alergând, o văd pe aceasta ca pe o pricinuitoare de bunătăţi, în mâinile cele sfinte înălţată, pe care lăudând-o au zis:
Bucură-te, raza Soarelui Celui gândit;
Bucură-te, izvorul Mirului Celui nedeşertat;
Bucură-te, chemarea lui Adam şi a Evei;
Bucura te, omorârea stăpânitorilor iadului;
Bucură-te, căci înălţându-te, împreună acum şi pe noi ne înalţi;
Bucură-te, căci închinându-te pe suflete le sfinţeşti;
Bucură-te, lauda apostolilor cea în lume propovăduită;
Bucură-te, tăria nevoitorilor cea prea iubită;
Bucură-te, cinstita Cruce, mustrarea evreilor;
Bucură-te, lauda credincioşilor;
Bucură-te, cea prin care s-a surpat iadul;
Bucură-te, cea prin care a răsărit Darul;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 5-lea

Lemnul cel de Dumnezeu dăruit, privindu-l noi toţi, la acoperământul lui acum să alergăm şi ca pe o armă ţinându-l, printr-însul să biruim taberele vrăjmaşilor şi pipăind pe Cel nepipăit, cu bucurie să cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzut-a lumina din cer marele Constantin, arătându-se semnul Crucii cu stele, întru care şi biruind mulţimea vrăjmaşilor, s-a sârguit de a descoperit lemnul Crucii şi a zis către dânsul unele ca acestea:
Bucură-te, marginea sfatului celui negrăit;
Bucură-te, tăria poporului celui binecuvântat;
Bucură-te, cel ce înfrângi taberele vrăjmaşilor;

Bucura te, cel ce arzi cu văpaia pe demoni;
Bucură-te, sceptrul ceresc al împărăteştii oşti;
Bucură-te, arma nebiruită a iubitoarei de Hristos oşti;
Bucură-te, ceea ce dobori sprânceana barbarilor;
Bucură-te, ceea ce ocârmuieşti sufletele oamenilor;
Bucură-te, izbăvitoarea multor răutăţi;
Bucură-te, dăruitoarea multor bunătăţi;
Bucură-te, cea prin care saltă purtătorii de Hristos;
Bucură-te, cea prin care iudeii se tânguiesc;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 6-lea

Scară până la cer s-a făcut Crucea Domnului, pe toţi suindu-i de la pământ către înălţimea cerului, ca să locuiască împreună şi totdeauna cu cetele îngerilor, lăsând pe cele ce sunt acum ca pe cele ce nu sunt şi ştiind ei a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Lumină, Mântuitorule, strălucind peste toţi cei din iad, ai luminat pe cei ce zăceau jos; iar portarii iadului, nesuferind raza Ta, ca nişte morţi au căzut şi cei ce s-au izbăvit de dânşii, acum, văzând Crucea, cântă aşa:
Bucură-te, învierea celor omorâţi;
Bucură-te, izbăvirea celor ce se tânguiesc;
Bucură-te, deşertarea vistieriilor iadului;
Bucură-te, câştigarea desfătării Raiului;
Bucură-te, toiag care ai afundat oastea egipteană;
Bucură-te, căci iarăşi pe poporul israelit l-ai adăpat;
Bucură-te, lemn însufleţit, a tâlharului mântuire;
Bucură-te, trandafir bine mirositor, a binecredincioşilor mirosire;
Bucură-te, hrana celor ce flămânzesc întru Duhul;
Bucură-te, pecetea pe care oamenii au luat-o;
Bucură-te, cinstită Cruce, uşa tainelor;
Bucură-te, cea prin care se revarsă râuri dumnezeieşti;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 7-lea

Lui Moise te-ai dat ca un toiag, vrând a mântui prea mult truditul neam din stricăciune, dar te-ai cunoscut lui şi semn dumnezeiesc. Pentru aceea s-a înspăimântat de tăria ta, Cruce cinstită, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cel ce de demult a dat lege văzătorului de Dumnezeu în Sinai, de voie pe Cruce s-a pironit pentru cei fără de lege, de bărbaţii cei fără de lege şi blestemul cel vechi al legii l-a dezlegat, ca puterea Crucii văzând-o toţi acum să cânte:
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi;
Bucură-te, îndreptarea celor robiţi de patimile lumeşti;
Bucură-te, înnoirea învierii lui Hristos;
Bucură-te, dumnezeiasca desfătare a monahilor;
Bucură-te, copac bine înfrunzit sub care se adăpostesc credincioşii;
Bucură-te, Lemn de prooroci grăit a fi pe pământ sădit;
Bucură-te, ajutorul Împărăţiei împotriva vrăjmaşilor;
Bucură-te, apărare tare a cetăţii;
Bucură-te, a Dreptului Judecător arătare;
Bucură-te, a greşiţilor osândire;
Bucură-te, cinstită Cruce, sprijinirea sărmanilor;
Bucură-te, cinstită Cruce, îmbogăţirea săracilor;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 8-lea
Străină minune văzând, străină viaţă să vieţuim, mintea la cer înălţând-o; că pentru aceasta Hristos pe Cruce s-a pironit şi cu trupul a pătimit, vrând a-i trage la Sine pe cei ce cântă Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Întreg a venit din înălţime, avându-şi cu Sine Dumnezeirea, singur Cuvântul cel mai înainte de veacuri şi născându-Se din Fecioara Maică şi lumii arătându-Se om smerit şi Crucea primind, a făcut vii pe cei ce cântă Lui:
Bucură-te, cinstită Cruce, arma păcii;
Bucura te, semnul călătorilor;
Bucură-te, înţelepciunea şi întărirea celor ce se mântuiesc;
Bucură-te, nebunia şi sfărâmarea celor ce dosădesc;
Bucură-te, răsad bine rodit, nemuritor şi de viaţă purtător;
Bucură-te, floare, care ai înflorit mântuirea noastră;
Bucură-te, căci împreunezi pe cele de pe pământ cu cele de sus;
Bucură-te, căci luminezi inimile celor de jos;
Bucură-te, cea prin care stricăciunea s-a stricat;
Bucură-te, cea prin care mâhnirea s-a pierdut;
Bucură-te, bogăţia bunătăţilor celor înmiite;
Bucură-te, lauda credincioşilor cea de mii de ori numită;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 9-lea
A căzut tabăra demonilor cea cu tot felul de săgeţi întrarmată şi neamul evreilor s-a ruşinat, văzând ei că de către toţi cu dor Crucea este închinată şi că de-a pururea izvorăşte tămăduiri celor ce cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Râurile cugetelor celor de rea credinţă s-au oprit, fiind pironit pe lemn Tu, Hristoase, căci, cu adevărat nu se pricep cum şi cruce ai suferit şi de stricăciune ai scăpat, iar noi, Învierea slăvind-o, cântăm:
Bucură-te, înălţimea înţelepciunii lui Dumnezeu;
Bucură-te, adâncimea Proniei Lui;
Bucură-te, necunoştinţa necuvântătorilor bârfitori;
Bucura te, pierderea nebunilor de stele vrăjitori;
Bucura te, câci arăţi învierea lui Hristos;
Bucură-te, câci pătimirile Lui le înnoieşti;
Bucură-te, ceea ce călcarea de poruncă a celor dintâi zidiţi ai dezlegat-o;
Bucură-te, ceea ce intrările Raiului le-ai deschis;
Bucură-te, cinstită Cruce, cea de toţi cei dreptcredincioşi cinstită;
Bucură-te, a neamurilor celor necredincioase potrivnică;
Bucură-te, cinstită Cruce, doctorul celor ce bolesc;
Bucură-te, de-a pururea ajutătoare a celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 10-lea
Lumea vrând a o mântui, împodobitorul lumii la dânsa S-a pogorât în chip de negrăit şi întrupat fiind, Crucea a suferit şi pentru noi pe toate ca noi le primeşte; pentru aceea şi izbăvindu-ne pe noi, de la toţi aude: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Zid nebiruit şi dumnezeiesc al lumii te înţelegem, o, purtătoare de viaţă Cruce, că Făcătorul cerului şi al pământului pe tine gătindu-te, Îşi întinde mâinile - străină auzire - şi pe toţi învaţă a cânta:
Bucură-te, temeiul dreptei credinţe;
Bucură-te, biruinţa creştinilor;
Bucură-te, căci pe Amalec cel gândit l-ai înfrânt;
Bucură-te, căci de mâinile lui Iacov mai înainte te-ai închipuit;
Bucură-te, căci tu umbrele cele prea vechi le-ai înnoit;
Bucură-te, căci tu glasurile cele de prooroci grăite le-ai împlinit;
Bucură-te, căci ai purtat pe Mântuitorul tuturor;
Bucură-te, căci ai stricat pe stricătorul sufletelor;

Bucură-te, cea prin care cu îngerii ne-am unit;
Bucură-te, cea prin care cu lumina ne-am strălucit;
Bucură-te, căci cinstindu-te, ţie ne închinăm;
Bucură-te, căci strigând, ţie glăsuim;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 11-lea
Cântarea toată se micşorează, vrând a urma mulţimii minunilor tale, fiindcă de-ţi vom aduce ţie, o, prea cinstită Cruce, mulţime de laude, nimic vrednic nu împlinim, faţă de cele ce ne-ai dat nouă, dar cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Strălucire de lumină dătătoare, celor ce sunt întru întuneric se dăruieşte Crucea aceasta de viaţă dătătoare, căci lumina cea nematerialnică a primit-o şi spre dumnezeiasca cunoştinţă pe toţi povăţuieşte şi înălţându-se acum, pe mintea noastră o înalţă a cânta acestea:
Bucură-te, luminătorul cel ce te arăţi celor ce sunt întru întuneric;
Bucură-te, stea, care străluceşti lumea;
Bucură-te, fulger, care orbeşti pe ucigaşii lui Hristos;
Bucură-te, trăznet, care slăbănogeşti pe cei necredincioşi;
Bucură-te, căci ai strălucit cetele dreptmăritorilor;
Bucură-te, căci ai risipit capiştele idolilor;
Bucură-te, cea al cărei chip din cer s-a arătat;
Bucură-te, cea al cărei dar pe vicleşuguri le-a gonit;
Bucură-te, ceea ce însemnezi omorârea trupului;
Bucura te, ceea ce omori pornirea patimilor;
Bucură-te, pe care Hristos s-a răstignit;
Bucură-te, prin care toată lumea s-a mântuit;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 12-lea
Har voind Hristos a da oamenilor, mâinile pe lemn îşi întinde şi neamurile toate împreună le cheamă şi Împărăţia Cerurilor o dă tuturor celor ce cu vrednicie şi cu credinţă cântă cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cântând cântarea ta, te lăudăm cu dor pe tine lemnul Domnului ca pe un însufleţit; căci pironindu-se cu trupul pe tine, Cel ce stăpâneşte peste puterile cele de sus ne-a sfinţit, ne-a mărit şi ne-a învăţat a zice acestea:
Bucură-te, cinstită Cruce, arma cea înţelegătoare;

Bucură-te, sfânta privire a Sfinţilor;
Bucură-te, înainte-propovăduirea proorocilor şi a drepţilor;
Bucură-te, purtătoare de lumină, meşteşugire a lui Hristos;
Bucură-te, frumuseţea şi cununa dreptcredincioşilor ocârmuitori;
Bucură-te, stăpânirea şi întărirea cuvioşilor preoţi;
Bucură-te, podoaba cea prea lăudată a adevărului;
Bucură-te, începutul cel prea bun al mântuirii;
Bucură-te, strălucirea cea luminată a tuturor;
Bucură-te, izgonirea agarenilor;
Bucură-te, făclie a luminii celei nestricate;
Bucură-te, veselia sufletului meu;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, întru tot cântat lemn, pe care a fost răstignit Hristos, Cuvântul cel mai sfânt decât toţi Sfinţii, primind rugăciunile noastre, de toată primejdia pe toţi izbăveşte-ne şi de chinurile veşnice scapă pe cei ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngerii din cer în chip nevăzut înconjoară cu frică Crucea cea de viaţă purtătoare şi văzând-o cum împarte acum cu strălucire credincioşilor har de lumină dătător, se înspăimântează şi-i stau înainte zicând către dânsa unele ca acestea:
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a lumii;
Bucură-te, slava Bisericii;
Bucură-te, căci izvorăşti tămăduiri cu îndestulare;
Bucură-te, căci luminezi marginile lumii;
Bucură-te, Lemn de viaţă mirositor şi vistieria minunilor;
Bucură-te, prea fericită şi de daruri dătătoare;
Bucură-te, căci eşti dumnezeiesc aşternut picioarelor;
Bucură-te, căci te-ai aşezat spre închinarea tuturor;
Bucură-te, pahar plin de curată băutură;
Bucură-te, luminător al strălucirii celei de sus;
Bucură-te, cea prin care se binecuvântează zidirea;
Bucură-te, cea prin care este închinat Ziditorul;
Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!

Condacul 1

O, de trei ori fericită şi prea cinstită Cruce, ţie ne închinăm credincioşii şi te mărim, veselindu-ne de dumnezeiasca ta înălţare. Ca o pavază şi armă nebiruită, ocroteşte şi acoperă cu darul tău pe cei ce cântă: ***Bucură-te, cinstită Cruce, păzitoare a creştinilor!***

Iar la urmă se citeşte această rugăciune:

Rugăciune



Doamne Iisuse Hristoase, dulce Mântuitorul sufletului meu, mărturisesc înaintea Ta, întru această zi a răstignirii Tale, în care ai pătimit şi ai luat moarte pe Cruce pentru păcatele noastre, că eu sunt cel ce Te-am răstignit cu păcatele mele cele multe şi cu fărădelegile mele cele rele. De aceea mă rog bunătăţii Tale celei nemărginite, ca să mă faci şi pe mine părtaş sfintelor Tale Patimi, cinstitelor răni şi morţii Tale celei de viaţă făcătoare, pentru ca să mă învrednicesc, prin darul Tău, să câştig şi eu asemenea Ţie, pentru dragostea Ta, precum Tu cel milostiv le-ai răbdat pentru mântuirea mea, întărindu-mă pururea cu aceeaşi putere şi răbdare ce ai avut când Te-au răstignit nemulţumitorii evrei.

De aceea întăreşte-mă, Doamne, ca să pot ridica cu bucurie de astăzi înainte Crucea Ta cu deplină pocăinţă, întristarea morţii Tale să o simt, precum au simţit-o Preasfânta Ta Maică, ucenicii Tăi şi mironosiţele femei. Şi-mi înviază simţirile mele cele sufleteşti, ca să cunoască moartea Ta, precum ai făcut de Te-au cunoscut

şi zidirile cele neînsufleţite, care s-au mişcat la răstignirea Ta, precum Te-a cunoscut tâlharul cel credincios pe care, rugându-se Ţie, l-ai primit în Rai. Dă-mi, Doamne şi mie, tâlharului celui rău, darul Tău, precum ai dat atunci aceluia şi iartă păcatele mele pentru sfintele Tale Patimi şi mă primeşte prin pocăinţă împreună cu el în Rai, ca un Dumnezeu şi ziditor ce-mi eşti.

Asemenea fă cu toţi creştinii, vii şi morţi, precum se roagă Ţie în toate zilele Sfânta Biserică şi le lasă lor toate păcatele şi-i învredniceşte pe ei de împărăţia Ta şi să vadă lumina Ta şi să mărească slava Ta.

Mă închin Crucii Tale, Hristoase şi zic către dânsa: Slavă ei pentru dragostea Ta!
Bucură-te, prea cinstită Cruce a lui Hristos, căci prin tine s-a mântuit lumea, ridicând asupra ta pe Iisus ţintuit.
Bucură-te, pom prea mărit, pentru că Tu ai ţinut rodul vieţii ce ne-a mântuit din moartea păcatului.
Bucură-te, toiagul cel tare ce ai sfărâmat uşile iadului.
Bucură-te, cheia împărătească ce ai deschis uşa Raiului.

Mă bucur şi eu, pentru că văd pe vrăjmaşii Tăi surpaţi, iar pe prietenii Tăi că împărăţesc în ceruri, pe vrăjmaşii Tăi biruiţi de puterea Ta, iar pe creştinii ce Ţi se închină, înarmaţi cu puterea Ta.

O, Hristoase, Răstignitul meu, câte ai pătimit pentru noi, câte răni, câte scuipări, câte batjocuri şi ce necinste ai răbdat pentru păcatele noastre, pentru ca să ne dai pildă de adevărată răbdare! De aceea cum pot eu să fug de Cruce, văzând pe Hristos că este ridicat pe ea? Cum să-mi pară grele chinurile văzând pe Stăpânul meu că le iubeşte, le cere şi le socoteşte Lui de mare cinste?

Ruşine-mi este, cu adevărat, de mă voi întrista de relele ce-mi pricinuiesc oamenii sau de ispitele ce-mi aduc diavolii sau de trupul şi gândurile mele cele rele sau pentru sărăcia şi bolile ce-mi vin din voia lui Dumnezeu pentru păcatele mele, deoarece acestea toate mi le trimite pentru ca să mă apropie mai mult de El, pentru ca să-L slăvesc şi să mă pedepsesc în această viaţă pentru binele meu, pentru ca să mă odihnesc cu mai multă mărire întru Împărăţia Lui cea veşnică.

Şi de vreme ce este aşa, înmulţeşte-mi Doamne ostenelile, ispitele şi durerile, dar să-mi înmulţeşti împreună şi să-mi prisoseşti şi răbdarea şi puterea, ca să pot răbda toate câte mi s-ar întâmpla. Pentru că recunosc că sunt neputincios de nu mă vei întări, orb de nu mă vei lumina, legat de nu mă vei dezlega, fricos de nu mă vei face îndrăzneţ, rău de nu mă vei preface în bun, pierdut de nu mă vei ierta, rob de

nu mă vei răscumpăra cu bogata şi dumnezeiasca Ta putere şi cu darul Sfintei Tale Cruci, căreia mă închin şi o măresc acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Paraclisul Sfântului mucenic Acachie



Paraclisul Sfântului mucenic Acachie (7 mai):

https://www.academia.edu/101479706/Paraclisul_Sf%C3%A2ntului_mucenic_Acachie_7_mai_

https://archive.org/details/paraclis_202305

***

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**
1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.

3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Valurile chinurilor ai trecut, fiind într-aripat de dorul cel dumnezeiesc, iar acum cu îngerii săltând în cămările cereşti roagă-te să ne izbăvim noi de toate vicleşugurile celui potrivnic.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, *asemenea*

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.

6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului mucenic Acachie

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinte Acachie, cel ce eşti rază mucenicească a Soarelui dreptăţii, luminează şi mintea mea cu razele pocăinţei ca să mă slobozesc de robia patimii.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstea de sutaş având în oaste, ai intrat pe poarta muceniciei în oastea cea îngerească ce îţi aduce ţie cununi de cântări pentru nevoinţa cea mai presus de fire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu te depărta de inimile noastre, mucenice, ci ascultând cererile noastre cele cu umilinţă, dăruieşte tămăduire celor ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preacurată, numai tu ai născut prin cuvânt pe Cel mai presus de cuvânt, pe care roagă-L să dea cuvânt de înţelepciune nepriceperii mele.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În faţa voievodului fiind dus, ai mărturisit cu tărie pe Hristos a fi Dumnezeu adevărat şi prin înţelepte cuvinte ale Duhului ai uimit pe păgân; uimiţi fiind noi de nevoinţele muceniciei tale, te rugăm să ne mijloceşti slobozire din robia neştiinţei.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sabia cuvintelor tale dumnezeieşti ai înfruntat pe voievodul cel ce avea sufletul întunecat de necredinţă şi ai ieşit biruitor, slăvind pe Hristos în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un fagure prea dulce gura ta izvora mierea înţelepciunii cereşti care este vrednică a fi pusă numai în vasele sufletelor curate care sunt lămurite în focul credinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Vieţii, din prăpastia păcatelor mă scoate pe mine, cel decât toţi mai păcătos, ca să nu fiu eu aruncat în adâncurile înfricoşătoare ale iadului.

Apoi aceste **stihiri**:

De groaza chinurilor nespăimântându-te, ai primit durerile cu bucurie pentru Cel ce a ridicat pentru noi Crucea durerilor şi te-ai sălăşluit la odihna cea cerească, slăvind pe Hristos în veci.

Maica Vieţii, curăţeşte cu ploaia rugăciunii tale sufletul meu cel neroditor şi dă-mi mie a pune început de pocăinţă mai înainte de a fi înghiţit de focul cel veşnic.

Sedealna glas 2:

Podobie: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singură grabnic folositoare.

Taina Preasfintei Treimi ai mărturisit în faţa păgânului voievod, fiind tu rază luminată de Soarele cel veşnic, pe care roagă-L să lumineze sufletele noastre cele ce zac în bezna neştiinţei cu razele cunoştinţei de Dumnezeu.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vine crude ai fost bătut de mâinile celor fărădelege, dar prin puterea smeritei rugăciuni ai coborât asupra ajutorul Mâinii dumnezeieşti şi rogi acum pe Hristos să dezlege cu mâna Sa legăturile patimilor noastre.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sângele tău a adăpat pământul, iar inima ta a rodit răbdare şi gânduri dumnezeieşti cu care încununează şi sufletele noastre cele sterpe de orice umilinţă binecuvântată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt ai mărturisit fericite, înaintea celor cu viclean cuget şi ai fost înălţat nevăzut de Mântuitorul în lăcaşul cel ceresc, căci făcusei inima ta lăcaş prea luminat Treimii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ca Una ce eşti icoana frumuseţii îngerilor şi limanul doririi credincioşilor nu te depărta de sufletele noastre în necazuri, ci păzeşte piciorul gânditor al sufletului nostru de alunecarea în prăpastia fărădelegilor.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu scânduri de plumb ai fost lovit peste obraz pentru Cel care la pătimirea Sa nu avea nici chip, nici frumuseţe, dar căruia te rogi acum să înfrumuseţeze chipul sufletelor noastre cu razele înţelepciunii Sale.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În temniţă ai fost închis pentru Cel care a deşertat temniţele iadului, însă nu înceta a slobozi din temniţa necazurilor pe cei ce aleargă la rugăciunea ta cea grabnic folositoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cununi de mulţumiri ai împletit din cuvinte smerite şi înţelepte Celui ce te-a învrednicit a pătimi pentru El chinurile cele muceniceşti, pe care şi roagă-L să ne dea şi nouă întărire în răbdarea necazurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pom al Raiului eşti prea fericită, Ceea ce ai născut lumii pe Rodul mântuirii, pe care roagă-L să ne hrănească pe noi înţelegător cu roadele virtuţilor.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu foamea şi setea trupească fiind chinuit, te hrăneai din destul cu pâinea rugăciunii şi te adăpai din Izvorul cel fără de moarte, cu apele înţelepciunii căruia veseleşte şi văile sufletelor noastre ca să aducă rod însutit de mântuire.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glas din nor s-a auzit pentru tine, cel ce pururea slobozeai din norul inimii ploaia rugăciunii smerite, şi minunea înspăimântând pe mulţi, prin cuvintele tale i-ai adus în staulul dreptei credinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Întru înţelepciunea Duhului ai mărturisit pe Fiul Tatălui şi fii ai Luminii ai făcut pe mulţi dintre cei ce erau ţinuţi în lanţurile înşelăciunii idolilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Inima mea cea tulburată de gânduri rele o linişteşte cu mângâierea rugăciunii tale, Ceea ce eşti rugăciune întrupată şi izvorul păcii tuturor.

Apoi aceste **stihiri:**

Îngeri mulţi au slujit muceniciei tale celei pline de durere şi rănile ţi-au tămăduit, însă şi tu, Sfinte Acachie, slujeşte nouă prin rugăciunile tale neîncetate, căci istoviţi suntem de asprimea ispitelor.

Preacurată, care prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Pe Cuvântul ai mărturisit fără teamă, având din destul în vasul inimii mirul înţelepciunii celei de sus, pe care revarsă-l şi peste sufletelor noastre, ca să îţi aducem fericite, mireasma laudelor dumnezeieşti.

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evanghelia după Matei:

Ev. Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.

28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.

29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.

30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glas 2*

Pentru rugăciunile muceniciului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira, glas 6 (forma glasului 2):

Podobie: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Prin focul multor primejdii şi dureri trecând, ai rămas neclintit pe piatra credinţei, pe care întăreşte şi sufletele noastre cele clătinate de multe necazuri.

[Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rosteşte rugăciunea: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumne-

zeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului mucenic Acachie, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi. [Strana: Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din neam preoţesc fiind, fost-ai hrănit din pruncie cu adevărul credinţei creştineşti, şi pe Adevărul cel veşnic mărturisind, te-ai învrednicit a fi sălăşluit în corturile mucenicilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tămăduire minunată ai luat prin înger şi ai înspăimântat pe păgâni, însă acum ca un slujitor prea iubit mijloceşte la Doctorul tuturor să vindece şi neputinţele trupului nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Paharul pătimirii ai băut pentru dragostea lui Hristos şi te veseleşti la masa cea cerească, revărsându-ne nouă din paharul credinţei apa cea vie a Înţelepciunii .

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu te depărta de robii tăi în necazuri, ci pururea ne dăruieşte acoperământul milei tale, ca să nu fim înghiţiţi de şerpii înţelegători care caută să ne tragă în groapa ispitelor.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimle sufletului meu!

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izvor nesecat al înţelepciunii Cuvântului te-ai arătat, fericite, iar acum adapă brazdele inimii noastre cu ploaia rugăciunii tale ca să aducem rod bogat de cuvinte cereşti.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu laude voim a împodobi prea luminată prăznuirea ta, însă săraci fiind de înţelepciune, cerem ca acoperământ norul rugăciunii tale celei smerite.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh Domnul.

Cu beţe de stejar ai fost cumplit lovit, însă în dureri Hristos te întărea în chip minunat; ajută-ne şi pe noi a duce fără cârtire povara durerilor trupului pe care am primit-o pentru mulţimea păcatelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Împreună cu cetele mucenicilor, roagă prea curată Maică a Domnului să răbdăm noi chinurile cele scurte ale acestei vieţi spre curăţirea de păcate şi moştenirea vieţii celei nestricăcioase.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Capul ţi s-a tăiat pentru Mirele Bisericii, Cel ce a primit ca pe o mireasă sufletul tău cel curat şi cunună pe capul tău a pus, spre bucuria cetei mucenicilor.

Stih: ***Sfinte mucenice Acachie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngereşti au săltat cu bucurie, văzându-te pe tine, mult pătimitorule, venind ca un ostaş biruitor către Soarele dreptăţii, cu razele milostivirii căruia luminează şi întunericul inimii mele celei împietrite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stând înaintea Preasfintei Treimi cu bucurie şi săltând în ceata îngerească, nu înceta a mijloci slobozirea noastră din legăturile întristării, ca unul ce ai îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Caută cu blândeţe spre robii tăi, Prealăudată, şi aprinde făclia cea stinsă a inimilor noastre, ca să ne luminăm tot sufletul cu razele rugăciunii smerite.

Apoi: ***Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.***

Apoi aceste stihiri, glas 8, **podobie:** "Ceea ce eşti mai cinstită…":

Bucură-te, cununa cea strălucită a mucenicilor, piatra cea nesfărâmată a răbdării, lauda cea prea frumoasă a mărturisitorilor Cuvântului, ca unul ce stai înaintea scaunului ceresc şi aduci ca jertfă neîncetată tămâia rugăciunii pentru toată Biserica, cere şi sufletelor noastre iertare, pace şi mare milă.

Ploaia darurilor Duhului s-a revărsat asupra ta şi din inima ta a izvorât frumos ca un izvor al Raiului dumnezeieştile cuvinte ale înţelepciunii celei de sus cu care ai stins focul necredinţei multor suflete, prin baia pocăinţei aducându-le la Hristos.

Îngeri prea minunaţi au legat rănile trupului tău, slujind muceniciei tale celei mult ostenitoare, dar acum prin rugăciunile tale dobândeşte sănătate trupurilor noastre celor rănite de sabia bolilor.

Uşile mărturisirii Adevărului ai deschis tuturor şi cu cheia muceniciei ai descuiat porţile Raiului întru care roagă-te să fim sălăşluiţi şi noi, cei ce te mărim pe tine cu credinţă.

Rod însutit ai adus Stăpânului, culegând din ţarina inimi tale spicele cuvintelor vieţi, cu care hrăneşte şi sufletul meu flămând de înţelepciune, ca să slăvesc pe Hristos în veci.

Paharul pătimirilor ai băut până la sfârşit şi de legătura trupului ai fost dezlegat prin tăierea cu sabia muceniciei, ca să răsari ca un soare în împărăţia lui Hristos şi să orbeşti ochii duhurilor răutăţii care ne necăjesc pe noi, cei orbiţi de multe păcate.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul mucenic Acachie şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta

este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Şi după ecfonis cântăm **Troparul**, glas 4:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor creştini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Ca un nor dumnezeiesc ai strălucit pe cerul Bisericii, cu ploaia rugăciunii tale curăţind sufletele de toată întinarea şi aducându-le lui Hristos ca pe nişte vase vrednice de toată mărturisirea cea bună.

Apoi cântăm această **stihiră** glas 2:

Podobie: Când Te-ai pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni !

Vreme în care ne închinăm icoanei sfântului:

Ca un ostaş nebiruit ai stat în ceata mucenicilor lui Hristos şi după trecerea prin focul multor chinuri te-ai învrednicit a ajunge la odihna cea veşnică, unde te şi roagă să ne slobozim noi din tulburarea patimilor noastre.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Sursa:
https://www.facebook.com/IcoaneOrtodoxepagina/posts/1914817591926845

Imnografie



Condacul Sfintei Cruci, în cinstea arătării ei la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul Sfântului împărat Contantin cel mare: O, de trei ori fericită şi prea cinstită Cruce, pe tine lăudându-te şi închinându-mă ţie, acum mă sfinţesc; pe care Hristos înălţându-Se, a mântuit lumea. Deci întâmpină şi mă mântuieşte cu puterea ta şi din toate nevoile mă slobozeşte, ca să strig ţie: Bucură-te, lemn fericit.

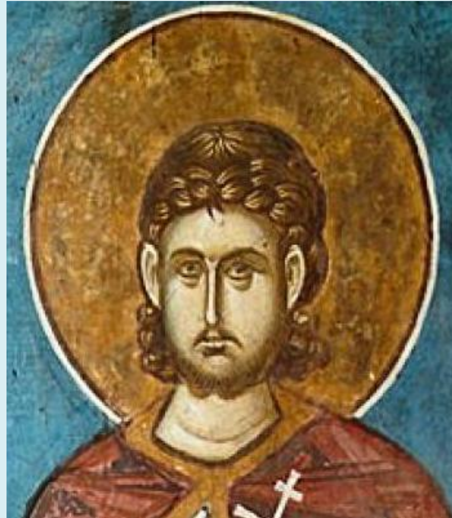
Troparul Sfintei Cruci, în cinstea arătării ei la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul Sfântului împărat Contantin cel mare: Chipul Crucii Tale acum mai mult decât soarele a strălucit, care de la Sfântul Munte până la locul Căpăţânii o ai întins, şi într-însa a Ta putere, Mântuitorule, ai luminat, printr-însa întărind şi pe bine credincioşii împăraţi, pe care îi şi mântuieşte totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-ne şi pe noi.

Condacul Sfântului mucenic Acachie: În pâraiele sângiurilor tale, mucenice Acachie, ai înecat pe vrăjmaşul, ruşinând toate oştirile tiranilor. Şi ajungând la cetele cele fără trupuri ale îngerilor, ai primit cununa cea neveştejită a neputrejunii. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, izbăveşte-ne pe noi din primejdii.

Troparul Sfântului mucenic Acachie: Mucenicul Tău, Doamne, Acachie, întru nevoinţa sa, cununa nestricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având

puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

(Video) Troparul Sfântului mucenic Acachie - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-mucenic-acachie-tropar



Vieţile Sfinţilor - Arătarea Semnului Sfintei Cruci la Ierusalim (7 mai)



Cuvant Ortodox - Arătarea Semnului Sfintei Cruci la Ierusalim - 7 mai
https://www.youtube.com/watch?v=z5nhydL_mfU&list=PLQe0QKKQ08KEng0QrTrjJeAZQUdqjtZwp&index=16

***

După moartea celui întâi între creştini, a binecredinciosului şi dreptului împărat Sfântul marele Constantin, luând împărăţia fiul său, Constantie şi abătându-se la rău credinciosul eres al lui Arie, care hulea pe Fiul lui Dumnezeu, s-a făcut - spre ruşinarea ereticilor celor rău credincioşi, spre încredinţarea necredincioşilor şi spre întărirea celor dreptcredincioşi - un semn minunat în Sfânta Cetate a Ierusalimului, în Duminica Cincizecimii, când se prăznuieşte Pogorârea Sfântului Duh. Şi s-a întâmplat atunci de era duminica aceea în şapte zile ale lunii mai.

În ceasul al treilea s-a arătat pe cer închinarea cinstitei Cruci a Domnului, care strălucea cu o lumină negrăită, mai mult decât razele soarelui, la care privind tot poporul, se minuna cu spaimă mare.

Acel semn al Sfintei Cruci a stat deasupra sfântului munte al Golgotei, pe care Domnul nostru Iisus Hristos S-a răstignit şi s-a întins Crucea cu lungimea sa, ajungând până la muntele Eleonului, care este departe de la Golgota ca la cincisprezece stadii; şi se potrivea lăţimea Crucii cu lungimea sa. Iar frumuseţea ei era atât de împodobită, încât se asemăna cu faţa curcubeului, atrăgând astfel privirea tuturor către ea.

Deci, toţi câţi aveau orice lucruri în mâinile lor şi cei care erau prin case, lăsându-şi toate treburile lor, ieşeau şi priveau cu frică spre acel semn prea minunat. Apoi, toată mulţimea ierusalimitenilor, umplându-se de frică şi de bucurie de dumnezeiasca vedere, au alergat la Sfânta biserică cu mare umilinţă şi cu căldura duhului, bătrâni şi tineri, bărbaţi şi femei cu pruncii cei sugători, asemenea şi fecioarele cele neispitite de nuntă, care se ţineau prin cămări, ieşind din camerele lor, alergau iarăşi acolo. Alergau oamenii de toate vârstele şi rânduiala, străinii şi nemernicii, creştinii şi cei de altă credinţă şi toţi cu o gură şi printr-un glas prea măreau pe Iisus Hristos Domnul nostru, Fiul lui Dumnezeu, Unul născut, Dumnezeu adevărat din Dumnezeul Cel adevărat, pe Făcătorul minunilor celor mari.

Atunci, necredincioşii şi ereticii, vrăjmaşii şi hulitorii dumnezeirii lui Hristos, s-au umplut de ruşine, văzând cât este de mare slava şi puterea lui Hristos Domnul, întru arătarea Crucii celei dumnezeieşti; şi a dovedit atunci cu lucrul Său chiar, că credinţa creştinească este dreaptă, adevărată şi mântuitoare. Ea nu este alcătuită din dovedirea cuvintelor celor din înţelepciunea omenească cea din afară, ci din Duhul Sfânt prin descoperire şi putere întărită, fiind mărturisită din cer cu semne şi cu minuni.

De acest minunat semn, Preasfinţitul Chiril, patriarhul Ierusalimului, a înştiinţat prin scrisoare pe împăratul Constantin, sfătuindu-l spre dreapta credinţă. Iar Hermias Sozomen a scris că, prin acea arătare pe cer a Sfintei Cruci, foarte mulţi dintre evrei şi păgâni s-au încredinţat; şi, apropiindu-se cu pocăinţă de Hristos Dumnezeul nostru, au primit Sfântul Botez şi au slăvit cu bună credinţă pe Hristos, Cel ce este de o fiinţă cu Tatăl şi cu Sfântul Duh.

Iar noi, prin Crucea arătată, mărturisim puterea Lui cea nespusă, îl înălţăm pe El cu laudele noastre, că este Domnul Dumnezeul nostru şi ne închinăm aşternutului picioarelor Lui, adică Crucii celei sfinte, rugând bunătatea Domnului, ca la a doua şi înfricoşătoarea Sa venire, să ne învrednicească pe noi a vedea întru bucurie şi întru nădejdea mântuirii semnul Fiului Omenesc - Crucea cea sfântă - care voieşte pe cer să se arate. Cu aceea, ca şi cu o cheie, să ne deschidă nouă uşile Împărăţiei Cerului, precum oarecând tâlharului Raiul şi, împreună cu oile cele binecuvântate, să ne rânduiască pe noi în veci. Amin.

Vieţile Sfinţilor - Sfântul mucenic Acachie



Cuvant Ortodox - Sfântul mucenic Acachie - 7 mai:
https://www.youtube.com/watch?v=s_iqlNg1muM&list=PLQe0QKKQ08KEng0QrTrjJeAZQUdqjtZwp&index=19

***

Pentru a treia oară, diavolul a ridicat prigonire asupra robilor lui Hristos, când împărăţea la răsărit Maximian. Întru acea vreme Sfântul Acachie a intrat în frumoasa nevoinţă a pătimirii pentru Hristos.

Acest mucenic era cu neamul din Capadocia, cu rânduiala de ostaş, cu cinstea de sutaş şi sub mâna tribunului Firm, conducătorul oastei ce se numea Martesie. Acest Firm avea poruncă de la păgânul împărat să caute, nu numai prin cetăţi, ci şi printre ostaşi, dacă nu cumva se afla cineva crezând în Hristos sau dacă de zeii lor cei păgâneşti cineva se leapădă. Unul ca acela să fie supus la judecată şi la munci; iar, de s-ar împotrivi cu totul la porunca împărătească, acela să fie pedepsit cu moartea.

Deci, tiranul Firm, chemând pe ostaşii săi, îi întreba pe câte unul, cum crede fiecare din ei; şi dacă află pe cineva că este de credinţă creştină, pe acela, amăgindu-l cu îmbunări şi îngrozindu-l cu munci, îl silea la închinarea idolească. Astfel, pe mulţi din cei mici la suflet, slabi în credinţă şi fricoşi, i-a plecat la a sa păgânătate.

Dar, când a chemat pe sutaşul Acachie, acela cu mare glas a strigat: "Eu m-am născut între creştini; deci, creştin sunt şi creştin voiesc să rămân. Martor îmi este mie Domnul meu Iisus Hristos, că nu numai de la tatăl şi de la maica mea sunt creştin, ci şi de la moşi şi strămoşi".

Deci, îl sfătuia Firm cu multe feluri de înşelări şi de ispite spre al său gând, dar nu o dată, ci de mai multe ori chemându-l, uneori îl îmbuna, alteori îl îngrozea, pentru ca să se supună poruncii împărăteşti.

Apoi, văzându-l neînduplecat, l-a pus în lanţ şi l-a trimis la voievodul Vivian. Voievodul, şezând la judecată şi pe mărturisitorii lui Hristos întrebându-i, Antonin Comentarisie i-a spus, zicând: "Firm, tribunul cetei Martesiei, a trimis aseară legat la a ta stăpânire pe sutaşul său, deoarece nu se supune poruncii nebiruitului nostru împărat, ci urmează credinţei creştine".

Şi îndată a pus de faţă pe cel legat înaintea judecăţii voievodului; iar voievodul, căutând spre dânsul, a zis: "Cum îţi este numele?"

Răspuns-a cel legat: "Numele cel mai dorit mie şi la tot neamul meu, este nume de creştin, care de la Hristos este, iar după obiceiul omenesc, numele meu este Acachie".

Zis-a voievodul: "După nume îţi este şi obiceiul tău, pentru că rău eşti, nesupunându-te poruncii împărăteşti".

Zis-a Sfântul: "Cu meşteşugire vorbeşti către mine, o, voievodule, şi nu îmi tâlcuieşti bine numele meu; pentru că Acachie va să zică - fără de răutate - şi bine şi cu dreptate sunt numit cu acel nume, că nu voiesc să fiu părtaş răutăţii diavolului".

Zis-a voievodul: "De unde limbuţeşti tu cu nişte cuvinte fără de socoteală ca acestea înaintea noastră?"

Răspuns-a Sfântul: "Eu sunt cu neamul din Capadocia, din care mulţi au fost mucenici ai lui Hristos mai înainte de mine şi pe al căror dar dăruit de Dumnezeu l-am văzut cu ochii după sfârşitul lor, pentru că din morminte şi moaştele lor izvorăsc tămăduiri de boli. Am voit să fiu următor acelora mai bine, decât să mă supun legilor voastre celor nedrepte, care degrabă vor pieri împreună cu voi".

Zis-a voievodul: "Să nu socoteşti că te voi da la munci mici, pentru că singură limbuţia ta cea cu mândrie şi deşartă grăire are trebuinţă de mari pedepse, pe care, ca să nu le pătimeşti, leapădă-ţi gândurile tale cele nesupuse şi, ascultând împărăteştile porunci, închină-te zeilor, cu a căror voie împăraţii împărăţesc şi biruitorii dănţuiesc. Deci, ruşinează-te de noi, cei ce şedem la această judecată şi să nu te socoteşti pe tine a fi mai înţelept decât noi toţi, nici să nădăjduieşti în zadar spre Omul Care se numeşte Hristos şi despre Care aud că L-au muncit după lege şi L-au osândit la moarte".

Răspuns-a Sfântul: "Te rătăceşti, o, judecătorule că, grăind acestea, rău greşeşti, fiind orbit de sataniceştile amăgiri. Pentru că, nu cu voia acelora pe care tu îi numeşti zei împărăţesc împăraţii şi se fac biruitori, ci acestea se săvârşesc cu rânduiala şi cu voia bunului nostru Dumnezeu. Iar dacă zici că nădăjduiesc spre un Om care a fost muncit şi osândit la moarte, aceasta să o ştii că Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, venind pe pământ pentru a noastră mântuire, S-a făcut om; şi, fiind Dumnezeu adevărat, a luat asupra Sa firea noastră cu oarecare minunat şi negrăit chip, lucru pe care tu nu-l înţelegi şi nici nu poţi să-l auzi, dacă nu vei voi mai întâi să fii creştin; pentru că Hristos, fiind din fire precum am zis, Dumnezeu adevărat şi Cuvânt al Tatălui nedespărţit de Dânsul, dar totdeauna de o fiinţă cu Dânsul şi împreună mai înainte din veci, întru a Sa vreme, întru care El a voit, a săvârşit lucrul mântuirii noastre şi ne-a izbăvit din robia vrăjmaşului, care din început pizmuia asupra noastră".

La acestea a răspuns voievodul: "Dacă împăraţii sunt potrivnici Hristosului tău, apoi pentru ce El nu-i pedepseşte pe dânşii, fiind Dumnezeu Atotputernic precum zici tu?"

Răspuns-a Sfântul: "După acestea poţi să cunoşti milostivirea şi puterea Lui că, necinstindu-se de voi, nu vă pedepseşte îndată, ci îndelung rabdă, aşteptând ca voi, elinii, cei ce nu aduceţi cinstea cea cuviincioasă lui Dumnezeu, ci diavolilor, să vă pocăiţi şi să încetaţi de la un lucru rău ca acesta. Însă şi pentru aceea îndelung rabdă, nepierzându-vă pe voi îndată, ca robii Lui cei aleşi şi iubiţi, să fie iertaţi în lume şi să-şi săvârşească nevoinţa lor cea bună. Pentru că, de v-ar fi

pierdut pe voi îndată Hristos Dumnezeul nostru, apoi şi voi aţi fi pierit în veci şi robii Lui n-ar fi fost arătaţi; şi aşa puterea darului ar fi fost în deşert. Cum ar fi putut Stăpânul nostru să Se prea mărească cu slăvire, de n-ar fi fost îndelung răbdător spre pedepsirea păcatelor voastre? Iar acum va lăsa să fiţi voi fără de pedeapsă, ca unii ce asupriţi a Lui îndelungată răbdare şi va abateţi mai mult întru păgânătate de la Dânsul, va mâniaţi asupra noastră cu nedreptate şi vă gătiţi mai mare pierzare vouă de nu vă veţi pocăi, afundându-vă într-însa cu fărădelegile voastre. Şi noi, cei ce ştim stăpânirea Lui, răbdăm pentru El cu vitejie, ca să dobândim de la El viaţa veşnică; iar slava Lui va fi mai arătată spre acei oameni, care cunoscându-şi rătăcirea, se vor pocăi şi îşi vor îndrepta viaţa lor".

Minunându-se de un răspuns ca acesta cu bună înţelegere al mucenicului, Vivian voievodul l-a întrebat pe el, zicând: "Oare ai învăţat carte, de răspunzi aşa de bine? Pentru că văd că ai grăit cu bună înţelegere adeverind că viaţa omenească este într-a lui Dumnezeu stăpânire, rânduială şi îndelungată răbdare".

Răspuns-a Sfântul: "Poţi să cunoşti din aceasta, puterea şi darul lui Dumnezeu, Cel ce pe toate le stăpâneşte, că eu, neînvăţând înţelepciunea cărţii, fără numai puţin pentru citirea rugăciunilor, aşa îţi răspund ţie; pentru că Dumnezeu grăieşte prin gura robilor Săi, de care lucru - voi fiind înţelepţi - vă minunaţi şi ne lăudaţi pe noi. Că din început, când a voit Domnul nostru Iisus Hristos să arate împărăţia Sa cea duhovnicească la toată lumea, la propovăduirea aceea, n-a ales oameni de bun neam, bogaţi, filosofi prea înţelepţi şi cititori iscusiţi, ci pescari şi vameşi simpli şi neînvăţaţi. Aceasta a făcut, ca puterea Lui cea neajunsă şi înţelepciunea Lui, care pe toată mintea o covârşeşte, să fie cunoscută întru aceia pe care nevăzut i-a învăţat şi înţelepţit Duhul Sfânt.

După aceasta a zis voievodul: "Lăsându-ţi acea netrebnică multă vorbire la aceasta să-mi răspunzi: Ştii porunca cea împărătească, care vă porunceşte vouă creştinilor că, ori să jertfiţi zeilor, ori să vă supuneţi muncilor? Deci, spune-mi mie, te vei supune poruncilor împărăteşti şi vei jertfi zeilor, sau te lepezi cu totul?"

Răspuns-a Sfântul: "Eu, adeseori fiind întrebat şi de tribunul Firm, am mărturisit că sunt creştin, şi ceea ce am grăit către acela, aceasta o grăiesc şi către tine acum: Creştin sunt şi nu voi jertfi necuraţilor diavoli!"

Zis-a voievodul: "Cruţă-ţi tinereţile tale, fiindcă te văd pe tine că nu ai mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi, încă cinstindu-ţi vrednicia de sutaş, n-am voit ca îndată

să te muncesc pe tine; dar, de vei petrece mai mult întru această nebunie a ta, mă vei sili pe mine ca, fără voia mea, să te dau la munci cumplite".

Răspuns-a Sfântul: "Nu este această nebunie, ci bună cunoştinţă şi lucru plăcut lui Dumnezeu; că nu las eu pe Unul adevăratul Dumnezeu, Ziditorul meu, cu a Cărui milostivire sunt păzit până acum".

Zis-a voievodul: "Cum zici tu că unul este Dumnezeu, când nu de mult ai mărturisit pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeul vostru are Fiu asemenea cu Sine, apoi adevărat este de trebuinţă, ca pe doi dumnezei să mărturiseşti, pe Unul Dumnezeu Tatăl şi pe altul Dumnezeu Fiul! Şi de sunt doi dumnezei, apoi pentru ce acum mărturiseşti numai un singur Dumnezeu? Iată, văd lămurit, că tu minţi şi singur te încurci însuţi prin cuvinte nepotrivite!"

La acestea a răspuns Sfântul Acachie "Cred şi mă nădăjduiesc spre Domnul meu Iisus Hristos, Cel ce S-a răstignit în zilele lui Ponţiu Pilat, că Duhul Sfânt mă va înţelepţi şi-mi va da mie cuvânt, ca la răspunsul tău să-ţi răspund luminat; deoarece nu este mică această întrebare a ta: pentru ce noi numim doi dumnezei şi cinstim numai unul? Deci, îţi spun ţie: Nu mărturisim numai pe Tatăl şi pe Fiul, ci şi pe Duhul Sfânt, nedespărţit de Tatăl şi de Fiul; deci sunt feţele cele în trei numiri, dar una este dumnezeirea şi puterea. Şi zicem că Unul este Dumnezeu, Care are Cuvânt şi Duh Sfânt; că nu se cade ca să fie Dumnezeu fără Cuvânt şi fără Duh de viaţă. Şi îţi voi mai spune şi asemănarea, pe cât voi putea, fiind neînvăţat: "Împăratul, pe care tu îl numeşti stăpân, iar eu îl numesc om, se numeşte Maximian şi fiul lui se numeşte Maxenţiu. Deci, doi sunt, dar firea lor cea omenească este una şi împărăţia lor nedespărţită; deci, se cinsteşte fiul pentru tatăl, iar tatăl pentru fiul se slăveşte. De asemenea, se cade a socoti şi pentru Dumnezeu. Căci, de vreme ce dumnezeiasca fiinţă a Tatălui, a Cuvântului şi a Sfântului Duh este una şi aceeaşi neschimbată; unul este cu adevărat Dumnezeu cel cinstit de noi".

Zis-a voievodul: "Nu odată te-am sfătuit pe tine, ca să te întorci la lucrul ce-ţi este pus înainte; iar tu te sârguieşti, prin aceste cuvinte ale tale nefolositoare, să mă depărtezi pe mine de la lucrul ce este de faţă. Una îţi poruncesc: să aduci jertfe zeilor celor părinteşti, prin care toate se alcătuiesc; iar de nu vei voi, apoi nu te voi răbda mai mult pe tine".

Răspuns-a Sfântul: "Să nu nădăjduieşti că mă vei înfricoşa pe mine cu îngrozirea, căci iată ai gata trupul meu spre primirea rănilor; deci, munceşte-l precum voieşti.

Iar mintea şi voinţa duhului meu, nici tu, nici împăratul tău, nici diavolii tăi, cărora te închini, nu vor putea niciodată să o întoarcă şi să o înduplece la păcat".

Atunci voievodul, mâniindu-se, a poruncit să lege pe Sfântul Acachie gol, de patru stâlpi, şi să-l întindă în patru părţi şi să-l bată şase ostaşi, fără milă, cu vine de bou; mai întâi pe spate, apoi să-l întoarcă pe pântece, să vadă, îi va ajuta Dumnezeul lui. Mucenicul, fiind mult bătut - schimbându-se ostaşii care-l băteau - şi, roşindu-se pământul cu sângele lui, nimic alta nu grăia pătimitorul, fără numai acestea: ***"Hristoase, Mântuitorul meu, ajută smeritului robului Tău! Doamne, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine!"***

Voievodul, văzând pe mucenic cu totul rănit şi sângerat, a zis către dânsul: "Vei jertfi acum zeilor?"

Răspuns-a Sfântul: "Nu voi jertfi diavolilor, pentru că am pe Domnul meu Iisus Hristos, Cel ce îmi ajută mie, şi acum sunt mai tare în muncă de cum eram mai înainte; căci până acum aşteptarea muncilor îmi tulbura gândurile mele; iar după ce am început a le pătimi pe acestea, m-am întărit cu ajutorul lui Hristos şi m-am făcut mai viteaz şi mai întărit spre toate muncile cele multe şi grele, nădăjduind fără de îndoială spre Dumnezeul meu. Să ştii că, pe cât mă munceşti mai mult, pe atât îmi faci mie folos; şi, pe cât mă răneşti pe mine mai cumplit, pe atâta îmi mijloceşti mai mare dar de la Dumnezeul meu".

Deci, voievodul umplându-se de mânie, a poruncit să-l bată cu nişte plăci de plumb peste obraz. Voievodul, văzând stricându-se faţa cea frumoasă a Sfântului, a zis către el: "Jerfeşte zeilor, ca să te izbăveşti din cele mai grele munci ce vor să se aducă ţie".
Răspuns-a Sfântul: "Pentru atâta nu mă îngrijesc de muncile cele ce vor să se aducă asupra mea, pe cât nu m-am îngrijit de cele trecute".

Zis-a voievodul: "Cum tu, ostaş fiind şi necărturar, răspunzi la judecată cu vorbe frumoase?"

Răspuns-a mucenicul: "Duhul Sfânt dăruieşte robilor Săi a grăi cu libertate şi a răbda. Căci a zis Mântuitorul nostru către ucenicii Săi: Când vă veţi duce la domni şi împăraţi, să nu vă îngrijiţi, cum şi ce veţi grăi; căci se va da vouă în acel ceas, gură şi înţelepciune, şi nu voi veţi grăi, ci Duhul Tatălui vostru este Care grăieşte întru voi. “

Zis-a Antonin Comentarisie: "Şi ce folos îţi este ţie, ticălosule, de vorba ta cea multă, petrecând întru împotrivire şi primind răni? Iar după ce alte munci mai cumplite vor pune pe tine, atunci, nevoind, vei face voia împăratului".

Răspuns-a lui Sfântul: "Du-te de la mine şi te sfătuieşte pe tine singur. Că, de vreme ce nu m-am îngrijit de îngrozirea voievodului şi de bătăile ce mi-a dat, apoi oare pe tine te voi asculta?"

Atunci voievodul a poruncit să arunce pe mucenic în temniţa din Pirint, cetatea Traciei, în care Sfântul a petrecut şapte zile.

Sfântul Acachie a şezut în temniţă, veselindu-se întru Domnul său că s-a învrednicit să pătimească pentru El unele ca acelea.

În acea vreme i-a venit voievodului Vivian o scrisoare de la Flachin, ighemonul Traciei, prin care îi poruncea să meargă la Bizanţ, să-l întâmpine pe el acolo şi să aducă împreună cu dânsul şi pe cei ce îi are legaţi. Deci, voievodul s-a dus acolo şi a adus cu dânsul şi pe Sfântul mucenic Acachie cu alţi închişi, care erau legaţi pentru nişte pricini oarecare. El, slăbind pe cale, de bătăi, de fiarele cele grele, de foame şi de sete, de călătoria cea lungă şi grabnică, şi ostaşii cei ce-l duceau fiind nemilostivi, îl împingeau şi-l duceau, silindu-l cu batjocura ca să alerge mai iute. Astfel fiind sfântul, nu mai aştepta viaţa sa, ci vedea că degrabă are să se sfârşească. El se ruga de cei ce-l duceau, ca să se odihnească puţin şi să-i dea voie să se roage lui Dumnezeu, dar ostaşii nu i-au îngăduit.

După ce a stat undeva să se odihnească, a ridicat Sfântul ochii spre cer, începând a se ruga, astfel: "Slavă Ţie, Dumnezeule, Cel ce arăţi milostivire din îndurarea Ta, celor ce iubesc numele Tău cel sfânt! Slavă Ţie Celui ce m-ai chemat pe mine păcătosul la această nevoinţă! Slavă Ţie, Doamne al meu, Iisuse Hristoase, Cel ce ştii neputinţa sufletului nostru şi mi-ai dăruit răbdare a suferi cu tărie muncile! Văzându-mă acum pe mine, Stăpâne, cuprins de multe rele, încât, precum mi se pare, sufletul singur vrea să se dezlege din legăturile trupeşti; trimite pe îngerul Tău cel sfânt, ca să-mi ajute în strâmtorările acestea şi să mă tămăduiască. Sau binevoieşte ca, în orice chip, să poruncească muncitorul să mă sfârşească cu moarte şi aşa mai degrabă să vin la Tine, Dumnezeul meu!"

Aşa rugându-se Sfântul către Dumnezeu, văzduhul s-a înnorat şi a venit un glas spre dânsul din nor, zicându-i: ***"Îmbărbătează-te, Acachie, şi te întăreşte".***

Acest glas l-au auzit toţi cei ce erau acolo, şi ostaşii şi cei legaţi se mirau, zicând: "Oare şi norii vorbesc ca oamenii? Când a mai auzit cineva acestea, ce le auzim noi acum?" Mulţi din cei legaţi, auzind acel glas, au crezut în Fiul lui Dumnezeu şi, căzând la picioarele mucenicului, îl rugau să-i înveţe pe dânşii din credinţa creştinească.

Iar Sfântul mucenic Acachie, mergând împreună cu ei, le zicea: "Eu nu m-am îndeletnicit în cărţi, ci în ostăşie; însă sunt crescut în casă preoţească şi sunt de neam preoţesc. Mi-am adus aminte de cele ce auzeam de la preoţi, cum că Dumnezeu, vrând să dea mântuire omului celui căzut din Rai şi să-l elibereze din iad, a trimis în această lume pe Fiul Său, Cuvântul Cel împreună veşnic. Deci, venind Fiul lui Dumnezeu, a luat trup din Preasfânta Curata Fecioară Maria, făcându-Se în chip de om; a răbdat Crucea de voie, ca să îndrepteze păcatul neascultării lui Adam prin lemnul Crucii şi să-i dăruiască iertare omului celui osândit, plătind singur pentru noi datoria, prin pătimirea Sa cea de bunăvoie. Pironindu-se pe Cruce, a rupt zapisul ce era asupra noastră şi a dezlegat păcatul; cu moartea sa a călcat moartea, iadul a prădat şi toată stăpânirea şi puterea diavolului a ruşinat-o, făcând-o neputincioasă. După ce a izgonit toată tabăra diavolească, a sfărâmat porţile de aramă şi a frânt zăvoarele cele de fier, s-a sculat din morţi a treia zi şi a dăruit mântuire neamului omenesc, ca să învieze toţi şi să vieţuiască în toţi vecii, cei ce vor să fie nesfârşiţi, pentru că în această lume văzută petrece puţină vreme şi nimic nu este".

Auzind cei legaţi acestea şi alte cuvinte ale mucenicului, cu osârdie s-au întors la credinţa creştinească.

Venind ei noaptea pe cale, după ce au mers la un sat ce era aproape, cei legaţi au văzut la miezul nopţii nişte tineri îmbrăcaţi în haine luminoase. Acei tineri erau sfinţii îngeri, ca şi cum ar fi fost de rânduiala ostăşească şi vorbeau cu Sfântul Acachie. Cei ce îi vedeau, socoteau că tovarăşii şi prietenii lui Acachie au venit noaptea, de frica muncitorului, ca să-l cerceteze. După ce s-a făcut ziua, au plecat în cale şi, mergând în ziua aceea cu sârguinţă, au ajuns noaptea în cetatea Bizanţului şi i-au închis pe toţi într-o casă. Cei legaţi au văzut iarăşi la miezul nopţii nişte tineri ca aceia din noaptea trecută vorbind cu Sfântul Acachie. Ei vedeau pe acei tineri luminoşi care se arătaseră, cum spălau cu apă caldă rănile mucenicului şi le sărutau.

Privind aceasta ziceau între ei: "Cu adevărat această este vedenie dumnezeiască, pentru că sfinţi îngeri în noaptea trecută au întâmpinat pe mucenicul lui Hristos, iar nu oameni. Şi acum au aceeaşi grijă de dânsul".

A doua zi, ducându-i pe toţi în temniţă, voievodul a poruncit păzitorului temniţei, ca pe mucenicul Acachie să-l închidă singur în temniţa cea mai dinăuntru, legat cu lanţuri de fier şi ferecat în obezi şi pe nimeni să nu lase la dânsul, nici să-i dea mâncare şi băutură ca, strîmtorându-se de foame, de sete şi de greutatea legăturilor să slăbească şi să se supună mai cu înlesnire la voia lor; iar pe ceilalţi legaţi a poruncit să-i închidă în temniţa cea mai dinafară.

După ce a sosit noaptea, cei legaţi s-au învrednicit iarăşi de o vedenie minunată; pentru că au văzut strălucind o lumină în temniţa cea mai dinăuntru. Uitându-se printr-o ferestruică, au văzut nişte bărbaţi purtători de lumină, care, dezlegând pe Sfântul mucenic din legături, îi tămăduiau rănile şi îi puneau dinainte hrană minunată, albă ca zăpada, dându-i şi băutură. Văzând ei aceasta în toate nopţile, au chemat păzitorul acelei temniţe şi i-au spus acea vedenie; iar el, privind prin ferestruică, a văzut cu ochii săi aceea lumină şi, deodată, deschizând uşile temniţei, a intrat înăuntru. Dar n-a văzut şi n-a aflat pe nimeni, decât numai pe mucenic singur stând în legături; şi s-a mirat şi s-a înspăimântat păzitorul temniţei.

După ce au trecut şapte zile de la ducerea lor în Bizanţ, voievodul, şezând la judecată, a pus de faţă pe Sfântul mucenic Acachie şi, văzându-l sănătos cu trupul şi luminat la faţă, s-a mirat; pentru că aştepta să-l vadă foarte slăbit de răni, legături, foame, sete şi de osteneala drumului.

Şi s-a mâniat voievodul asupra ostaşilor, părându-i-se că aceia i-au dat odihnă, şi a zis către dânşii cu mânie: "Nu v-am poruncit eu vouă, ca pe acest om să-l închideţi în temniţa cea mai dinăuntru, cu obezi să-l ferecaţi, cu fiare grele să-l legaţi peste tot trupul şi să nu-i daţi hrană şi băutură nicidecum? Iar voi l-aţi lăsat liber, ca să se odihnească şi să se tămăduiască de răni şi, iată, acum îl văd sănătos şi mai frumos decât cum era mai întâi".

Iar Antonin Comentarisie a zis: "Aşa mă jur pe puterea ta, o, stăpâne, că toate s-au făcut după poruncile tale. Deoarece de la Pirint până la această cetate a fost adus cu nevoie, legat cu fiare grele, pe care, dacă voieşti poţi singur a le cumpăni, cât sunt de grele, a fost închis în cea mai strâmtă temniţă şi nimeni de aici nu i-a dat ceva de trebuinţă; întreabă pe păzitorul temniţei şi te vei înştiinţa, dacă nu au fost aşa toate, precum ai poruncit".

Îndată, voievodul a poruncit ca să cheme pe păzitorul temniţei, căruia i-a zis cu glas groaznic: "Ticălosule, pentru ce n-ai făcut precum ţi s-a poruncit şi ai lăsat pe legatul acesta de s-a hrănit şi s-a tămăduit în odihnă; iată, acum stă de faţă tare cu trupul, ca şi cum ar fi venit la război şi la luptă?"

Iar Sfântul Acachie a zis: "Tăria şi puterea îmi sunt date din cer, de la Iisus Hristos, dătătorul de nevoinţă, Care m-a tămăduit pe mine de răni şi m-a făcut sănătos".

Voievodul a zis cu mânie către cei ce stăteau de faţă: "Loviţi-l peste gură şi sfărâmaţi-i dinţii, ca să nu răspundă neîntrebat".

Şi slujitorii au bătut pe mucenic; iar voievodul iarăşi a zis către păzitorul temniţei: "Ce răspunzi tu, ticălosule?"

Păzitorul a răspuns: "Mă jur pe puterea ta, că toate câte mi-ai poruncit le-am făcut, încă şi mai multe răutăţi i-am adăugat lui, dar alţii au fost tămăduitorii şi hrănitorii lui, precum ştiu toţi cei ce sunt ţinuţi în temniţă; întreabă pe aceia şi dacă vei auzi într-altfel, iată, capul meu este înaintea ta, fă ce vei voi. Am văzut nişte ostaşi îmbrăcaţi luminos, dintre care unii îl dezlegau pe acesta din legături, alţii, ştergându-i rănile, i le tămăduiau; iar alţii îi puneau dinainte hrană şi băutură şi vorbeau cu el prieteneşte. Toţi aceşti legaţi, care au fost aduşi cu el de la Pirint, mi-au spus, că i-au văzut adeseori pe cale, apoi chiar aici în temniţă. Dar eu, necrezând cuvintelor lor, am voit să văd singur aceea şi am văzut cu ochii mei, precum mi-au spus ei; iar după ce am deschis uşa fără de veste, am intrat la el în temniţa cea dinăuntru, vrând să întreb cine şi de unde sunt şi cum au intrat prin uşile încuiate; dar nu am găsit pe nimeni, decât numai pe cel legat, fiind în obezi şi în lanţuri şi rugându-se către Dumnezeul sau uneori dormind".

Voievodul a zis păzitorului: "Tu, ticălosule, luând aur de la rudeniile lui Acachie, ai lăsat pe aceia la el cu bucate, cu băutură şi cu doctorii".

Şi îndată a poruncit să bată tare pe păzitor cu vergi de plumb; iar păzitorul, fiind bătut strigă, zicând: "Te rog, o, stăpâne, cercetează mai întâi cu dinadinsul şi te înştiinţează, dacă nu va fi aşa, precum îţi spun, şi atunci să mă ucizi".

Zis-a voievodul: "Spune că omul acesta este fermecător şi vrăjitor".

Răspuns-a păzitorul: "Ceea ce ştiu, aceea îţi spun, eu nu ştiu dacă el este vrăjitor sau nu". Şi astfel, nevinovatul păzitor a pătimit o bătaie cumplită ca aceea, pentru mucenicul lui Hristos, care se numea Cakie.

Deci, Sfântul mucenic Acachie, văzând aceea, râdea de nebunia voievodului, deşi avea sfărâmată gura şi obrazul, şi, văzându-l voievodul, s-a aprins cu mai multă

mânie şi a zis către mucenic: "Au tu ai venit să râzi de noi, nădăjduindu-te spre ale tale vrăji?"

Sfântul a răspuns: "Nu râd eu şi nu mă bucur de pierzarea voastră, dar mai ales mă doare inima de veşnica voastră osândire, de care voi singuri vă râdeţi şi vă batjocoriţi viaţa voastră că, lăsând pe Dumnezeul cerului, al pământului şi al mării, pe Făcătorul tuturor, vă închinaţi pietrei şi lemnului celui neînsufleţit".

Atunci voievodul a poruncit la zece ostaşi să-l bată cu beţe de stejar pe spate şi pe pântece; iar mucenicul se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, ajută robului Tău!"*** Şi a venit glas de sus, întărindu-l, şi îndată cei ce-l băteau au înţepenit şi nu puteau mai mult să ridice mâinile lor asupra mucenicului.

Voievodul, nepricepând ce să-i mai facă, s-a gândit să trimită pe mucenic la ighemon, care atunci venise iarăşi acolo în Bizanţ şi i-a scris o scrisoare astfel: "Minunatului şi marelui judecător Flachin, ighemonul Traciei, voievodul Vivian, îi zice: bucură-te! Pe Acachie, apărătorul necuratei credinţe creştineşti, pe care l-a trimis la mine de mai mult de douăzeci de zile Firm, tribunul oştilor Martesiei şi care nu voia să se supună poruncilor împărăteşti, l-am muncit după legea judecăţii şi n-am putut deloc să-l înduplecăm spre împlinirea voii împărăteşti; dar, de vreme ce stăpânirea ta mai bine poţi să-l pedepseşti şi să-l înfricoşezi, de aceea îţi trimit pe acest om la a ta mai mare judecată, cu faptele cele scrise despre el, de Comentarisie".

Ighemonul, pentru că avea femeie creştină care îl îndemna în taină cu rugăminte şi cu jurăminte că, pe creştinii cei aduşi la el la judecată, să nu-i muncească mult, ci degrabă să-i dea morţii, luând scrisoarea voievodului, a poruncit să pună pe mucenic în temniţă, însă fără de legături şi fără de pază mare. După cinci zile, ighemonul, punând înainte pe mucenic la judecată şi poruncind a citi faptele cele despre el trimise de voievod, s-a mirat de cruzimea aceluia şi de tăria mucenicului, ocărind pe Vivian pentru aceea; căci pe un om ce era ostaş cu dregătoria, l-a muncit atât de lung şi atât de cumplit, neomorându-l îndată prin tăiere cu sabia. Deci, văzând că nu este deloc cu putinţă să plece spre idoli pe mucenicul lui Hristos, a poruncit să-i taie capul cu sabia, afară din cetatea Bizanţului.

Pe când ei duceau pe mucenic spre tăiere, el strigă către Dumnezeu, zicând: ***"Cu cât de multe limbi aş fi voit a Te lăuda pe Tine, Hristoase, Dătătorule de viaţă, Fiul lui Dumnezeu, Care îmi eşti atât de bun şi milostiv mie, păcătosului, învrednicindu-mă în partea sfinţilor mucenici".***

Ajungând la locul cel de tăiere şi cerând vreme spre rugăciune, şi-a plecat genunchii şi se ruga astfel: ***"Slavă Ţie, Dumnezeule, laudă se cuvine măririi Tale cea nemăsurată, că astfel Te-ai prea mărit întru noi cei însărcinaţi cu păcatele; pentru că, pe cât ne arăţi mai multe faceri de bine şi pe cât mai mult ne ierţi păcatele noastre, pe atât străluceşte mai luminat şi se prea măreşte slava milostivirii Tale. Fie binecuvântat numele slavei Tale, Dumnezeule, căci pe mine, care sunt nevrednic facerilor Tale de bine, m-ai învrednicit de atâta cinste, ca să mă numesc mucenic al lui Hristos, şi această cinste mi-ai dăruit-o mie, nu pentru oarecare lucruri al mele, ci din însăşi bunătatea şi iubirea Ta de oameni cea negrăită. Deci, Te binecuvântez pe Tine, Doamne Dumnezeule, Sfântul lui Israel, împreună cu Unul Născut Fiul Tău şi cu Sfântul Duh; căci a Ta este slava şi cinstea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".***

Acestea zicându-le, şi-a plecat sub sabie capul său şi i l-au tăiat. Astfel şi-a săvârşit pătimirea sa cea pentru Hristos, Sfântul mucenic Acachie; iar trupul lui cel sfânt l-au îngropat nişte oameni cucernici cu cinste, în locul care se numea Stavrion.

Acestea au fost pe timpul împărăţiei lui Maximian, iar peste noi împărăţind Domnul nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.

Sfântul mucenic Acachie - drumul spre sfințenie



Supus la nenumărate bătăi și chinuri pentru credința creștină de care nu voia să se dezică, Sfântul mucenic Acachie a fost ucis, în cele din urmă, prin decapitare.

***

Trăind în vremea împăratului Maximian, pe când creștinii erau prigoniți, Sfântul mucenic Acachie era ostaș. Adus la judecată înaintea tribunului, sfântul și-a mărturisit credința și pentru acest lucru a fost supus la multe torturi. În cele din urmă, după repetate întemnițări și chinuri la care a rezistat cu ajutorul îngerilor, a sfârșit prin tăierea capului.

Sinaxar -7 mai



În această lună, în ziua a şaptea, se prăznuieşte pomenirea semnului cinstitei Cruci, care s-a arătat pe cer în zilele împăratului Constanţiu, fiul marelui Constantin.

Sfânta cruce s-a arătat pe cer deasupra Ierusalimului în dimineaţa zilei de 7 mai, 351 în timpul domniei împăratului Constanţiu, fiul Sfântului Constantin (prăznuit în 21 mai).

În acea vreme, erezia arianismului conform căreia Hristos a fost un simplu om şi nu Dumnezeu, era cauza multor dispute şi scindări în interiorul imperiului. Chiar şi după primul Sinod Ecumenic de la Niceea din 325, mulţi au fost atraşi de falsele învăţături, iar ortodocşii s-au trezit în multe locuri în minoritate.

Constanţiu, conducătorul părţii estice a imperiului era adept convins al arianismului. Fraţii săi, Constantin al II-lea şi Constans, creştini ortodocşi evlavioşi, erau conducătorii părţii de vest. Ambii au fost ucişi în două bătălii diferite prin anul 350, lăsându-l pe Constanţiu să domnească singur. Tot în acel an, 350, Sfântul Chiril (prăznuit în 18 martie) a devenit Patriarh al Ierusalimului şi a început lupta acerbă împotriva arianismului.

În luna mai a anului 351 a apărut deasupra Ierusalimului o cruce luminoasă, care se întindea de la Golgota până la Muntele Măslinilor, pe o distanţă de aprox. 9 km, fiind pe cât de lungă pe atât de lată, strălucind mai tare decât soarele. O mulţime de oameni au ieşit din casele lor şi de la munca lor îndreptându-se spre biserici pentru a aduce slavă lui Dumnezeu.

Istoricul Sozomen scria că această minune a dus la convertirea multori păgâni şi iudei la creştinism.

S-a mai păstrat în timp şi o epistolă scrisă de Sfântul Chiril adresată împăratului, în care îi descria fenomenul miraculos, mustrându-l să se alăture credinţei creştine. Sfânta Cruce a rămas pe cer timp de 7 zile.

Minunea dumnezeiască a Crucii deasupra Ierusalimului a întărit pe ortodcşi în credinţa lor şi a contribuit la întoarcerea multor arieni în sânul bisericii. Aceasta este şi o reamintire a celei de-a doua veniri a Mântuitorului pe pământ când "semnul Fiului se va arăta pe cer" (Matei 24:30).

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Acachie.

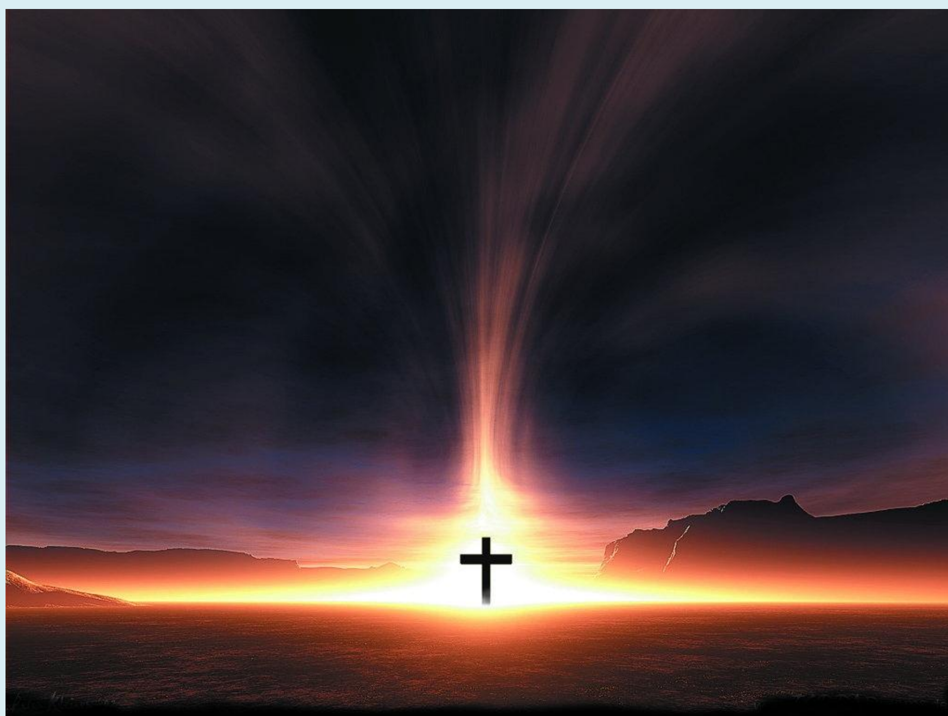
Acesta a trăit în zilele lui Maximian împăratul, şi era capadocian de neam, centurion în cohorta Martesienilor.

Deci fiind adus înaintea tribunului Firmus, şi mărturisind numele lui Hristos, a fost chinuit foarte, şi apoi a fost trimis la alt judecător Vivian, care l-a dus şi cu alţii legaţi la Bizanţ. Şi chinuindu-l cu cumplite bătăi şi chinuri l-a băgat în temniţă, unde arătându-i-se îngerii l-au făcut sănătos.

După aceea alt judecător Falchian, a poruncit să i se taie capul.

Şi se face soborul lui într-a sa sfântă mucenicie ce este în Eptascalon.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Arătarea pe cer a semnului Sfintei Cruci în Ierusalim; Sfinţii mucenici Acachie şi Codrat



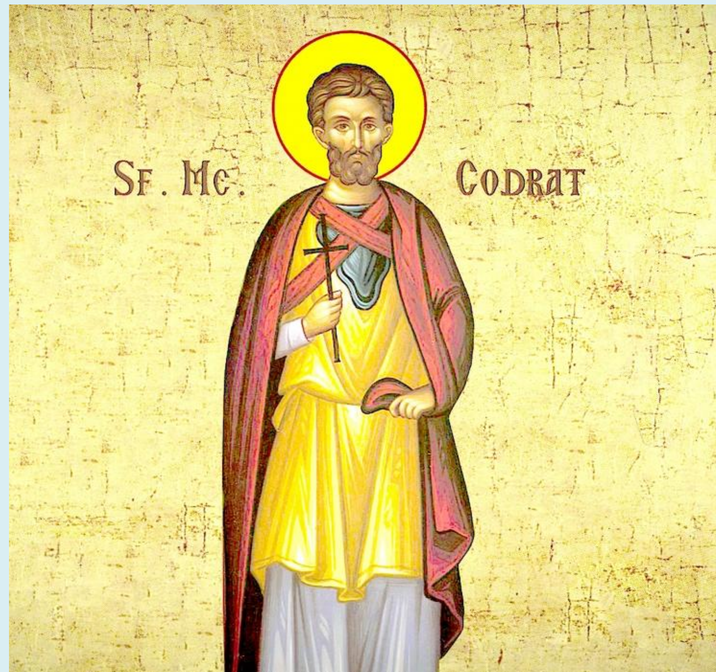
Arătarea semnului Sfintei Cruci s-a întâmplat după moartea dreptcredinciosului împărat Constantin cel mare (306-337) când fiul său Constanţiu (337-361), luând împărăţia, a primit totodată învăţătura greşită a lui Arie.

Astel, în anul 351 s-a făcut acest semn minunat în sfânta cetate a Ierusalimului, în duminica Cincizecimii, care căzuse în acel an pe 7 mai. Semnul Sfintei Cruci, a cărui lăţime şi lungime erau la fel, a stat deasupra sfântului munte al Golgotei, pe care Domnul Iisus Hristos a fost răstignit, şi apoi s-a lungit până la muntele Măslinilor. Văzând acestea, toţi creştinii într-un glas, Îl prea măreau pe Dumnezeu, iar Sfântul Chiril al Ierusalimului i-a trimis o scrisoare împăratului sfătuindu-l să se alăture credinţei ortodoxe.

Sozomen istoricul a scris că datorită arătării pe cer a Sfintei Cruci, mulţi păgâni s-au botezat în numele Preasfintei Treimi.

***

Astăzi îl pomenim şi pe Sfântul Codrat, mucenic al lui Hristos care a pătimit în timpul împăratului Valerian (253-259). Pentru credinţa sa a fost prins şi chinuit cumplit.



Într-una din zile, Sfântul Codrat a fost silit de păgâni să aducă jertfe zeilor într-un templu, dar el intrând în acea capişte a sfărâmat toţi idolii de acolo. Drept aceea, a fost bătut cu vine de bou şi spânzurat de mâini. Văzând curajul său, mai mulţi păgâni au crezut atunci în Iisus Hristos Domnul.

De acolo, sfântul a fost dus de către dregător la Apoloniada, unde iarăşi a fost chinuit. I s-a turnat sare şi oţet pe răni, apoi a fost frecat cu ţesături de păr şi ars pe tot trupul.

Văzând că nu moare, păgânii l-au întins pe un grătar de fier înroşit în foc, i-au turnat deasupra untdelemn şi smoală clocotită, iar apoi i-au tăiat capul.

Şi aşa Sfântul Codrat şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Arătarea pe cer a semnului Sfintei Cruci în Ierusalim; Sfinţii mucenici Acachie şi Codrat



Arătarea Semnului Sfintei Cruci la Ierusalim - La începutul păstoririi Sfântului Chiril, patriarhul Ierusalimului (348-386), și anume în ziua Pogorârii Sfântului Duh, pe 7 mai 351, pe la ceasul al treilea din zi (adică ora 9 dimineața), s-a arătat pe cer Sfânta Cruce, de la Golgota până departe deasupra Muntelui Măslinilor. Era mai strălucitoare decât razele soarelui și se asemăna curcubeului.

Patriarhul Chiril a înștiințat de această minune pe împăratul Constanţius (333-350) spunându-i că mulți dintre cei care au văzut această minune au mers în biserică și au lăudat pe Domnul nostru Iisus Hristos, a cărui putere a săvârșit această minune.

Mulți iudei și păgâni au crezut în Domnul Iisus Hristos și s-au botezat.

***

Sfântul mucenic Acachie - A pătimit în timpul persecuției împăratului Maximian (285-305), când nu numai creștinii din sate și orașe erau urmăriți și uciși pentru

credința în Hristos Domnul, ci și ostașii din armata romană erau spionați și supuși supliciilor, chiar dacă își dovediseră pe câmpul de luptă curajul și supunerea față de stat.



Acachie era originar din Nicomidia (Asia Mică), centurion (sutaș) în armată. Făcea parte din cohorta Martisia a tribunului Firm care își verifica soldații asupra credinței. Sfântul i-a mărturisit că este creștin. Încercările tribunului de a-l face să renunțe la credința creștină au fost zadarnice și de aceea l-a trimis la conducătorul Vivian.

Acesta a încercat și el să îl convingă în felurite moduri pe Acachie să renunțe la creștinism, însă prin răspunsurile pline de înțelepciune, Acachie a refuzat orice fel de amăgire pentru a jertfi zeilor și de aceea a fost supus multor chinuri.

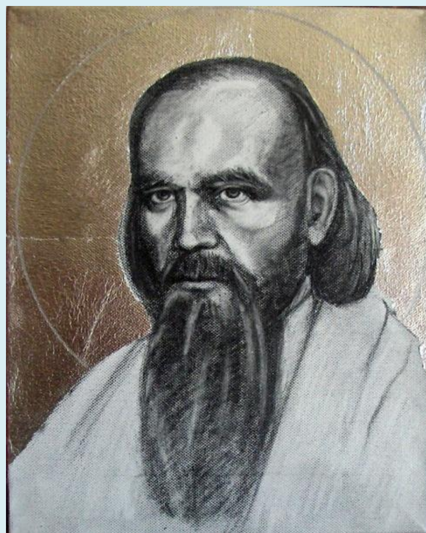
În cele din urmă a fost trimis la guvernatorul Flachin al Traciei, împreună cu alți creștini, pentru a fi judecați. Pentru că nu a putut să îl convingă să apostazieze de la credința creștină, a poruncit să fie trecut prin sabie în afara orașului Bizanț.

***

Sfântul mucenic Codrat - Sfântul era originar tot din Nicomidia și a pătimit în timpul împăraților Deciu (249-251) și Valerian (252-260). Mărturisind pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în fața antipatului Nicomidiei, a fost supus multor

chinuri. A fost trimis în Apolonida și pe urmă în Ermupole, unde a primit moarte martirică.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida



Pomenirea semnului cinstitei Cruci, care s-a arătat pe cer la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul marelui Constantin (7 mai)

În timpul împăratului Constanţius, fiul Sfântului Constantin cel mare şi al patriarhului Chiril al Ierusalimului, ***cinstita Cruce s-a arătat pe cer la Ierusalim începând de la ora 9 dimineaţa, întinzându-se de la Golgota şi până la Muntele Măslinilor. Această Cruce era mai strălucitoare decât razele soarelui, şi mai frumoasă decât orice curcubeu.***

Toate popoarele din Ierusalim, credincioşi şi necredincioşi, şi-au lăsat lucrul lor şi au privit la această minune cerească şi dumnezeiască cu frică şi uimire mare.

Mulţi necredincioşi s-au convertit la credinţa creştină şi mulţi arieni au lepădat necurata lor erezie, întorcându-se la Biserica Ortodoxă.

Despre acest semn patriarhul Chiril i-a scris în scrisoare împăratului Constanţius, care avea înclinaţii către arianism.

Arătarea acestui semn s-a întâmplat în ziua de 7 mai a anului 357. Astfel, această minune a arătat că Ortodoxia şi credinţa creştină nu sunt teoretizări lumeşti ale minţii celei omeneşti, ci ele sunt puterea lui Dumnezeu, arătată prin semne mari şi prin minuni.

Pomenirea Sfântului mucenic Acachie

Sfântul Acachie a fost ofiţer în armata romană în timpul împărăţiei lui Maximian.

Răspunzând înaintea chinuitorilor pentru nădejdea lui în Hristos, el a zis că a primit-o de la scumpii şi credincioşii lui părinţi şi de asemenea de la vederea aievea a celor multe minuni petrecute la moaştele sfinţilor Lui.

Îndurând cu vitejie uimitoare chinuri mari, la care a fost dat în cetatea Pyrrinthus din Tracia, mucenicul Acachie a fost adus la Bizanţ. Aici el a fost schingiuit şi mai bestial, fiind la urmă ucis prin tăierea capului.

El a luat cu cinste cununa muceniciei şi s-a strămutat la locaşurile cele cereşti ale Împăratului Slavei la anul 303.

Cântare de laudă la Sfântul mucenic Acachie

Acachie, oşteanul Celui Preaînalt,
se pregăteşte de moarte,
Cu sufletul bine miresmat
de tămâia rugăciunii.

Păgânul judecător îl întreabă:
„De ce nu-i mântuie Hristos
pe credincioşi de aste chinuri?
De ce nu-i trăzneşte pe chinuitori,
Din moment ce îl numiţi Atotputernic?"

Mucenicul îi răspunde liniştit:
„Deoarece mult milostiv Stăpânul Hristos este,
mult îndurat şi mult milosârd.
El cu răbdare aşteaptă întoarcerea păcătosului,
Iar de la credincioşi, răbdare întru suferinţă.
Cum s-ar mai vedea milostivirea Lui,
Dacă îndată pe păcătoşi i-ar pedepsi?
Iar credincioşii cum ar mai da pe faţă puterea Lui
Dacă întru răbdare chinurile pentru El nu le-ar suferi?
Făclie luminoasă a răbdării-ntru chinuri cum ar mai străluci ei lumii? "

Zicând acestea Acachie tăiat este,
Iar sufletul lui se sălăşluieşte în Rai.

Adrian Agachi - Sfântul mare mucenic Acachie, sutaşul plin de blândeţe



19 mai 2009

Sfântul mare mucenic Acachie s-a născut şi a locuit în Capadocia. Locul şi data exactă a naşterii sunt necunoscute. Se ştie că provine dintr-o familie preoţească şi cunoaştem că avea aproape 25 de ani la momentul mărturisirii. Tot ceea ce mai ştim despre el se rezumă la funcţia ocupată în armata romană: sutaş. Acachie era conducător peste o sută de oameni. Asemenea sutaşului din Sfânta Scriptură, era plin de smerenie şi bunătate, purtând de grijă fiecărei persoane aflate în subordinea sa.

Prigonirea sa a început în timpul celei de-a treia reprimări a creştinilor, în zilele împăratului Maximian (284-305). Tribunul Firm fusese însărcinat cu cercetarea credinţei ostaşilor. Împăratul voia să afle dacă printre ei se află creştini. Teama cea mai mare a unui împărat în acea perioadă era legată de oaste. Dacă armata se răscula împotriva lui, şansele sale de a mai conduce imperiul erau nule. Cum pri-

goanele împotriva creştinilor erau numeroase, conducătorii păgâni se temeau de o răscoală. În special de o răscoală a armatei împotriva lor.

Tribunul Firm a început să întrebe fiecare soldat dacă este creştin. Mulţi dintre ei au recunoscut acest lucru. În faţa chinurilor trupeşti şi a promisiunilor legate de răsplată şi de avansare în grad, credinţa multora a început să se clatine. Câţiva s-au lepădat de Hristos, fie de teama torturilor, fie dorind răsplată lumească.

Sutaşul Acachie a refuzat să se lepede. A fost imediat capturat, pus în lanţuri şi dus la un conducător superior al lui Firm: Vivian. Acesta a încercat să-l ademenească pe Acachie cu diverse promisiuni.

Întrebându-l care îi este numele şi primind răspunsul, Vivian i-a spus: „După nume este şi obiceiul tău, pentru că rău eşti, nesupunându-te poruncii împărăteşti".

Sfântul Acachie nu s-a lăsat intimidat şi i-a răspuns plin de curaj: „Cu meşteşugire vorbeşti către mine, voievodule, şi nu tâlcuieşti bine numele meu, pentru că Acachie înseamnă «fără de răutate»; şi bine şi cu dreptate sunt numit cu acel nume, pentru că nu voiesc să fiu părtaş răutăţii diavolului, care bea sângele".

Pronia lui Dumnezeu

Vivian, observând tăria mucenicului, a încercat să îl prindă în cuvânt. Luând în derâdere patimile Mântuitorului, pe care îl considera un simplu om, l-a întrebat pe Acachie de ce nu îi pedepseşte Dumnezeul creştinilor pe împăraţi dacă este atât de puternic.

Acachie, privindu-l cu milă, i-a zis: „După aceasta poţi să cunoşti puterea şi milostivirea Lui că, necinstindu-Se de voi, nu vă pedepseşte îndată, ci îndelung rabdă, aşteptând ca voi, elinii, cei ce nu aduceţi cinstea cea cuvenită lui Dumnezeu, ci diavolilor, să vă pocăiţi şi să încetaţi de la un lucru rău ca acesta. Însă şi pentru aceasta îndelung rabdă, nepierzându-vă pe voi îndată, ca robii Lui cei aleşi şi iubiţi să fie arătaţi în lume şi să-şi săvârşească nevoinţa lor cea bună. Pentru că, de v-ar fi pierdut pe voi îndată Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru, apoi şi voi aţi fi pierit în veci şi robii Lui n-ar fi fost arătaţi; şi încă şi puterea darului ar fi fost în deşert. Cum ar fi putut Stăpânul nostru să Se prea mărească cu slăvire, de n-ar fi fost îndelung-răbdător spre pedepsirea păcatelor voastre?"

Răspunsul Sfântului Acachie ne dezvăluie trei caracteristici ale Proniei dumnezeieşti.

⇒ *Prima dintre ele este că Dumnezeu aşteaptă întotdeauna întoarcerea păcătosului, oricâte greşeli ar face acesta.*
⇒ *A doua că mucenicii sunt lăsaţi să fie jertfiţi pentru ca toţi ceilalţi luând aminte la chinurile lor să înveţe pilda adevăratei iubiri.*
⇒ *A treia caracteristică este arătarea slavei lui Dumnezeu, ca urmare a vitejiei mucenicilor.*

Prin toate acestea Dumnezeu cheamă, cu răbdare şi dragoste, fiecare suflet pierdut.

Răspunsul frumos al Sfântului Acachie l-a uimit pe Vivian. Nu se aştepta la un discurs atât de bine închegat. Obişnuit să îi considere pe soldaţi oameni lipsiţi de orice învăţătură, uita un lucru important. Oamenii dăruiţi de Dumnezeu pot avea învăţătura filosofiei din darul Lui, fără mijlocirea altor oameni. Vivian l-a întrebat dacă ştia carte.

Acachie a răspuns: „Poţi să cunoşti din aceasta puterea şi darul lui Dumnezeu, Cel ce pe toate le stăpâneşte, că eu, neînvăţând înţelepciunea cărţii, fără numai puţin prin citirea rugăciunilor, aşa îţi răspund ţie. Dumnezeu grăieşte prin gura robilor Săi, de care lucru, voi fiind înţelepţi, vă minunaţi şi ne lăudaţi pe noi. Că din început, când a voit Domnul nostru Iisus Hristos să arate împărăţia Sa cea duhovnicească la toată lumea, la propovăduirea aceasta n-a ales oameni de neam bun, bogaţi, filosofi prea înţelepţi şi cititori iscusiţi, ci pescari şi vameşi simpli şi neînvăţaţi. Aceasta a făcut, ca puterea Lui cea neajunsă şi înţelepciunea Lui, care covârşeşte toată mintea, să fie cunoscută întru aceia pe care nevăzut i-a învăţat şi înţelepţit Duhul Sfânt".

Sfântul Acachie era un bun cunoscător al Sfintei Scripturi. Cuvântul lui Dumnezeu îi străbătuse inima şi iubea învăţătura dumnezeiască. Ştia că nu învăţătura lumească urma să arate lumii dragostea lui Dumnezeu, ci jertfele depline ale mucenicilor.

Glasul lui Dumnezeu şi îngerii

După acest discurs, Acachie a fost bătut cumplit şi aruncat în temniţă. Peste câteva zile a fost luat împreună cu alţi condamnaţi şi dus la Bizanţ. Pe drum, mulţi dintre ei au murit. Foametea, bătăile cumplite şi fiarele sălbatice i-au nimicit.

Sfântul Acachie a cerut la un moment dat să se roage, dar cererea i-a fost refuzată. Prinzând un moment prielnic s-a rugat lui Dumnezeu să-i trimită un înger care să-l

vindece sau dacă voieşte, să-i scurteze viaţa şi să moară acolo. Chinurile deveniseră insuportabile.

Brusc, cerul s-a înnorat şi s-a auzit un glas puternic: „Îmbărbătează-te, Acachie, şi te întăreşte“.

Ostaşii care îl păzeau au fost cuprinşi de spaimă. Mulţi dintre ei au căzut la picioarele Sfântului Acachie rugându-l să fie creştinaţi. De asemenea, un număr mare dintre cei legaţi împreună cu el a crezut în Hristos.

Trecând printr-un oraş, noaptea, întemniţaţii au văzut îngerii vorbind cu Sfântul Acachie. Aceştia îi spălau rănile şi le sărutau. În câteva zile, rănile i s-au vindecat miraculos şi nici o urmă de chin nu a mai rămas pe trupul său curat.

Moartea mucenicului

Ajungând în Bizanţ, Acachie a fost întâmpinat de Vivian. Acesta s-a mirat văzându-l sănătos. A început o adevărată anchetă printre slujitori pentru a afla cine l-a ajutat pe Acachie. Auzind istorisirea legată de îngeri nu a vrut să creadă. Prin urmare, a hotărât să-l bată pe străjerul temniţei căruia Acachie îi fusese dat în pază.

Văzând aceasta, Acachie a început să râdă. Vivian s-a înfuriat teribil şi a poruncit să fie bătut şi Acachie cu beţe de stejar. Mâinile soldaţilor nu s-au mişcat din loc. Dumnezeu n-a mai îngăduit ca slujitorul său credincios să fie chinuit.

Vivian a hotărât să încheie chinurile şi, întocmind o scrisoare, l-a trimis pe Acachie ighemonului Flachian. Ceea ce nu ştia nimeni era că Flachian avea o soţie creştină. Aceasta îl îndemna să nu-i chinuie niciodată pe creştini şi, dacă nu-i poate salva, să-i osândească la o moarte uşoară. Cel mai simplu mod în care puteai muri era prin decapitare. Orice cetăţean roman nu era niciodată chinuit, ci, dacă se făcea vinovat de o crimă de moarte, era decapitat. Cunoaştem un exemplu în această direcţie: Sfântul apostol Pavel.

Ighemonul Flachian, citind scrisoarea lui Vivian, a fost cuprins de o puternică şi îndreptăţită mânie. Acachie era sutaş. Nimeni nu avea dreptul să chinuie un sutaş cu atâta cruzime şi sălbăticie cum o făcuse Vivian. Flachian, urmând sfatul soţiei, l-a condamnat pe Acachie la moarte, fără a-l mai chinui.

Înainte de a fi ucis, i s-a îngăduit să rostească o rugăciune, iar Acachie, înălţându-şi ochii spre cer a spus: „Slavă Ţie, Dumnezeule! Laudă se cuvine măririi Tale celei

nemăsurate, că Te-ai prea mărit întru noi, cei îngreunaţi cu păcatele! Pentru că, pe cât ne arăţi mai multe faceri de bine şi pe cât mai mult ne ierţi păcatele noastre, pe atât străluceşte mai luminat şi se prea slăveşte slava milostivirii Tale. Fie binecuvântat numele slavei Tale, Dumnezeule, căci pe mine, care sunt nevrednic facerilor Tale de bine, m-ai învrednicit de atâta cinste, ca să mă numesc mucenic al lui Hristos, şi această cinste mi-ai dăruit-o mie, nu pentru oarecare lucruri ale mele, ci din însăşi bunătatea şi iubirea Ta de oameni cea negrăită. Deci, Te binecuvântez pe Tine, Doamne Dumnezeule, Sfântul lui Israel, împreună cu Unul Născut Fiul Tău şi cu Sfântul Duh; căci a ta este slava şi cinstea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".

După ce a rostit aceste cuvinte a fost decapitat. Câţiva creştini cucernici i-au îngropat trupul cu cinste, într-un loc numit Stavrion.

Puterea Sfintei Cruci. "Dumnezeu ne-a arătat pe faţă cât de mult ne iubeşte, nu prin simple vorbe frumoase, ci îmbrăţişându-ne cu mâinile Sale însângerate"



"Oameni şi demoni":

ortopoezia

Când Domnul era pe Cruce
din rănile trupului Său curgea sânge
iar din cea a inimii
curgea milă.

Pe Cruce
rugăciunea milei
a biruit
strigătul de răzbunare
al sângelui,
mila
a biruit judecata:
Tată, iartă-i că nu știu ce fac!…

strigătul acesta oprește de atunci
nimicirea noastră…
a celor care trăim fără să știm ce facem…

Și toți trăim răstigniți de viața lumii.
Unii din noi se răzvrătesc: aceia
mereu se luptă să schimbe lumea
să o facă mai bună
ca să nu-i mai chinuiască…

Alții, iartă. Și iertând
descoperă o altă lume și o altă
viață…

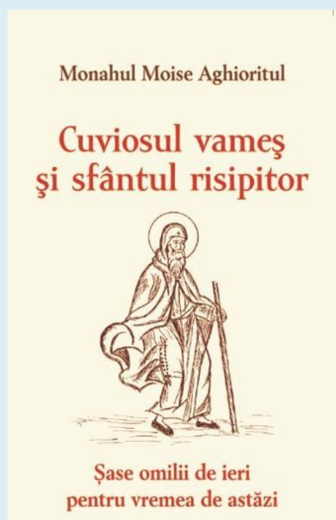
A ierta nu înseamnă a continua să trăiești:
ci a descoperi în iertare
adevărata viață.

Într-adevăr, aceasta nu e poezie.
E adevărul care poate preface totul
în poezie…

***

Cuviosul Moise Aghioritul: Înțelepciunea tainică a Crucii (I)

(fragment)



“Viaţa creştină nu este o promenadă odihnitoare pe cărările plăcute ale sentimentalismului şi lipsei de griji, nici o continuă relaxare în fotoliile adânci ale nepăsării şi placidităţii. Nu este vorba de o viaţă lipsită de responsabilitate, uşoară, tihnită, fără silinţă şi fără efort. Viaţa în Hristos este luptă, nevoinţă cu mărime de suflet şi nelinişte în sensul cel bun. Viaţa adevăratului creştin este fericită, paşnică şi binecuvântată. Dar pentru a ajunge la fericirea evanghelică, la bucuria reală şi la adevărata pace se cere un efort răbdător, asiduu şi sârguincios, străin de orice uşurătate şi grabă. Calea lui Hristos este strâmtă şi suitoare, dar sfârşeşte în lărgime şi odihnă. Călătoria aceasta are neapărată trebuinţă de luarea Crucii.

Creştinul devine purtător al Crucii din ceasul Botezului său în sfânta colimvitră. Este chemat să ia Crucea lui Hristos fără frică, fără ruşine, curajos, bărbăteşte, răbdător. Crucea lui Hristos este sfântă, cinstită şi tare. Este putere a omului credincios şi armă asupra diavolului. Toţi sfinţii Bisericii noastre au îmbrăţişat Crucea de timpuriu, au luat-o cu bucurie, n-au părăsit-o niciodată. Crucea ocupă un loc central în viaţa credincioşilor creştini. Este simbolul Bisericii noastre. Avem un Dumnezeu Răstignit. Faptul acesta are un sens deosebit de adânc. Este învăţătură, pedagogie, înţelepţire, izvor al insuflării, al cultivării, al subţirimii, al instruirii, al maturizării şi sfinţirii.

Crucea este pentru necredincioşi nebunie, cu totul neînţeleasă, este provocare şi frică. De aceea o iau în batjocură, o hulesc, o tăgăduiesc şi o leapădă. Sunt vrednici de plâns toţi aceşti oameni, răstigniţi pe crucea propriilor patimi, care îl răstignesc din nou pe Cel fără păcat, Care S-a răstignit pentru toţi păcătoşii. Se socotesc liberi, doar fiindcă sunt conduşi de bunul plac şi de bravadă.

Crucea încinge cu putere şi tărie şi într-armează nebiruit. Îi binecuvântează pe toţi cei ce cred în ea şi i se închină. Îi umple de har şi le insuflă nădejde. ***Creştinii purtători ai Crucii nu sunt oameni desăvârşiţi, nepătimaşi şi grozavi. Sunt simpli, măsuraţi, smeriţi, ucenici ai Celui Răstignit, care la umbra Crucii îşi recunosc greşelile lor fără îndreptăţiri şi pretexte, îşi mărturisesc neajunsurile şi se pocăiesc. Se sârguiesc să se răstignească împreună cu Hristos, ca să şi învieze împreună cu El.*** Biserica Ortodoxă nu se opreşte pe culmea înfricoşată a Golgotei, ci îşi continuă calea până la mormântul gol şi în foişorul Cincizecimii. Dar trece neapărat prin Golgota, deoarece nu este Înviere fără Cruce.

⇒ *Crucea lui Hristos învaţă, luminează, călăuzeşte.*

⇒ *Crucea învaţă răbdarea, nemânierea, iertarea, lupta necontenită, dragostea de nevoinţă.*

- ⇒ *Crucea luminează mintea, cugetele, gândurile, visele, proiectele, planurile, ziua de azi şi de mâine.*
- ⇒ *Crucea luminează adâncurile neluminate ale inimii noastre. Să ne aplecăm înlăuntrul nostru şi să ne cunoaştem sinele necunoscut.*
- ⇒ *Crucea ne călăuzeşte spre jertfa şi lepădarea de sine, spre pocăinţă şi mântuire.*
- ⇒ *Crucea este dascăl, medic şi teolog. Ne învaţă smerenia adevărată, viaţa creştină curată, autentică, lipsită de făţărnicie. Ca un medic chirurg, îndepărtează cele de prisos, cele nefolositoare, tumorile canceroase ale patimilor, şi tămăduieşte rănile sufletului. Teologhiseşte minunat adâncimea, înălţimea şi lărgimea tainei chenozei negrăite.*
- ⇒ *Crucea ne conduce la frăţietatea cu aproapele nostru, oricine ar fi, orice ar fi, de vreme ce este fratele nostru, şi Hristos Şi-a vărsat sângele Său şi pentru el. Poate să fie străin, rău, păcătos, sau chiar torţionarul nostru. Aceasta este adâncimea nepătrunsă a Crucii. Să-i arătăm înţelegere chiar celui mai greu de înţeles dintre semenii noştri.*

Hristos, de pe Cruce, în toiul acelei suferinţe grozave, i-a iertat şi i-a îndreptăţit pe răstignitorii Săi. Aceasta este lărgimea cea necercetată a Crucii: să-i iubeşti nu pe cei care nu te iubesc, care nu o merită, ci chiar pe cei ce te urăsc, aşa cum Hristos ne-a iubit cu o iubire nesfârşită, cu toate că nu o meritam deloc, purtându-ne în chip netrebnic.

De obicei, ***adevăraţii purtători ai Crucii sunt ascunşi, tăinuiţi, neştiuţi, n-au parte de faimă şi publicitate. Se bucură de răstignirea lor de bunăvoie, aşa cum se bucură şi pentru cea fără de voie. Nu se împotrivesc, chiar dacă lucrurile nu se întâmplă aşa cum ar fi vrut. Aceşti oameni necunoscuţi câteodată de noi, dar binecunoscuţi lui Dumnezeu, sunt cei ce opresc lumea de la deplina ei prăbuşire. Aceasta este înălţimea necovârşită a cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci. Ridicând Crucea lui Hristos cu mulţumire, aceştia păstrează în lumea nestatornică harul lui Dumnezeu. Astfel de oameni neînsemnaţi, pe care noi îi trecem cu vederea, sunt cei care împodobesc zidirea, prin tainica, statornica purtare a Crucii. Oameni săraci cu mulţi copii, bolnavi strălucind de bucurie, nedreptăţiţi fără nici un reproş, nefericiţi fără cârtire, îndureraţi care-L slăvesc pe Dumnezeu. Toţi aceştia mustră suficienţa noastră, „fericirea” noastră, starea de amăgire în care ne aflăm.***

Există şi astăzi oameni binecuvântaţi ai lui Dumnezeu care acordă întâietate Crucii, care nu o ocolesc cu prudenţă, nu se ruşinează de ea şi nu murmură. Nu sunt puţini

adevăraţii cinstitori ai Crucii, chiar dacă din sondajele de opinie lipsesc. Mai sunt şi cei care preferă să întâmpine dificultăţi în viaţă, decât să fie nevoiţi să spună minciuni; cei care nu urmează soluţii uşoare, chiar dacă acest lucru îi costă personal. Iubesc osteneala pentru Hristos. Sunt mucenici, mai mici sau mai mari. În Viaţa de apoi îi vom afla cu siguranţă înaintea noastră.

Să ne alăturăm oştirii paşnice a lui Hristos. Să nu ne fie greu să ne lepădăm de omul nostru cel vechi pentru această împreună-înrolare şi împreună-răstignire, altminteri cu siguranţă ne vom îngreuia viaţa mai mult. Gândul trufaş al dragostei acestui veac este cel care ne împiedică. Să nu-i dăm ascultare; să ne închinăm cu smerenie Crucii lui Hristos. Cu smerenie şi hotărâre pentru o viaţă nouă, răstignită, transformatoare şi înviteoare.

Crucea, aşa cum am spus, ocupă pe drept cuvânt un loc central în viaţa Bisericii noastre. Este simbolul cel mai sfânt. Toate Sfintele Taine se pecetluiesc cu semnul Sfintei Cruci. Preotul binecuvântează în forma crucii. În Biserică toate sunt purtătoare de cruce, în formă de cruce, imprimate cu cruce, închinate cu cruce: sfintele vase, veşmintele preoţeşti, cărţile liturgice, toate.

În Sfântul Munte, Crucea lui Hristos este reprezentată pretutindeni: pe cupole, pe clopotniţe, pe ziduri, pe porţi, pe garduri, pe indicatoarele de pe drumuri, pe schima monahilor, în cimitire, pe diferite obiecte, pe cişmele, peste tot. Crucea ne însoţeşte cu credincioşie de la Botez până la mormânt.

Ne facem cu evlavie semnul crucii la începutul zilei, al lucrului, trecând pe lângă biserică, intrând în biserică. Purtăm crucea pe piept spre ocrotire şi binecuvântare. O punem la temelia casei, la capul patului, în automobil, la birou, spre întărire şi apărare, putere şi ocrotire. Biserica noastră nu poate fiinţa fără Sfânta Cruce. Demonii se înfricoşează de ea, ereticii o tăgăduiesc, milenariştii o defaimă, ateii o hulesc, cei de alte religii o ignoră.

După Stareţul Gheorghe de la Grigoriu: „Harul şi puterea Sfintei Cruci se datorează nu formei sale, adică simplului fapt că este o cruce, ci faptului că este Crucea lui Hristos, instrumentul prin care Hristos a mântuit lumea. Este altarul pe care Acesta S-a adus pe Sine pentru toată lumea, Jertfă şi Jertfitor”.

- ⇒ *Pe Cruce vedem întreaga chenoză a Dumnezeirii, sărăcia nespusă, pe Dumnezeu gol, cu totul umilit, pătimind, răbdând dureri şi moarte.*

⇒ *Pe Cruce Hristos a suferit pentru noi, a fost defăimat pentru noi, S-a făcut neînsemnat, rob, dispreţuit, ca să ne îmbogăţească, să ne slobozească şi să ne dăruiască nouă viaţă.*
⇒ *Pe Cruce se recapitulează şi se face văzută toată iubirea negrăită a lui Hristos pentru omenirea păcătoasă.*

Prin mucenicia morţii pe Cruce, Hristos Cel Răstignit l-a izbăvit pe omul omorât de păcat. ***Aşa cum spune un frumos tropar din imnologia Bisericii, „prin mâncare a scos vrăjmaşul pe Adam din Rai; iar prin lemnul Crucii a adus Hristos într-însul pe tâlharul”.*** Neascultarea l-a izgonit pe Adam din Raiul desfătării. Ascultarea, credinţa şi acceptarea tâlharului împreună-răstignit cu Hristos au făcut din acesta cel dintâi locuitor al Raiului. Apostolul Pavel le scrie filipenilor că Hristos S-a făcut ascultător până la moartea de cruce. Astfel l-a readus pe om la frumuseţea de la începutul zidirii, la starea adevăratei odihne şi libertăţi anterioare căderii, prin împăcarea noastră cu Tatăl Ceresc.

Jertfa Dumnezeului-Om pe cruce a fost, pentru întreaga omenire şi pentru fiecare om în parte, expresia dragostei Sale neasemănate şi pline de măreţie. Ne-a arătat pe faţă cât de mult ne iubeşte, nu prin simple vorbe frumoase, ci îmbrăţişându-ne cu mâinile Sale însângerate. Ne-a adunat şi ne-a unit cu înţelegere în adâncimile îmbrăţişării Sale de nesecată îndurare. Spânzurat pe cruce, era ca un înger al păcii, smereniei şi dragostei, legănându-se între cer şi pământ. A sfinţit cerul, văzduhul şi pământul cu preacuratul Său sânge cu care l-a adăpat.

Crucea era unealtă a infamiei, dar prin Cel Răstignit a devenit simbol al smereniei. La Betleem şi pe Golgota vedem suprema smerenie a Dumnezeirii. Pomul Raiului şi gustarea din rodul său oprit a arătat măsura egoismului la care ajunge omul prin neascultare. Lemnul Crucii descoperă în chip pilduitor măsura smereniei lui Iisus. Crucea devine „indicator” pe calea spre cetatea viitoare, Ierusalimul cel de sus, şi ne învaţă că nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem venetici, trecători, musafiri găzduiţi. Suntem chemaţi să străbatem marea acestei vieţi tot pe cruce, fără întristare, cu răbdare şi nădejde. Viaţa capătă sens când îşi cunoaşte menirea ei îndumnezeitoare, se răstigneşte şi înviază împreună cu Cel Răstignit şi înviat, se smereşte, suferă şi nădăjduieşte.

Pe Cruce Hristos S-a arătat a fi singurul, adevăratul Făcător de bine, Mântuitorul şi Izbăvitorul a toată lumea. Pare înfrânt, dar e biruitor. Pare a fi pierdut totul, dar în final câştigă. A surpat desăvârşit stăpânirea morţii. Prin moartea Sa a biruit moartea. A stricat urzelile diavolului, cursele lui măiestrite, meşteşugirile, şiretlicurile

dibace, tirania sa asupra celor amăgiţi. De aceea, diavolul se îngrozeşte de Sfânta Cruce, nu poate să o rabde, nu cutează a o privi. Iată de ce purtăm crucea şi ne închinăm cu semnul Sfintei Cruci, ca să stăm împotriva lucrărilor drăceşti.

[…]"

(din: Monahul Moise Aghioritul, "Cuviosul vameș și sfântul risipitor", Editura Egumeniţa, 2016)

La umbra Crucii lui Hristos, pentru a primi puterea de a ţine piept duhului potrivnic al lumii … “Necredincioşii îi batjocoresc pe credincioşi. Creştinii sunt priviţi de parcă ar fi extratereştri… Cei morali sunt luaţi în râs, toţi cei ce ţin în mână crucea, marginalizaţi. Să nu speriem şi nici să ne dăm bătuţi!”



Cuviosul Moise Aghioritul: Înțelepciunea tainică a Crucii (II)

(fragment - continuare)

“[…] Am spus că este nevoie să ne răstignim pentru a învia. În Biserica noastră, toate sunt răstignitor-învietoare. Din rănile cuielor Crucii răsare lumina Învierii. În osteneala, truda şi durerea nevoinţei se naşte bucuria, odihna, veselia. Aşa funcţionează întotdeauna legea duhovnicească. Prin plâns vine bucuria. În mijlocul întristării se naşte bucuria. Poporul nostru este în esenţă un popor ascetic. A trăit cu simplitate, sobrietate şi înfrânare, şi a avut întotdeauna o inimă largă, optimism şi nădejde. În confortul lumesc actual al noii opulenţe este strâmtorare, mohoreală, melancolie, impas şi deprimare. Prosperitatea, progresul şi civilizaţia nu ne-au adus marea odihnă lăuntrică aşteptată. Egocentrismul, individualismul şi eudemonismul [doctrină morală care consideră că scopul conduitei umane este fericirea - nota editorului]. fac ravagii printre grecii de astăzi. Averea, bunul plac, ideea că totul este permis au ajuns să-l înrobească şi să-l răstignească pe om.

Nu cumva a sosit vremea lacrimilor, a pocăinţei, a întoarcerii la pomul cu bună umbră şi cu roade veselitoare al Crucii, care să dăruiască viaţă, răcoare şi mângâiere aşa-zişilor oameni liberi, robi propriilor patimi? Nevoinţa smerită duce

la împreună-răstignirea cu Hristos. În Ortodoxie, nevoinţa nu este niciodată un scop şi un temei în sine, ci mijloc de dobândire a sfinţeniei şi de sporire în dragostea de Dumnezeu şi de aproapele. Credinciosul îşi ia crucea sa din dragoste, smerenie şi ascultare. Este un mic dar în schimbul marii jertfe dumnezeieşti.

Este o realitate, şi cred că veţi fi cu toţii de acord cu mine, că trăim într-o epocă vădit anti-ascetică, care sub semnul nevrozei şi al stresului se mişcă într-un duh potrivnic Crucii. Iubirea de sine a lumii ia avânt. Focarele patogene - numeroase. Predomină un ethos nou, necuviincios. Patimile sunt venerate, propovăduite, devin motiv de fală. Cuvântul Crucii despre cumpătare, simplitate, smerenie, modestie, înfrânare, nevoinţă, luptă, ajunge la urechi care nu aud. Surzenia voită scuteşte de orice problematizare cu folos. Crucea e aşezată departe, afară din oraş, ca să nu incomodeze nici măcar cu prezenţa ei mustrătoare.

În oraş, în mijlocul lumii – nici o stavilă, nici o limită, nici o reţinere şi ruşine. Domnia patimilor provoacă plictis şi monotonie, vid şi stricăciune, suferinţă şi impas. Şi totuşi se continuă, se merge înainte, nu se face nimic. Oamenii se recreează, dar nu se odihnesc sufleteşte. Cred că sunt fericiţi, cred că se bucură, cred că trăiesc, dar nu trăiesc cu adevărat. Oare exagerez? Sunt mulţi deja cei ce vorbesc despre o viaţă falsă, despre o existenţă fără un sens adânc şi fără țel. Astfel oamenii sunt amăgiţi de falsele bucurii cotidiene, perpetuând o viaţă confuză.

Influenţaţi de cugetul lumesc de astăzi, creştinii noştri vor ca şi viaţa duhovnicească să fie uşoară, confortabilă, rapidă. Or, bucuria adevărată întotdeauna se câştigă cu silinţă şi efort. Este nevoie ca creştinii, reaşezaţi la umbra Crucii, să primească mesajul ei cel mai adânc. Dinaintea Crucii se săvârşeşte pocăinţa adevărată. Crucea ne oglindeşte, ne cântăreşte şi ne măsoară cel mai bine pe noi toţi. Este de cea mai mare trebuinţă să îmbrăţişăm în viaţa noastră Crucea lui Hristos, de vreme ce nu putem trăi cu adevărat fără Cruce. Există anumite tendinţe ca creştinii să trăiască o viață fără Cruce. Dacă va birui această stare de spirit, va fi catastrofal pentru devenirea noastră. Iubirea creştină este pururea răstignită, pe când cea lumească este de obicei străină Crucii. Diavolul îi atrage pe oameni către o viaţă fără Cruce, iar lumea, din păcate, o acceptă, închipuindu-şi că în felul acesta va cunoaşte fericirea, dar are parte de nefericire până la urmă. Răstignindu-şi egoismul, omul cugetă smerit şi are pace. Diavolul nu vrea sub nici un chip una ca asta. Stârnit de diavol, prin urmare, omul cade în patima egoismului, părându-i-se că va câştiga, pe când în realitate pierde.

Cinstita, închinata şi de viaţă făcătoarea Cruce să ne lumineze inimile, să atragă mintea noastră, să ne înflăcăreze paşii şi să dea sens întregii noastre vieţi, binecuvântând-o, dăruindu-i mar şi sfinţind-o.

Slăvitul mucenic al lui Hristos, Cosma etolianul, oriunde se ducea să propovăduiască, înălţa o cruce. La umbra crucii, acest ieromonah aghiorit purtător al Crucii vorbea întotdeauna despre calea ei. Spunea cu simplitatea lui plină de har şi înţeleaptă: „Uniţi cele trei degete de la mâna dreaptă, care simbolizează Sfânta Treime. Duceţi-le mai întâi la frunte, apoi la burtă, la umărul drept şi la cel stâng. La urmă ne punem palma în faţă, pe piept". „Făcându-ne de mai multe ori semnul crucii", zice Sfântul, „spunem: «Dumnezeul meu, Tu, Care erai în ceruri şi ai venit pe pământ, numără-mă de-a dreapta Ta şi nu mă pune de-a stânga împreună cu caprele»".

Ne închinăm Sfintei Cruci şi primim multă întărire. Primim putere să ţinem piept adversităţilor din vremurile noastre viclene. Necredincioşii îi batjocoresc pe credincioşi. Necredinţa este considerată progres, iar credinţa înapoiere. Creştinii sunt priviţi de parcă ar fi extratereştri.

Nebunii îi socotesc nebuni pe oamenii cu judecată. Cei sinceri sunt daţi la o parte, cei virtuoşi neluaţi în seamă, cei drepţi nedreptăţiţi, cei cinstiţi nesocotiţi, cei morali luaţi în râs, toţi cei ce ţin în mână crucea, marginalizaţi. Să nu ne speriem deloc, cu toate acestea, şi nici să nu ne dăm bătuţi.

Cuvioasa Singlitichia spunea că prea cinstita Cruce a lui Hristos este pentru credincioşi catarg, pe care ţinându-l drept, putem pluti cu bucurie, fără frică, pe marea învolburată a acestei vieţi: „Crucea întinzând-o în loc de catarg, fără primejdie săvârşim călătoria".

Un tropar al praznicului înălţării Sfintei Cruci spune: „Lemnul Crucii s-a înfipt în pământ şi lumea întreagă s-a umplut de toată bucuria" [Canonul praznicului, sedealna la Cântarea a treia. (n. trad.)].

Cu bucurie şi nădejde să întâmpinăm, iubiţi fraţi, greutăţile mai mici sau mai mari de fiecare zi ale vieţii, însuşindu-ne adevăratul cuget al Crucii, care este dătător de libertate şi, în cele din urmă, de bucurie. Este greu, dar nu cu neputinţă. Societatea supra abundenţei prescrie reţete de delectare promptă de orişice plăceri materiale. Vremurile pe care le traversăm fac lumea nerăbdătoare, frivolă, molatică, nesăţioasă de câştig şi egoistă. Astfel domneşte un duh anti-ortodox, potrivnic Crucii, anti-ascetic şi apăsător.

Consumismul care îi înrobeşte pe mulţi nu-i lasă să-şi răstignească patimile şi poftele. Nimeni nu vrea să pătimească, să se răstignească şi să-şi pună frâu. Până la urmă este răstignit de păruta lui libertate, pe care o iroseşte, şi astfel se vatămă şi suferă din cauza abuzului ei înşelător. Dar bucuria se va ascunde întotdeauna în nevoinţa cu mărime de suflet, în înfrânarea de bunăvoie şi în mustrarea de sine, de care avem negreşit trebuinţă. Răstignirea de sine şi omorârea patimilor ne dăruiesc Învierea şi pregustarea Raiului.

Încercările acestei vieţi nu vin asupra noastră să ne chinuiască, să ne tiranizeze, ci să ne ofere ceea ce de bunăvoie n-am ales: răstignirea omului nostru vechi. Încercările ne „încearcă”, ne ţintuiesc pe crucea răbdării, ajută la desăvârşirea noastră. Tămâia îşi răspândeşte buna mireasmă când stă peste cărbunele aprins, şi ne redobândim sănătatea în durerile operaţiei prin care extirpăm tumoarea canceroasă. Este o nesfârşită înţelepciune tainică în Cruce, pe care suntem chemaţi să o descoperim şi să o ne-o însuşim cu folos.

Fiecare om îşi are crucea lui, durerea lui, încercarea lui personală, problema lui mai mică sau mai mare, nenorocirea lui ieşită din comun, îndelungată sau trecătoare. Creştinul este chemat de Hristos să-şi ia această cruce fără murmur, cu nădejde. Să nu o lase, să nu cedeze, să nu obosească.

Spunea un Stareţ aghiorit: “Nu este om pe pământ care să nu aibă propria lui cruce. Până şi cei ce nu cred în Hristos, şi aceia au crucea lor, precum tâlharul de pe Golgota care nu s-a pocăit. Cei care L-au dat uitării pe Hristos în tinereţe şi mai târziu L-au întâlnit şi au crezut în El au crucea tâlharului care s-a pocăit. Cei care de mici nu L-au părăsit pe Hristos niciodată au crucea lui Hristos, căreia i se închină, pe care o îmbrăţişează, pe care o iau asupra ior. Prin Cruce păşim întot-deauna spre Înviere”.

Celor care aveau să-I urmeze cu credincioşie, Hristos nu le-a înfăţişat o viaţă lipsită de osteneală şi durere. A spus deschis şi limpede dintru început că binecuvântaţi şi fericiţi sunt cei ce vor fi prigoniţi, care vor pătimi urmându-I învăţătura. Nu i-a exclus pe credincioşi de la încercări. Le-a prezis ucenicilor Săi că vor avea multe necazuri în lume. După mult-încercatul apostol Pavel, gura lui Hristos, cum îl numeşte dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, prin necazuri vom intra în Rai.

Căutarea de către credincioşi a unei vieţi uşoare, fără silinţă şi efort, este o amăgire primejdioasă. Este tocmai calea pe care diavolul le-a arătat-o celor întâi zidiţi: îndumnezeire fără Dumnezeu, sfinţire neîntârziată, biruinţă fără luptă. Aceasta ne-o

propun şi ereticii de tot felul din vremea noastră, care înşală lumea cu succese rapide, experienţe şi semne. Dar aceste experienţe nu au har şi sănătate, ci tulburare, confuzie și neorânduială. Produc o falsă bucurie şi o voluptate iraţională. Este vorba de nişte stări false, induse de demoni.

Viaţa noastră în Biserică este ucenicie şi neîncetată sporire în dragoste şi smerenie. Nu mergem la Biserică să ne crească prestigiul, să facem o impresie bună. Privirea noastră este aţintită la Cel Răstignit, la Răstignire, la Cruce, la mucenicii, cuvioşii şi mărturisitorii care s-au răstignit din marea lor dragoste. Să privim spre Cruce pentru a primi insuflare, să ne fie cale spre sfinţire, să o purtăm spre răstignirea patimilor, să o avem ca reazem, binecuvântare şi tărie”.

(din: Monahul Moise Aghioritul, “Cuviosul vameș și sfântul risipitor”, Editura Egumeniţa, 2016)

Sfântul ierarh Serafim (Sobolev) - Salvat de la otrăvire prin semnul Sfintei Cruci – minunea cu omul izbăvit de la moarte și din sărăcie

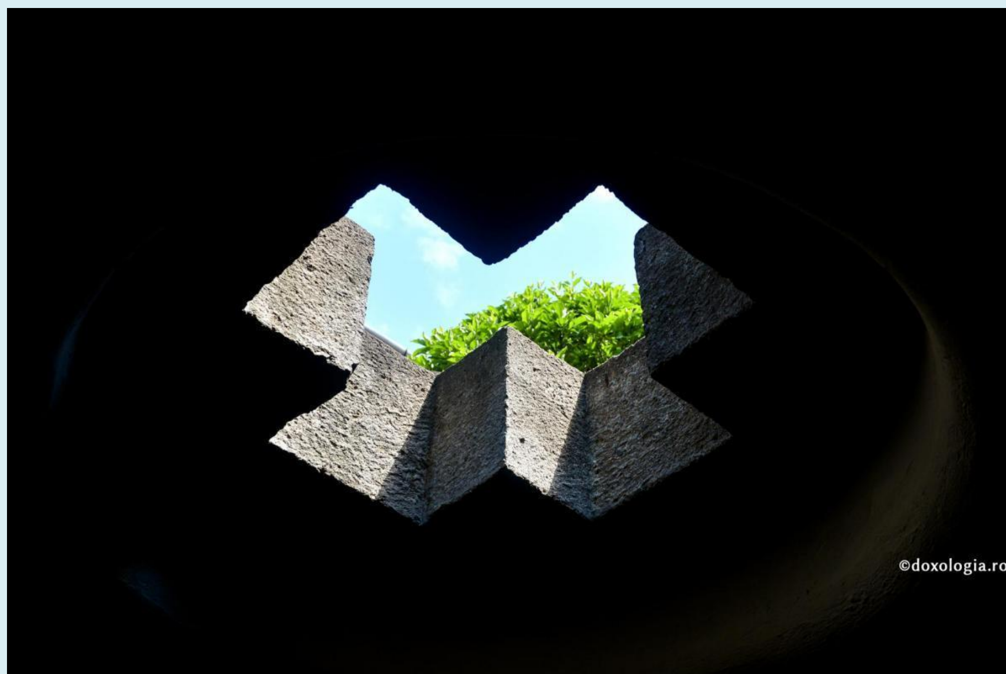


Din viaţa Sfântului Ioan Teologul ştim, iubiţii mei copii, că unul dintre bunii creştini a ajuns în sărăcie şi, neputând să-şi plătească datoriile, a vrut să-şi pună capăt zilelor. În acest scop, a mers de mai multe ori la un vrăjitor evreu, să ia de la el otravă. Dar de fiecare dată când ajungea acasă, mai înainte s-o bea, o însemna cu semnul Crucii, după care bea otrava. Şi puterea semnului Crucii îl menţinea în viaţă şi nevătămat. Când acest lucru a ajuns la cunoştinţa vrăjitorului evreu, pe acesta l-a cuprins o frică sfântă, a venit la marele apostol Ioan Teologul, s-a lepădat de păgânătate, a primit credinţa creştină şi s-a botezat.

Iar creştinului sărac Sfântul apostol Ioan i-a cerut să-i aducă un braţ de fân, a însemnat acest fân cu semnul Crucii, l-a transformat într-o grămăjoară de aur, pe care i-a dat-o săracului să-şi plătească datoriile şi să se întreţină.

(Sfântul ierarh Serafim (Sobolev) făcătorul de minuni din Sofia, Predici, Editura Adormirea Maicii Domnului, Bucureşti, 2007, p. 199)

Nicolae Steinhardt - Crucea - întâlnirea Cerului cu pământul



Crucea este esenţa misiunii lui Hristos, a lui Mesia pe acest pământ.

La Cruce se referă Domnul ori de câte ori face aluzie la menirea Lui, la botezul cu care trebuie să se boteze, la paharul pe care trebuie să-l bea. Totul în cuvintele, tăcerile şi vestirile Sale duce spre punctul final al Golgotei.

Crucea pentru creştin (şi să nu pierd prilejul de a repeta, orice om e creştin) este simbolul interferenţei Cerului cu pământul, al spiritului cu materia.

Crucea este tiparul care ne îngăduie să înţelegem taina lumii şi a vieţii, este singura „cheie" de care dispunem.

Ferindu-se de semnul crucii, protestanţii pierd din vedere că el nu evocă numai un groaznic instrument de tortură (şi nu întâmplător chinul constă în ţintuirea verticalităţii făpturii, în pedepsirea Omului prin însăşi poziţia sa specifică luată-n derâdere - vertical, dar lipsit de libertate, vertical, dar cu mădularele în ptoză, vertical, dar expus spre ocară), ci şi repetarea conştientă a integrării noastre în semnificaţiile ultime.

Mai mult decât orice alt simbol, Crucea este desăvârşita şi completa imago mundi. O imago mundi simplă, integrală, care spune totul.

(Nicolae Steinhardt, Jurnalul fericirii, Editura Mănăstirii Rohia, Rohia, 2005, p. 348)

ÎPS Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei - Momentul întrebărilor de suflet - faţă în faţă cu Sfânta Cruce



Când vedem o cruce pe turla unei biserici, la o răspântie de drumuri, ne aduce aminte de un singur lucru: că suntem creștini ortodocși. Oricând vedeți o Sfântă Cruce, să vă aduceți aminte de faptul că ați fost botezați în această credință, că nașii dumneavoastră au rostit Crezul, că acel copil, care sunteți dumneavoastră acum, trebuie să aveți o viață cât mai aproape de ceea ce înseamnă creștinul ortodox. Oriunde vedeți această cruce, să spuneți: „Mama mea este Biserica Ortodoxă, tatăl meu este Iisus Hristos, sora mea este Maica Domnului!”- așa familie binecuvântată ne-a dăruit Dumnezeu!

Ori de câte ori vedeți semnul Sfintei Cruci, să vă întrebați: „Eu dimineață m-am rugat? Sau nu m-am rugat?”. Când vedeți semnul Sfintei Cruci, să ziceți: „Eu Duminica trecută, la slujbă am fost? Sau nu am fost?”. Când vedeți semnul Sfintei Cruci și e zi de miercuri sau de vineri, să vă întrebați: „Dar eu postesc astăzi? Sau nu postesc?”. Când vedeți semnul Sfintei Cruci, să vă întrebați: „Eu de când milostenie n-am mai făcut? Când am dat eu ultima bucată de pâine unui sărac? Când am dat eu un caiet, toamna, la școală, pentru o familie cu mulți copii care nu are cu ce să-și cumpere un creion, un penar, o gumă, un caiet? Aceasta este semnificația Sfintei Cruci! Noi o așezăm aici frumos, pe turla bisericii, tocmai ca ea să ne aducă aminte de acest lucru: că suntem creștini ortodocși!

V-aș ruga mult, când mergeți la oraș, la sat, și vedeți semnul Sfintei Cruci, să vă opriți o clipă, să vă însemnați cu semnul Sfintei Cruci. Dacă sunteți parte bărbătească, să vă descoperiți capul și să ziceți „Mă, eu sunt creștin ortodox! Eu sunt creştin ortodox!”. Și, cu siguranță, gândindu-vă la acest lucru, se va strecura puțin câte puțin și în viața dumneavoastră, a celor care sunteți mai aproape sau mai departe de Sfânta Biserică, această voință: să mă rog, să postesc, să mă spovedesc, să merg la Liturghie, să fac milostenie și toate cele care sunt legate de viața noastră ortodoxă.

(Cuvânt rostit Duminică, 23 august 2015, la sfârșitul slujbei de sfințire a troiței din Parohia „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe“ din satul Topile, comuna Valea Seacă, Protopopiatul Paşcani)

Cinstita Cruce - o putere pentru oricine crede în ea



În anul 1994 un oarecare athonit a mers să se închine la Mănăstirea Veche a Sfântului Dionisie de Olimp. Acolo a întâlnit o bătrână foarte evlavioasă care îi ajuta pe închinători.

Bătrânica a povestit monahului următoarele, fiindcă voia să afle părerea lui, dacă face bine sau nu: „Când văd vreun şarpe în curtea mănăstirii - aici sunt mulţi şerpi - îl însemnez cu semnul Sfintei Cruci şi şarpele înţepeneşte. Se face ca o vergea. Apoi îl prind şi îl arunc afară. Unii îmi spun:
- Eşti neghioabă de prinzi şerpii cu mâna?

- De ce să fiu neghioabă? le răspund eu. Ce este mai puternic, şarpele sau Crucea lui Hristos, pe care S-a răstignit şi a mântuit toată lumea?

Cu puterea lui Hristos, atunci când vreau să frământ, pun făină şi apă, le amestec, le însemnez cu semnul Sfintei Cruci, iar apoi aluatul creşte şi fac pâine”.

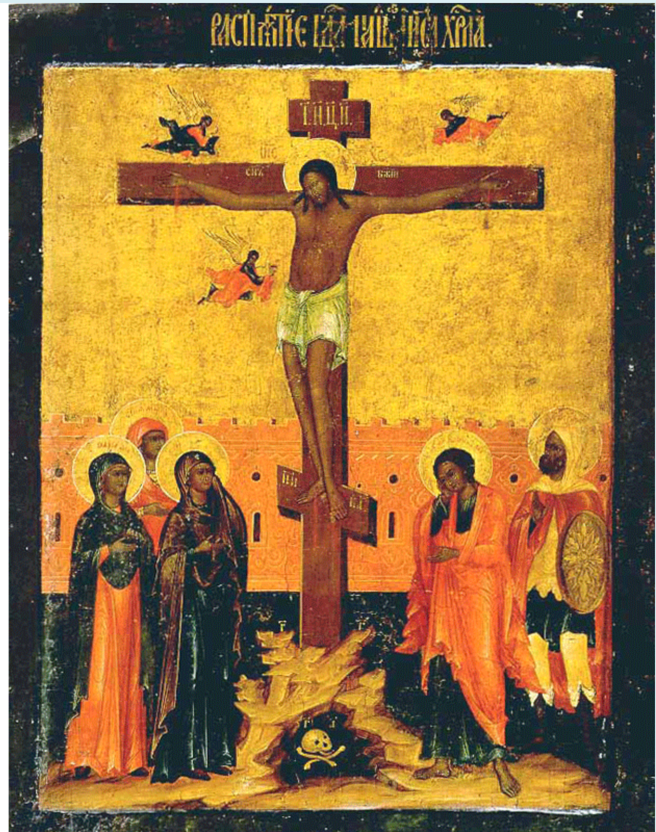
Sursa: marturieathonita.ro

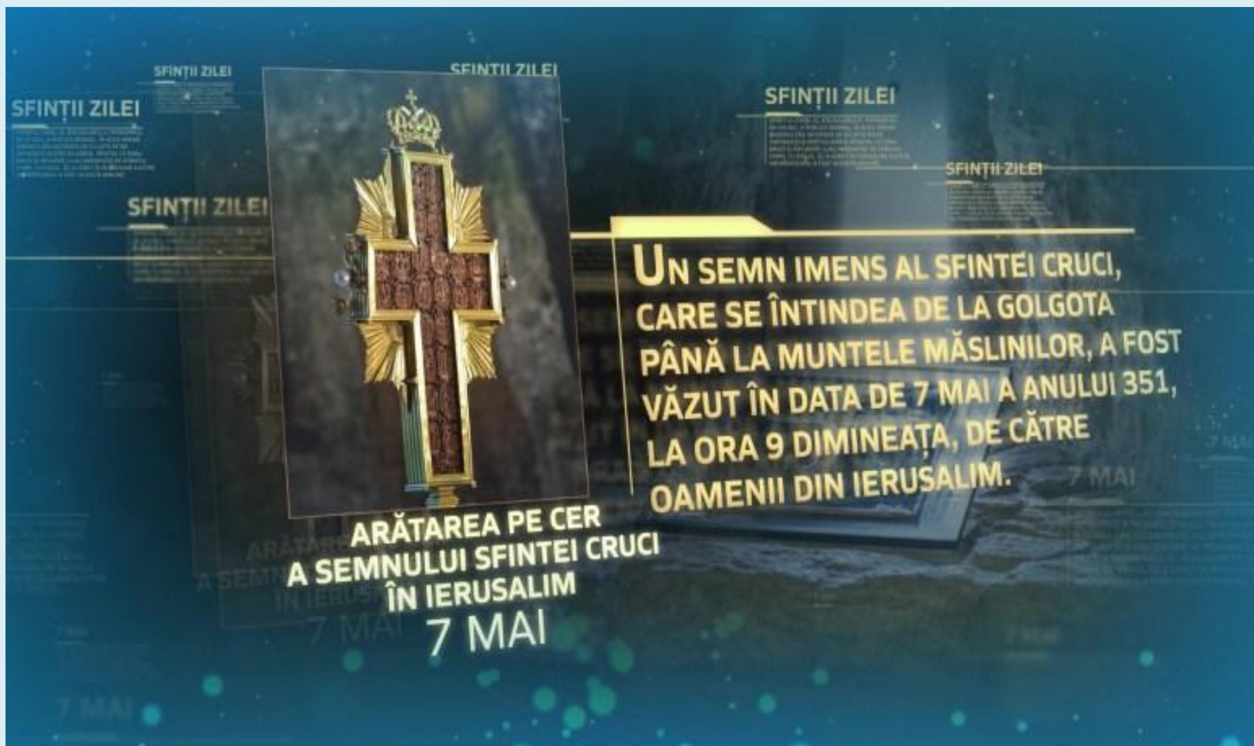
Icoane

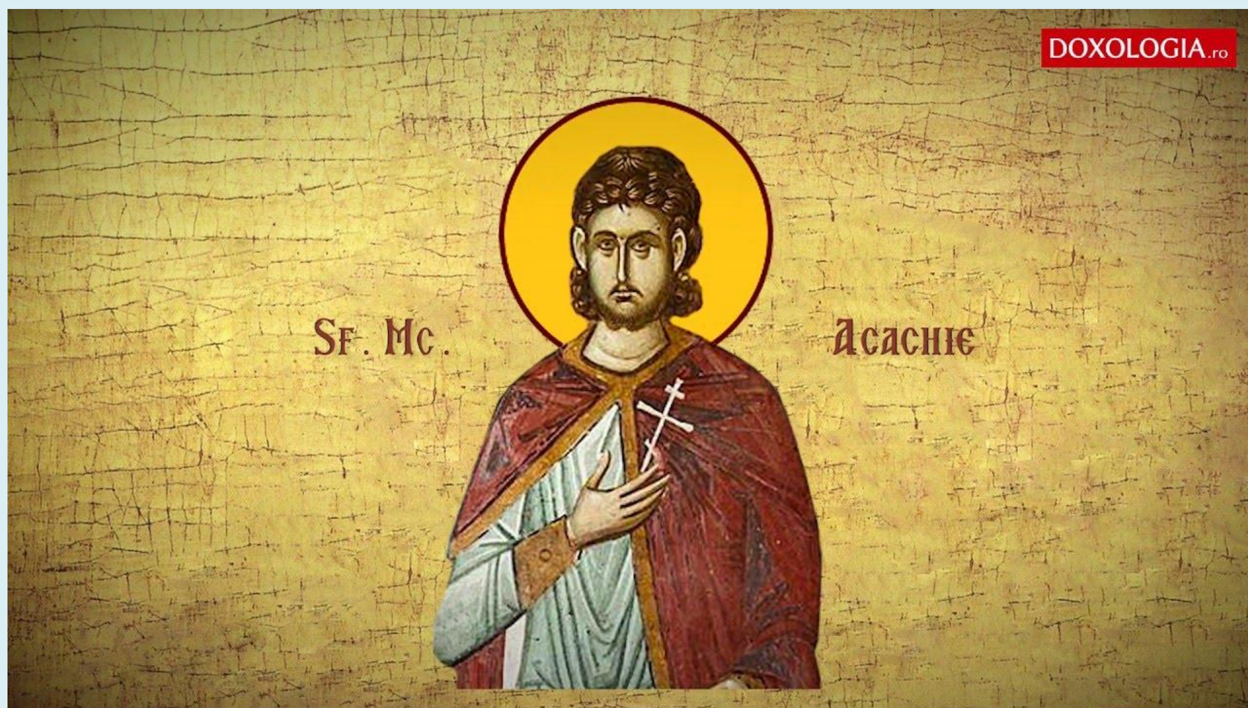
7 Mai

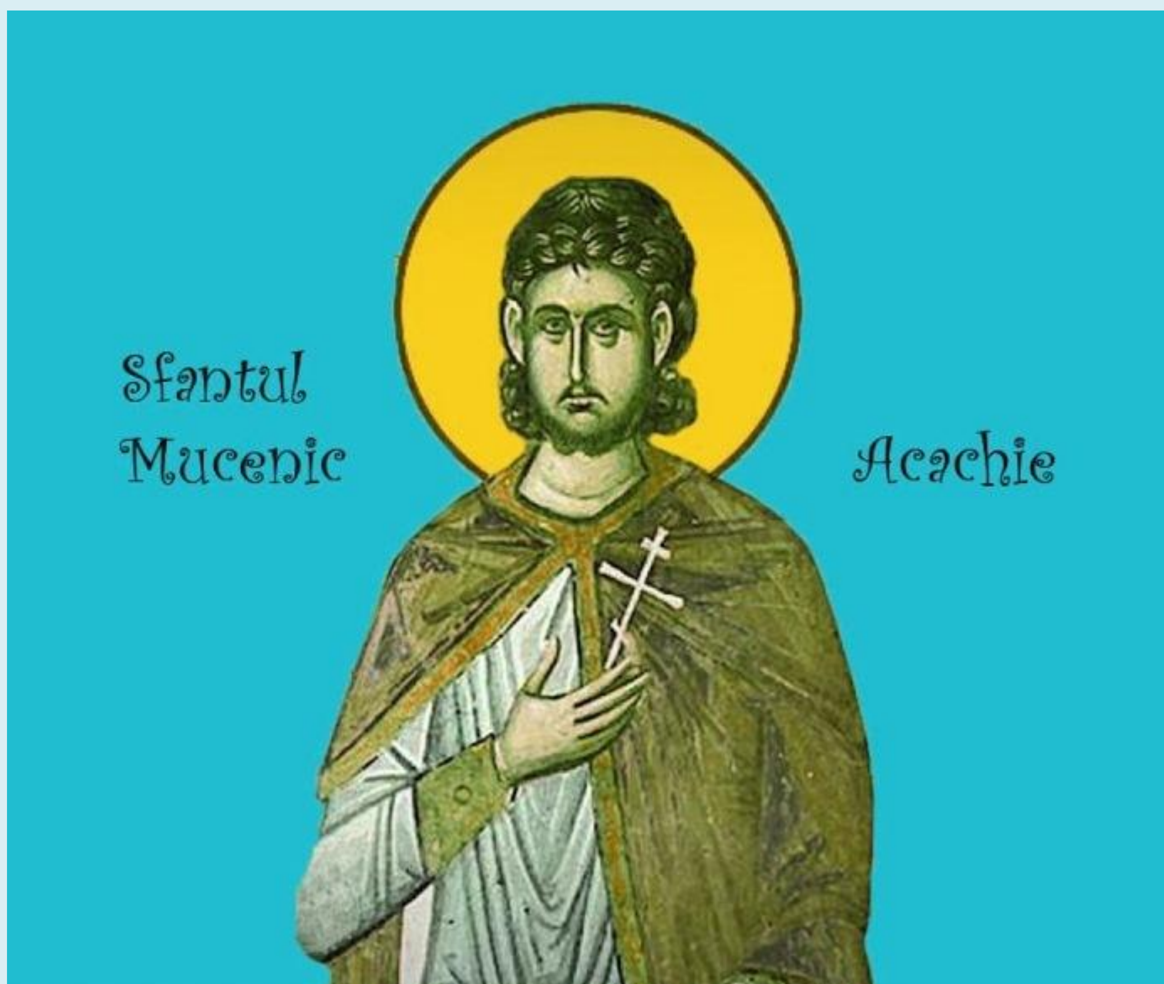
Arătarea semnului Sfintei Cruci la Ierusalim

canon video acatist
icoane fotografii articole






DOXOLOGIA.ro
SF. MC.
ACACHIE

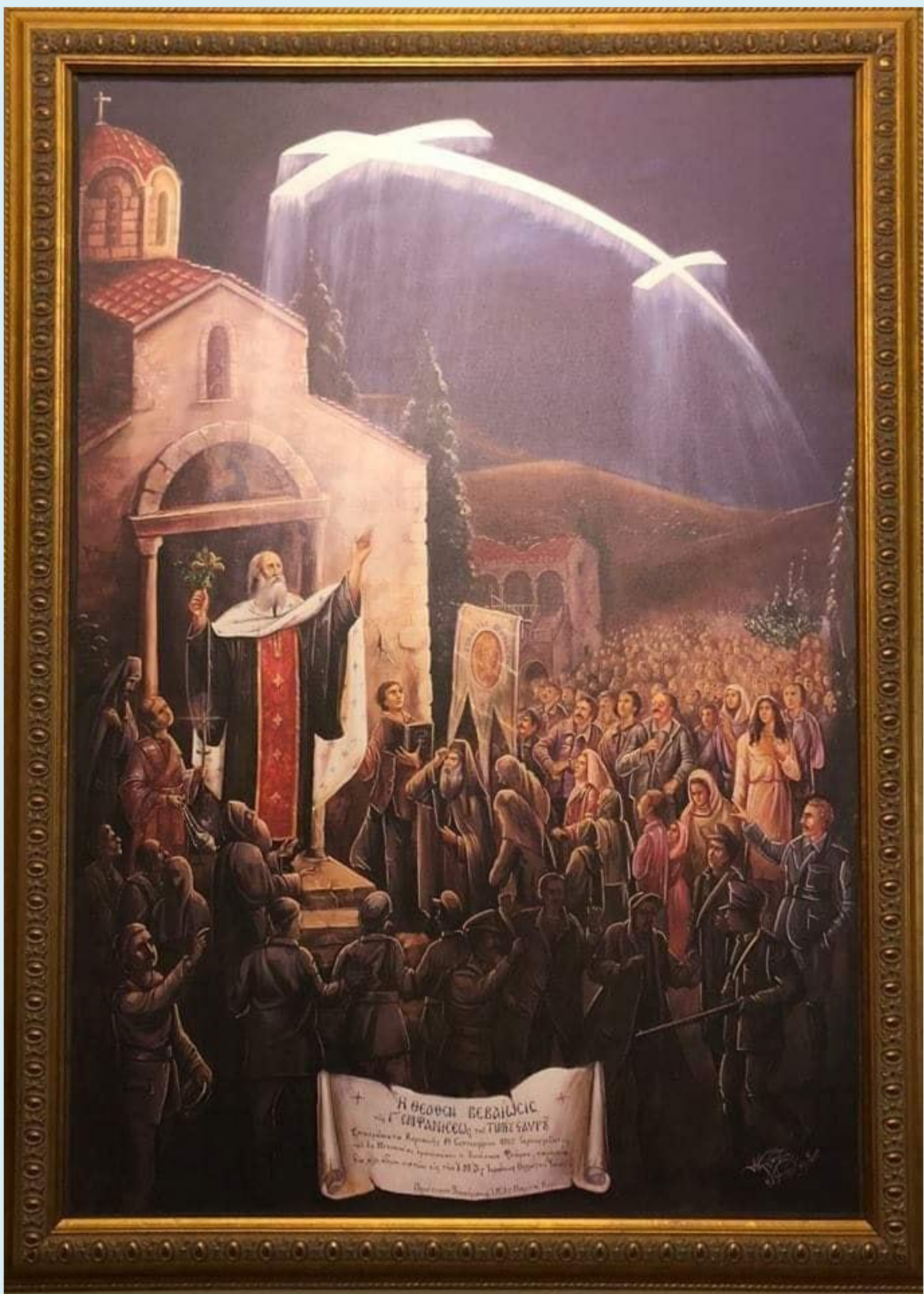

Sfantul
Mucenic
Acachie




SF. MC.
CODRAT


СТЫ
АКАКІЄ


СТЫ
АКАКІЕ

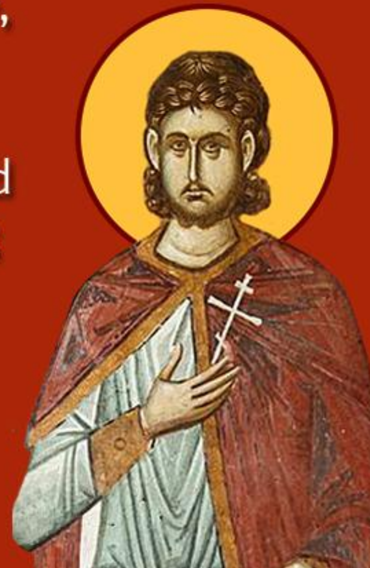


Η ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ
της Γ' ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ του ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Troparul Sfântului Mucenic Acachie

7 Mai - Glasul 4

Mucenicul Tău, Doamne, Acachie, întru nevoința sa, cununa nesctricăciunii a dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru; că având puterea Ta, pe chinuitori a învins; zdrobit-a şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lui, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.



Troparul Sfintei Cruci, în cinstea arătării ei la Ierusalim, în zilele împăratului Constanţiu, fiul Sfântului Împărat Contantin cel Mare



7 Mai - Glasul 8

Chipul Crucii Tale acum mai mult decât soarele a strălucit, care de la Sfântul Munte până la locul Căpăţânii o ai întins, şi într-însa a Ta putere, Mântuitorule, ai luminat, printr-însa întărind şi pe bine credincioşii împăraţi, pe care îi şi mântuieşte totdeauna în pace, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-ne şi pe noi.

Crucii Tale



ne inchinam
Hristoase
si Sfanta
Invierea Ta
o lăudăm
şi o mărim".